Cronicile unchiului Victor

Alex Petre Popescu

Alex Petre Popescu

Cronicile unchiului Victor

ISBN **978-973-1991-51-1**

Imprint: **I.A.F.C.R.**
(Infarom's Author Full Content Responsibility)
Autor: **Alex Petre Popescu**
Coperta: **George Preoteasa**

Conţinutul acestei cărţi nu a fost revizuit de editură şi a fost publicat aşa cum a fost primit de la autor.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
POPESCU, ALEX PETRE
Cronicile unchiului Victor / Alex Petre Popescu.
- Craiova : Infarom, 2013
ISBN 978-973-1991-51-1

821.135.1-31

Copyright © Alex Petre Popescu 2013

Acest material este sub incidenţa copyright-ului. Toate drepturile asupra lucrării sunt rezervate, atât parţial cât şi în ansamblul ei, în special drepturile de traducere, copiere, citare, înregistrare, reproducere pe microfilm sau pe orice alt suport, precum şi stocare în baze de date. Reproducerea acestei publicaţii sau a părţilor ei este permisă numai cu respectarea Legii dreptului de autor şi cu acceptul scris al autorului.

PROLOG

Radu se afla acum în fața ușii de lemn masiv, la fel de emoționat ca în primele momente după ce primise telefonul. Nu era primul din viața lui, desigur, dar avea șanse să devină cel mai important. Un lucru care spune multe, având în vedere cât preț pun tinerii pe socializare. Acesta nu era însă genul acela de apel, venea din partea unei persoane pe care n-o mai întâlnise niciodată.

Drumul prin grădină, pe poteca care începea de la o portiță joasă și se încheia cu câteva trepte înguste, nu făcea decât să sporească starea lui de neliniște. Întreg decorul era cum nu se poate mai potrivit, pentru o casă în care se întâmplă minuni. La fel și-ar fi imaginat și una în care au loc crime violente, dacă soarta l-ar fi adus aici într-o altă împrejurare. În contextul acesta, o interpretare favorabilă era singura posibilă. Se aștepta la vești bune.

A încercat să găsească o sonerie cu care să-și anunțe prezența, dar proprietarul considerase suficient clasicul bătător cu cap de leu. Era un mic clișeu, acest animal favorit al celor cu astfel de case vechi, adecvat totuși în cazul de față. Părea greu ca cineva, aflat într-un colț îndepărtat al camerelor din spate, să audă loviturile în ușă. De aceea, apucă zdravăn inelul de alamă și izbi cu toată forța.

Zgomotul produs nu era nici pe departe atât de puternic cum anticipase. Se înfunda în grosimea lemnului, de parcă sistemul era conceput să apere interiorul de gălăgie, nu să atragă atenția celor din casă. Încă avea mâna pe cercul metalic și deja se gândea la o soluție alternativă. În mod surprinzător, după doar câteva secunde, în spatele ușii se puteau auzi încercările cuiva de a o deschide.

— Intră, te așteptam. Îl invită înăuntru bătrânul locatar, fără prea mult entuziasm, atunci când reuși într-un târziu să descuie.

— Îmi pare rău dacă am bătut prea tare. N-am știut cât de bine se aude...

— Nu se aude deloc. Te-am văzut pe geam când veneai.

Holul lung și înghesuit era ticsit de antichități, sau cel puțin așa păreau la prima vedere. Era greu de spus dacă mobilierul, covoarele, tablourile și celelalte obiecte decorative aveau o mare valoare, sau doar erau vechi. Gazda lui putea să fie, la fel de bine, un colecționar înstărit, dar și un bătrân care nu renunțase la obiectele sale din tinerețe. În sprijinul speranțelor pe care și le făcuse, prima variantă era de preferat.

— Am foarte rar oaspeți. De când am ieșit la pensie, nu mă mai vizitează nimeni. Toți te uită la bătrânețe. A fost o surpriză și pentru mine. La unchiul tău mă refer.

Radu ar fi avut multe observații pertinente. Voia să-i spună că este posibil să vină mulți vizitatori, dar să nu-i audă. Că pierderile de memorie apar în general la cei în vârstă, cei mai tineri doar te evită. Nu era însă momentul pentru așa ceva. Venise cu un scop mai important decât să discute despre viață, cu cineva de patru ori mai bătrân decât el. Se rezumă la a-l urmări în tăcere de-a lungul culoarului.

— Aici, în dreapta. Este biroul meu. S-ar putea să fie destul de mult praf. Sper că nu ești alergic. Te rog, ia un loc.

În timp ce îl invita să se așeze, gazda sa se îndrepta direct spre scaunul aflat cu spatele la bibliotecă, obligându-l pe el să îl ocupe pe celălalt. Față în față la masa de lucru, se simțea precum clientul unui avocat celebru. Bătrânul era însă foarte preocupat de ceva și se uita în jos, fără să se oprească totuși din vorbit.

— Unchiul tău a fost un om minunat. Cu un suflet bun și o inimă curată, depășite doar de generozitatea sa fără margini, și-a dorit mereu să-și ajute apropiații. Inteligența sa sclipitoare i-ar fi permis să facă orice în viață. A ales să se dedice științei, din dragoste pentru umanitate. Plecat atât de repede dintre noi, a lăsat un gol ce nu va mai putea fi umplut niciodată. Soarta crudă ni l-a răpit pe cel mai de seamă reprezentant al nostru. Astăzi, suntem mai săraci, mai proști și mai răi, fără cel mai iubit dintre fiii planetei, bunul unchi Victor. Am încheiat citatul.

— Citatul?

— Da. Au fost ultimele cuvinte ale unchiului tău. Am citit de pe foaia aceasta. A insistat să încep așa. Dacă mă întrebi pe mine, a cam exagerat puțin. Dar, despre morți numai de bine.

— Erați prieteni vechi?

— Se poate spune și așa. Am avut o relație strict profesională, în perioada în care eram doctor. După cum ți-am spus, m-a surprins și pe mine decizia lui. Nu mai vorbisem cu el de ani de zile.

— Eu n-am apucat să-l văd niciodată. Mi-a spus mama câte ceva despre el, nu mare lucru. Și eu sunt foarte mirat că m-a trecut în testament.

— N-aș zice chiar testament. N-a fost nevoie de astfel de formalități.

— Da, era o expresie. Știți mai bine decât mine cum se procedează în situații de genul acesta. Nu mă așteptam să fiu unul dintre moștenitori.

— Ești chiar singurul. Era culmea să fie mai mulți. Nu știu cum o împărțeam...

— Nu înțeleg...

— Nu e nevoie de un testament pentru că unchiul tău a lăsat în urmă un singur obiect, o carte.

— O carte!? Este specială în vreun fel? E valoroasă?

— Mă îndoiesc, e scrisă de el.

— Unchiul Victor a fost scriitor?

— Din păcate nu. Cel puțin nu în viziunea celorlalți. E o carte pe care a scris-o acum, de curând. Sunt memoriile sale, ceva de genul acesta.

Discuția importantă, de la biroul unui avocat celebru, nu decurgea așa cum și-o imaginase Radu pe drum. Cuvântul moștenire avea în mintea lui o cu totul altă conotație. Se aștepta să audă o sumă, fie una pe care unchiul său i-a lăsat-o direct, fie una ce putea fi obținută după vânzarea proprietăților. I se părea de necrezut așa ceva, o carte este cel mult un cadou neinspirat, nu o moștenire. Dezamăgire nici nu începea să descrie ce simțea în momentul acela. Aproape îi părea rău acum că în această casă, se întâmplă minuni și nu crime violente.

— Și ce ar trebui să fac eu cu ea? a reușit să întrebe, cu glas slab, gâtuit de iluziile zdrobite.

— Nu știu. N-a specificat. Doar m-a pus să jur pe onoarea mea că nu citesc nimic din ea. Nu intenționam oricum. Sunt scriitori mari pe care n-am apucat încă să-i aprofundez. E adevărat că

am mult timp liber acum la pensie, dar nici chiar așa. Este acolo pe măsuța din colț. E neatinsă de când a adus-o.

— Vă mulțumesc pentru grija cu care i-ați îndeplinit dorința. Nu știu cum să reacționez, e o situație destul de ciudată...

— Da, îmi dau seama. Poate te așteptai la altceva când te-am chemat. Îmi pare sincer rău. Așa a vrut unchiul tău, să nu-ți dau detalii la telefon. Se temea că n-o să vii altfel. A spus că e spre binele tău.

— Am înțeles... Atunci, o să iau cartea și nu vă mai deranjez. Vă mulțumesc încă o dată...

— N-ai de ce să te grăbești. Nu e niciun deranj. Îmi face plăcere să mai vorbesc și eu cu cineva, din când în când. De fapt, o să ies eu, să poți citi în liniște. Unchiul tău mi-a zis că n-o să poți lăsa cartea din mână. O să te fascineze atât de tare încât, e periculos să pleci cu ea pe drum. Să-i respectăm ultima dorință. Poți să stai cât de târziu vrei, eu dorm în celălalt capăt al casei. Ușa de la intrare se încuie singură când o închizi. Condoleanțe și o seară plăcută.

— Mulțumesc, o seară plăcută, a mai apucat să spună, înainte ca bătrânul să părăsească camera cu pași grăbiți.

Radu se îndreptă nerăbdător spre măsuța din colț și ridică, cu ambele mâini, cartea pe care o moștenise. Volumul era frumos legat în piele neagră, plăcută la atingere, în ciuda vechimii evidente. Un scris mare în auriu traversa tot cotorul, parcă înghesuit cu greu pentru a încăpea în întregime. Învârti cartea cu o mână și citi titlul: ”Cronicile Unchiului Victor de la 2047”. O analiză cu atenție pe toate părțile dar, nimic altceva nu era inscripționat pe coperțile de un negru intens. Curios, deschise la prima pagină și constată cu uimire că, scrierile unchiului său respectau normele unei publicații literare în toată regula. Exista chiar și o pagină de titlu, așa cum mai văzuse la cele câteva romane pe care le citise, înainte ca părinții să-i bage internet.

De fapt, aspectul moștenirii sale fusese surprinzător încă din primele momente. Nu se aștepta nici măcar ca scrisul să fie lizibil, dar la un volum în perfectă stare, ce pare tipărit de o editură. Un caiet îngălbenit, plin de pete de cafea și de cerneală, acoperit de mâzgăleli fără sens, era ce avea în minte. Deși era în conti-

nuare captivat de carte, din acest motiv mintea îi zbura la o moștenire mult mai consistentă.

Poate că totul era o glumă. Poate că unchiul fusese plin de bani și era doar un joc, un fel de lecție despre importanța cărților. Parcă deja începea să înțeleagă valoarea lor și mai ales, a celei pe care o ținea în mâini. Chiar i-ar fi fost recunoscător unchiului pentru lecție, aproape la fel de mult ca pentru banii lăsați moștenire. Poate că tocmai asta era și problema, banii erau atât de mulți încât, aveau nevoie de instrucțiuni. Să-i fi primit așa direct, i-ar fi risipit, i-ar fi cheltuit ca un tânăr nesăbuit pe distracții trecătoare. Unui unchi rău nu i-ar fi păsat. Dar unchiul Victor, bunul unchi Victor care l-a iubit mereu, s-a gândit și la asta. A scris o carte în care să-l învețe nu doar cum să intre în posesia moștenirii, ci și cum să o păstreze, să o sporească. Datorită unchiului Victor va fi în Top 300. Undeva la mijloc, nu pe ultimele locuri, cu cei despre care nu auzi nimic la televizor.

Pe cât de plăcute erau locurile prin care îl purta imaginația, un moment de luciditate îi aduse aminte că, momentan are doar o carte deschisă la prima pagină. Numele autorului și titlul ocupau partea de sus, iar mai jos se putea citi o dedicație, urmată de o dată: ”Nepotului meu Radu, o moștenire ce îți va asigura viitorul, 21 aprilie 2013”.

Acum lucrurile erau clare, unchiul fusese miliardar. Nu i-a venit să creadă până acum pentru că era un clișeu prea comun. Prietenii săi săraci când voiau să impresioneze o fată, filmele în care personajul principal se îmbogățește brusc, ziarele care inventează povești senzaționale, toți folosesc ca pretext un unchi miliardar. Dar iată că acum, doar pentru el, viața bate filmul. Și nu ca la televizor cu transsexuali sau violuri incredibile. Viața lui o să bată un film bun, unul în care personajul principal nu va munci niciodată.

Totul decurgea, până acum, după cum și-a imaginat încă de când a văzut prima oară cartea. Mai puțin data tipărită sub dedicație, 21 aprilie 2013, data de astăzi. Cum ar fi putut anticipa unchiul cu atâta precizie momentul? Să-ți sincronizezi moartea cu ceva pregătit în prealabil, atât de minuțios, nu poate fi ușor.

Însă trebuie să existe o explicație. Ai putea crede că a fost tipărită de curând, dar cartea pare să aibă totuși o oarecare vechi-

me. Poate că a făcut zeci sau sute de cărți, fiecare cu o altă dată. N-ar fi fost o problemă pentru bogatul unchi Victor. Trebuie luată în calcul și varianta sinuciderii, se știe cât de excentrici sunt unchii miliardari. Ar fi fost capabil să facă asta, ca totul să decurgă așa cum a plănuit pentru nepotul său.

Satisfăcut că a elucidat și misterul datei, dar mai nerăbdător ca niciodată, Radu trecu la pagina următoare. Cuprinsul cărții arăta o împărțire în 20 de capitole, fără să ofere vreun detaliu în plus, fiind doar numerotate simplu, cu cifre romane. Mai dădu încă o filă însă, după primul cuvânt, închise cartea brusc cu un gest reflex.

Emoțiile erau prea mari. Primul capitol începea și apelativul ”Nepoate” făcea introducerea. Poate că orice alt cuvânt din lume l-ar fi lăsat să continue lectura liniștit, dar acesta îi reamintea de ce este acolo. Inima îi bătea acum și mai tare, cu gândul la noua viață prosperă care îl aștepta. Nici nu-și dăduse seama că încă stătea în picioare. Poate de aceea s-a și speriat atât de ușor.

Se așeză grăbit pe scaunul de lângă măsuță și deschise cartea din nou, la aceeași pagină. Începu să citească repede, cu o atenție pe care romanele din programa școlară n-au avut niciodată șansa să o atragă.

CAPITOLUL I

Nepoate, dacă citești asta înseamnă că este 21 aprilie și am murit. În cazul în care nu este, sunt teribil de dezamăgit de lipsa ta de interes. Cum poți amâna așa ceva? Cartea aceasta este o comoară neprețuită, o moștenire pe care nici Nostradamus n-a putut-o lăsa nepotului său. Nu știu dacă a avut nepoți, dar sigur nu a avut cunoștințele incredibile pe care unchiul tău le-a dobândit, călătorind acolo unde nimeni nu a mai ajuns. Cunoștințe pe care, acum, m-am decis să ți le transmit doar ție. De fapt, încă nu voi lua decizia asta mult timp de acum încolo, dar să nu intrăm în detalii. Sunt sigur că ți-ai dat deja seama cât ești de norocos.

Presupun că titlul cărții te-a fascinat de când l-ai văzut prima oară. Este atât de bine ales încât, simt un regret profund că nu va fi cunoscut de umanitate. De fapt, întreaga mea capodoperă va rămâne în umbră. Fac acest sacrificiu pentru binele tău și al omenirii. Deci pentru binele tuturor, mai puțin al meu. Dar totuși, eu deja am murit, n-ar trebui să mă mai intereseze.

Din păcate, în momentul scrierii acestei cărți, încă nu știu ce se întâmplă după moarte. Acum deja am aflat și te asigur, nepoate, voi scrie o carte și despre asta și voi încerca să ți-o trimit.

Dar să revenim la titlu. Recunosc, nu a fost deloc ușor să găsesc unul atât de bun. ”Cronicile de la 2047 ale unchiului Victor” ar fi fost ceva mai corect, dar după cum vezi, sonoritatea ar fi lăsat de dorit. Am luat în calcul și varianta ”din 2047”, însă m-am temut de o interpretare nefericită. Nu știu dacă maică-ta ți-a povestit de perioada în care am fost închis, total nejustificat, în acel sanatoriu ceva mai strict. Oricum am stat în camera 185, dar am vrut să fiu sigur. Inițial, titlul era ”Scrisorile Unchiului Victor de la 2047”. Am fost nevoit să-l schimb, când am realizat că va trebui să scriu totul sub formă de scrisori și ar fi fost prea obositor.

În acest moment probabil te întrebi: cum este posibil? Cum a reușit unchiul Victor să sfideze legile fizicii? În primul rând, pentru că știa legile fizicii. Nu același lucru se poate spune despre tine, nepoate. Am aflat că ai fost corigent la fizică aproape tot liceul. Sunt teribil de dezamăgit, dar nu este prea târziu să înveți. Mai ales că, în viitor se va da pușcărie pentru cei care nu știu fizică. Glumesc. Ar fi fost o lege bună totuși.

În aceste condiții, îmi este dificil să-ți explic mijloacele prin care, am reușit să călătoresc pe axa timpului. Voi încerca totuși, folosind un concept pe care îl poți înțelege mai ușor: magie.

După ani de cercetări și lucru intens la sutele de piese componente, am reușit să construiesc o mașinărie, să-i spunem magică. În mod miraculos, am folosit-o pentru a crea un tunel prin a patra dimensiune. Tehnic se numește o gaură de vierme. Nu știu dacă ai fost corigent și la biologie, dar oricum nu are legătură. Oricât de genial ar fi unchiul tău, sunt unele lucruri în viață asupra cărora, nu poți avea control. Spre exemplu, unde va duce acest tunel. A trebuit să plonjez în necunoscut, având doar speranța că totul nu a fost în zadar.

Desigur, știi deja că povestea are un final fericit. Am ajuns în 2047, viu și nevătămat. Poate ar fi sunat mai bine 2050 în titlul cărții mele, plus că aș fi știut și ce s-a întâmplat în 2047. Trebuie însă să fii mulțumit, ești oricum cel mai norocos nepot din lume. Mă îndoiesc că există undeva, în altă parte, un unchi care a scris ”Cronicile de la 2050”. Și chiar dacă există, diferența a fost făcută doar de noroc.

Tot ce am aflat în scurta mea călătorie în 2047, am încercat să cuprind cât mai bine în această carte. Aș fi putut să aflu chiar mai multe, dacă nu pierdeam atâta timp scriind cartea. Dar, știam că sfârșitul meu se apropie și trebuia să fac sacrificiul acesta. A trebuit să mă întorc, pentru a putea să-ți las memoriile mele. Chiar și așa, informațiile pe care ți le-am oferit, îți sunt suficiente pentru a-ți controla viitorul.

Singurul meu regret este că, nu am putut să mă întâlnesc cu mine din viitor. Plăcerea ar fi fost de partea mea, de ambele părți. Din păcate, așa cum ai aflat acum, murisem deja în 2013. O veste care nu mi-a picat prea bine, având în vedere cât mai aveam de trăit. Nu am ezitat și am folosit timpul rămas la maxim. Am trăit experiențe unice și am văzut lucruri pe care, soarta nu m-ar fi lăsat să le apuc în viață. Dar după cum vezi, soarta este în mâinile tale și o poți schimba oricând. Mă aștept la același lucru și de la tine. Ți-am oferit tot ce ai nevoie pentru a lua destinul în propriile mâini. Și crede-mă, este necesar!

L-am cunoscut pe Radu din 2047 și nu pot spune prea multe lucruri bune despre el. Fără a intra în detalii, să zicem că ar fi vrut să dea timpul înapoi. Și nu doar pentru că era bătrân și arăta groaznic. Pentru că viața a trecut degeaba pe lângă el. Așa cum ar fi trecut și pe lângă tine, dacă nu ar fi intervenit unchiul Victor.

Probabil că în mintea ta se derulează acum tot felul de scenarii apocaliptice, pe care ți le-au băgat în cap filmele americane. Poți sta liniștit însă, lucrurile nu se vor schimba așa de mult. Ba chiar filmele americane sunt în continuare apocaliptice. Ai putea spune că lumea a evoluat destul de previzibil. Lăsând la o parte, bineînțeles, câteva aspecte ceva mai surprinzătoare. Dar chiar și în cazul acestora, la o analiză mai atentă este evident că lucrurile doar și-au urmat cursul firesc.

O să încerc să-ți ofer cât mai multe detalii, despre tot ce este important. Asta este până la urmă marea mea provocare. Este dificil și să povestești o simplă întâmplare, fără a uita nimic esențial, dar să zugrăvești un tablou complet al unei societăți în continuă schimbare. Nu va fi ușor, însă voi reuși sau voi muri încercând. De fapt, am murit cu peste 30 de ani înainte să încerc. Dar nici măcar asta nu mă va descuraja.

Sunt sigur că, am reușit până acum să-ți atrag atenția, suficient cât să citești o carte cu atâtea pagini. Am și împărțit-o în 20 de capitole mici, pe care le-am denumit sugestiv. Mai puțin pe acesta, unde am mers pe factorul surpriză. Am încercat să nu folosesc cuvinte prea grele și să explic lucrurile ceva mai complicate. Nici măcar n-o să ai nevoie de un dicționar.

În niciun caz nu îți subestimez capacitățile intelectuale, nepoate. Doar vii dintr-o familie ce a dat omenirii un mare om de știință. Am vrut doar să mă asigur că, îți va fi cât mai ușor să citești această carte fantastică. Evident cu sensul de nemaipomenită, nu te gândi că există ceva imaginat de mine, în toate povestirile acestea. Într-adevăr, unele vor părea greu de crezut, te vei întreba: oare chiar așa o să arate viitorul? Da. Pentru că unchiul Victor a fost acolo și a văzut cu ochii lui. Ca să citez aproximativ din muzica aceasta modernă, pe care o ascultați voi tinerii: ”de unde aș fi putut să știu, dacă n-am fost acolo”.

Cred că ai observat deja ușurința cu care pot comunica pe limba ta. Am păstrat de-a lungul cărții acest stil al meu tineresc, pe gustul tău. Unchiul tău a fost mereu în pas cu timpul, iar acum, chiar l-a și depășit.

Presupun că ai fost surprins de aspectul cărții, pentru că te așteptai la un manuscris. Din fericire, tehnologia a evoluat până în 2047 și am putut să tipăresc acest exemplar la un magazin din mall. Efectul de învechire l-am ales dintr-un catalog, am plătit în plus pentru el.

Sper că ai găsit în acest prim capitol răspunsurile la toate întrebările tale. Dacă nu, mai ai destule pagini în care să le cauți. Dacă tot vei mai avea nelămuriri și după ce termini cartea, îmi pare rău dar, din păcate, vei rămâne cu ele. Sau ai putea să aștepți încă 34 de ani.

Indiferent de situație, îți las moștenire cronicile mele ție, nepotului meu favorit. Îți urează succes unchiul tău Victor, un mare om de știință, un neînfricat explorator și un scriitor contemporan de mare talent. Eu sunt toți patru, în cazul în care nu ți-ai dat seama. Lectură plăcută în continuare!

CAPITOLUL II

În care unchiul Victor ajunge în 2047 şi rezolvă problemele fundamentale ale călătorului în timp.

Nepoate, suntem abia la începutul călătoriei, dar simt că deja mă înțelegi pe deplin și că ești pregătit să o ducem împreună la bun sfârșit. Nici nu mai trebuie să-ţi descriu uimirea mea, atunci când am ajuns de cealaltă parte a tunelului. Locul în care mă aflam acum, era doar o versiune în ruină a celui de unde am plecat. Nu puteam şti exact ce se întâmplase. Cel mai tare mă temeam că, sunt tot în 2013 şi mi-am făcut praf şi laboratorul. Din fericire, nu eu eram vinovat pentru dezastru ci timpul nemilos, care trecuse peste el. Asta bineînţeles şi din pricina faptului că, eu murisem cu atâţia ani în urmă. Dar, din ce am auzit, au fost cauze naturale, deci nu pot fi făcut responsabil.

Pentru că nu am găsit niciun indiciu în laborator, mi-am continuat căutările pe stradă. Îţi imaginezi că primul meu impuls a fost să opresc un trecător şi să-l întreb: În ce an suntem? Am reuşit însă să mă stăpânesc deoarece, mi-am amintit că aşa am ajuns ultima oară la sanatoriu. Şi atunci, nici măcar nu eram îmbrăcat într-un halat alb. Nu puteam să risc aşa ceva. Mă aflam într-o misiune mai importantă decât mine, pentru ştiinţă, pentru umanitate şi nu în ultimul rând, pentru tine, nepoate. Am încercat să par cât mai natural şi să nu trezesc suspiciuni.

Modul în care am auzit prima dată cât de departe în timp călătorisem a fost destul de ciudat. Trecând pe lângă doi bărbaţi care discutau energic, am prins un dialog căruia, în mod normal, nu i-aş fi acordat atenţie. În condiţiile date însă, orice sursă de informaţii era o mină de aur.

— Nu cred că ne calificăm nici la Europenele din 2048 cu fotbaliştii ăştia, l-am auzit spunând pe unul dintre ei.

Desigur, inima mi-a tresărit imediat când am auzit asta. Dar totuşi, nu puteam să o iau ca pe o confirmare. Putea fi o exagerare, o hiperbolă precum le place suporterilor să folosească atunci când sunt nemulţumiţi. Dar de ce ar fi spus cu fotbaliştii aceştia? Dacă eram tot în 2013, n-ar fi fost prea bătrâni să joace

tot ei şi atunci? Nu m-am priceput niciodată la fotbal prea bine, ştiam însă că trebuie să fii tânăr, să poţi alerga după minge. Îţi imaginezi atenţia cu care am ascultat în continuare.

— Avem mulţi jucători tineri. Şi antrenorul e nou, e greu cu o echipă în formare. Poate până în 2050 la Mondiale ne revenim, i-a răspuns al doilea, mai optimist din fire probabil.

Acum eram convins de locul în timp unde mă aflam. Cu o eroare de măsură de câţiva ani totuşi, pentru că nu ştiam cu cât înainte se joacă aceste calificări. Dar, dacă puteam spera ca în 2050 tinerii noştri fotbalişti să fie pregătiţi, nu puteam fi prea departe.

Nici nu-ţi poţi imagina ce am simţit când am realizat că experimentul meu era reuşit. A trebuit să-mi ascund cu greu fericirea, ca nu cumva cei doi domni să creadă că mă bucur de ratarea calificării la Europene. Starea echipei naţionale de fotbal era evident deplorabilă, judecând după tonul vocilor. Dar ceea ce reuşisem eu era mai important. Era comparabil cu câştigarea unui campionat mondial, chiar interplanetar. Am mai zăbovit puţin în preajma celor doi, să văd dacă o astfel de competiţie între planete a apărut. Precum aveam să aflu şi mai târziu, nu s-a descoperit nici acum vreo civilizaţie extraterestră. Din contră, e chiar mai puţină civilizaţie decât înainte.

Mă aflam în mijlocul străzii şi mii de gânduri diferite mi se învârteau ameţitor prin cap. Viitorul aştepta să-l explorez, dar nu ştiam ce să fac prima dată. Aş fi vrut să văd tot oraşul, să aflu tot ce s-a întâmplat până acum, să ascult cum gândeşte noua generaţie. Aveam atâtea întrebări în minte. Mai există ziare? Cum sunt filmele, muzica, emisiunile TV? Cine e preşedinte? Câte premii Nobel am câştigat? Curiozităţi normale, pentru un călător în timp la prima lui expediţie. Din fericire, într-un moment de luciditate, am reuşit să ies din această stare neproductivă.

Aveam alte priorităţi pentru a-mi putea prelungi şederea, pe termen nelimitat. În primul rând, hotărâsem să nu dezvălui nimănui adevărata mea identitate. Desigur mi-ar fi rezolvat uşor o serie de probleme: bani, celebritate, poate chiar un premiu Nobel, dacă nu câştigasem deja unul. Dar nu puteam să îmi asum riscul. Implicaţiile puteau fi devastatoare. Chiar dacă mă aflam în viitor, nu ştiam dacă umanitatea este pregătită pentru o astfel de veste.

Ar fi putut crea haos, oamenii s-ar fi întrebat: Ce sens mai are viața mea banală, dacă alții pot face așa ceva? Puteam fi văzut ca noul Mesia, lumea s-ar fi călcat în picioare doar pentru a mă atinge. Ar fi apărut secte care mă venerau, poate chiar cu sacrificii umane sau sinucideri în masă. Fără să mai pun la socoteală, conflictele internaționale care s-ar fi iscat între guverne, pentru a pune mâna pe mine. Se putea ajunge chiar la un al treilea război mondial. De fapt, la momentul acela, nici măcar nu știam al câtelea război mondial ar fi fost. Toate aceste tragedii trebuiau evitate.

Convins că trebuie să-mi păstrez originile secrete, m-am gândit că voi avea nevoie de o acoperire. O poveste pe care să o spun tuturor celor care vor încerca să afle mai multe despre mine. Aș fi putut spune că am venit dintr-un orășel modest, aflat într-un colț uitat al țării. Ar fi explicat înapoierea mea din punct de vedere tehnologic, precum și alte lucruri ce puteau părea ciudate, pentru generația aceasta nouă. Ba chiar bucureștenilor, la cum îi știam, li s-ar fi părut perfect normală inferioritatea mea și mi-ar fi explicat cu plăcere tainele vieții moderne.

Nu aveam de unde să știu însă, ce se întâmplase în cei aproximativ 35 de ani pe care îi sărisem. Poate că toată țara era acum puternic dezvoltată, poate Bucureștiul nici nu mai era un oraș important. Puteam să fac o gafă de proporții, alegând la întâmplare acest oraș de origine. Puteam să nimeresc unul care, între timp s-a transformat într-o adevărată metropolă. M-aș fi deconspirat imediat. Cele mai simple întrebări m-ar fi pus în dificultate. În acel moment, chiar și un simplu: ”În ce an ești născut?”, putea să mă prindă pe picior greșit.

Mi-a trecut prin cap chiar și să inventez eu un oraș, pentru a evita riscul de a nimeri unul nepotrivit. Aș fi putut folosi un nume bine ales, prin care să-i manipulez subconștient pe cei care m-ar fi întrebat. ”Tocmai am venit din Înapoienii de Jos”, aș fi spus încă de la început și lucrurile ar fi fost clare. Nu ai cum să te aștepți ca un locuitor al modestului Înapoienii de Jos să fie la curent cu tehnologia. Oamenii ăia au rămas cu zeci de ani în urmă, trăiesc ca în 2013.

În mintea mea, deja derulam scenarii pentru posibile conversații. Eram pregătit să vorbesc despre problemele mele de aco-

lo, despre ura pe care ne-o poartă cei din Înapoienii de Sus și cum ne privesc de parcă ar fi deasupra noastră. Cum m-am îndrăgostit nebunește de o fată de acolo și tatăl ei s-a opus relației, deși ea era dispusă să coboare pentru mine. Ajunsesem la stadiul în care, mă gândeam dacă să introduc și Înapoienii de Mijloc în povestire, sau aș forța prea tare.

Tocmai atunci, am avut o revelație. Întregul meu raționament se baza pe nivelul scăzut de geografie pe care ți-l atribuisem ție, nepoate. Fiind cea mai tânără persoană pe care o cunoșteam, doar din auzite e adevărat, te-am luat drept etalon pentru noua generație. Dar dacă lucrurile nu stăteau așa? Dacă o reformă în învățământ schimbase totul și acum, elevii nu se mai chinuiau să treacă clasa în liceu, precum nepotul meu preferat? Poate că n-ar fi durat mult până să trezesc suspiciuni.

Purtând blestemul unei minți sclipitoare încă din copilărie, am întâlnit puține ocazii în care am fost nevoit să ascund adevărul. De aceea, nu m-am priceput niciodată la mințit. Dacă aș fi inventat vreodată o poveste cum că aș fi călătorit în timp, acum aș fi fost deja pregătit cu o acoperire pentru astfel de situații. Dar, după cum vezi, există și dezavantaje atunci când îți folosești doar inteligența superioară, pentru a rezolva problemele. Lipsa de experiență în altfel de practici, te obligă să rămâi fidel metodelor tale, deși mai dificile. Pot spune cu mândrie că, am procedat la fel și în acest caz.

Trebuia să găsesc o explicație infailibilă, prea multe lucruri depindeau de asta. Nu mă puteam mulțumi cu o variantă riscantă, precum un oraș ales la întâmplare sau chiar creația mea, Înapoienii de Jos. Din fericire, gândirea mea analitică nu m-a trădat nici de această dată. Într-un moment de geniu, am găsit acoperirea perfectă: amnezia.

Din perioada, extrem de scurtă de altfel, pe care am petrecut-o la sanatoriu, îmi aminteam câteva practici. Deși nu mă prea pricep la mințit, pot cu ușurință să simulez pierderi de memorie. Nu o să intru în detalii despre situațiile în care am căpătat o astfel de experiență. Să zicem doar că, nevoia te învață. În viață sunt momente pe care, e bine să te prefaci că nu ți le mai amintești. De preferință, într-un mod convingător.

Am decis să folosesc pentru moment aceeași metodă, cel puțin până când aflam ce schimbări radicale a adus viitorul. Singura grijă era de a rămâne cu afecțiunea mea într-o zonă inofensivă, dublată de o povestire tragică, ceva cu o lovitură la cap în copilărie. Deși mult mai captivante, povestiri de genul: ”Și m-am trezit brusc dezbrăcat, cu un cuțit plin de sânge în mână”, ar fi putut crea probleme. Mai ales că, încă eram îmbrăcat în halatul alb de laborator. Am hotărât să îl arunc în primul coș de gunoi, era deja a doua oară când îmi strica imaginea. În plus, mi se părea demodat.

Satisfăcut de soluția găsită, am putut trece mai departe la celelalte probleme urgente. În primul rând, aveam nevoie de mâncare, cazare și internet. Dacă trupul meu ar fi fost mulțumit doar cu hrană și odihnă, mintea mea însă cerea informații. Nu a durat mult până să-mi dau seama că, internetul era soluția perfectă pentru mine. Puteam să cercetez tot ce se întâmplase de-a lungul a zeci de ani, fără să trezesc vreo suspiciune. Poate că tehnologia se schimbase radical, poate costurile de acces erau ridicate sau existau alte obstacole, însă nimic ce un mare om de știință nu putea rezolva.

Nu aveam bani, carduri sau acte. Nici măcar nu știam cum arată, sau dacă încă se mai folosesc. Cine știe ce sistem performant pe bază de credite cu buletinul se folosea acum? Cei care nu aveau doar bani virtuali, probabil erau priviți ca și primitivi. Singura soluție pentru a ieși din situație era să găsesc un loc de muncă.

Trebuie să recunosc însă că, eram puțin îngrijorat. Dacă rata șomajului era aceeași ca în 2013, avea să fie destul de dificil. Cu statutul meu de călător în timp, plecam cu șanse mai mici chiar și față de un proaspăt absolvent de studii superioare. Dacă tunelul timpului m-ar fi adus în trecut, lucrurile ar fi stat cu siguranță altfel. Aici în viitor însă, mă aflam în dezavantaj. Nu numai că nu aveam diplomele de studii la mine, dar nici nu cred că mi-ar fi fost recunoscute. În plus, s-ar fi observat și data nașterii. Nu putea fi ușor pentru o persoană trecută de 80 de ani să găsească un serviciu. Nici gaura din CV de peste 30 de ani nu aveam cum să o explic.

Fără documente sau timp pentru interviuri, opțiunile mele erau limitate. Puteam să sper doar la un post modest, angajat, după cum se spune, la negru. Cu acest obiectiv în minte, am pornit la pas pe trotuarul paralel cu rândul de magazine, cercetând fiecare vitrină pentru un posibil anunț de angajare.

Probabil te întrebi, cum de nu m-am pierdut în contemplarea acestei noi lumi, cu ochii ațintiți la haine, mașini sau miracole ale tehnologiei moderne. Unde am găsit atâta putere? De unde atâta stăpânire de sine? Adevărul este că, nici eu nu știu, nepoate. Câteodată mă surprind și pe mine. Și vorb-aia, nu sunt ușor de surprins. Nici măcar de către mine, care am destule calități deosebite. De aceea nu mă surprind mereu, doar câteodată. Dar atunci când o fac, în mod sigur este vorba de ceva deosebit. Cum a fost cazul și acum.

Pe scurt, am rezistat cu stoicism oricărei tentații de a mă abate din drum. Atunci când unchiul tău își propune ceva, nimic nu-l poate opri să reușească. Fie că este vorba de a scrie o carte din viitor pentru nepotul său, sau trebuie să-și găsească un loc de muncă la negru. Ai ghicit deja că, încercările mele au fost din nou încununate de succes. În mai puțin de o jumătate de oră, eram angajat la un chinez, ceea ce este practic același lucru.

Trecând prin fața unui local bine luminat, cu mesele așezate aproape de sticla vitrinei, am remarcat un anunț micuț, dar scris cu mare atenție: ”Angajez necalificat”. De cum l-am văzut, am știut că era exact ce căutam. Și eu eram exact ce căutau ei. Cine putea fi mai necalificat decât mine? Veneam practic dintr-o altă epocă, nu eram calificat nici măcar să fiu acolo. Necalificarea mea le-ar fi depășit orice așteptări.

Am observat reclama de la intrare conform căreia, era un restaurant cu specific chinezesc. Nu mi-am făcut griji însă. Eram convins că în România, astfel de clasificări nu au nicio relevanță. Spre surprinderea mea, nu am apucat să intru bine pe ușă și am fost întâmpinat chiar de un chinez. M-am temut că vor exista probleme de comunicare, dar nu a fost cazul. Chinezul vorbea o română perfectă, având totuși un ușor accent.

— Am venit în legătură cu anunțul. Sunt total necalificat, m-am grăbit să precizez eu, de teamă să nu fiu confundat cu un simplu client.

— Oh, înțeleg, înțeleg. De cât timp nu mai aveți un loc de muncă? m-a întrebat chinezul, cu un zâmbet larg pe față, de parcă l-ar fi bucurat nespus vestea.

— De curând. Lucram la un laborator, dar a avut loc un accident. A fost distrus aproape în întregime. Eu nu am avut nicio vină dar totuși, am rămas pe drumuri. Munceam atât de mult încât, acolo și locuiam. A fost un incendiu, cu greu am scăpat cu viață. Mi-am pierdut și actele, banii și toate obiectele obișnuite pe care le dețin oamenii în zilele noastre.

— Vai, teribil, teribil. Ce tragedie! a continuat el într-o totală contradicție cu expresia feței, care radia fericire în continuare. Asta înseamnă că puteți începe de astăzi? Oferim și cazare. Cum vi se pare 150 pe săptămână?

— Cam puțin, cred că undeva pe la 200 ar fi mai corect.

Desigur, nu aveam nici cea mai mică idee despre ce vorbeam. Atât moneda cât și puterea ei de cumpărare erau încă un mister pentru mine. Dar nu puteam să mă vând ieftin. Chiar și în această stare de totală necunoștință, 150 mi se părea cu adevărat teribil de puțin. Nu călătorisem zeci de ani prin timp, ca să fiu plătit cu 150 pe săptămână. Orice ar fi ei.

— Oh, 200, 200 spuneți. Cred că ne putem înțelege, zise el după o pauză de câteva secunde, în care mi s-a părut că a calculat cât l-ar costa, pe cel puțin un an.

— Minunat, acces la internet aveți? m-a luat pe mine gura pe dinainte, încercând să împușc doi iepuri.

— V-ați pierdut și proiectorul?

— Da, da, asta am vrut să spun. Știți, atunci în incendiu, bine că am scăpat cu viață. Nu mai am nici proiector, sunt devastat. Avea valoare sentimentală. Mi-ați putea face rost de unul nou?

— Desigur, desigur, o să vi-l scad din primul salariu. Veniți după mine să vă arăt camera, a continuat el, după un nou moment de calcule în minte.

Vestea mă liniștise complet. Nu numai că toate problemele mele urgente erau rezolvate, urma să primesc și un proiector, această nouă minune a tehnologiei. Și doar cu o deducere din primul salariu. Obișnuit cu prețurile din vremurile noastre, eram

pregătit să fac rate pe cel puțin un an pentru a-l achiziționa. Lucrurile însă nu mai stăteau așa.

După cum aveam să aflu mai târziu, acest proiector fusese inventat undeva pe la 2035. Până la acel moment, telefoanele mobile erau oarecum similare cu cele pe care le știi și tu. În fiecare an, producătorii nu făceau altceva decât să mărească ecranul sau să le facă mai subțiri. Asta până când, au fost înlocuite complet de proiector. Într-adevăr, și acesta a avut un preț ridicat la început, iar oamenii făceau credite pentru a-l cumpăra. Dar, după Marea Nepăsare din 2040, a ajuns la un cost accesibil oricui. O să înțelegi mai bine când voi reveni cu detalii despre toate acestea.

L-am urmărit pe chinez până în spatele restaurantului, unde începea un mic culoar ce se termina cu noua mea cameră. Mi-a prezentat-o în cel mai mic detaliu și apoi, mi-a înmânat cheia cu un gest ceremonial. Era ușor mâncată de rugină și se puteau observa mici pete de sânge. Asta m-a făcut să-mi imaginez că fostul necalificat fusese convins cu greu să o returneze. M-am grăbit să-l asigur că, o voi înapoia imediat ce nu voi mai lucra pentru el. A primit vestea cu același zâmbet larg pe care îl afișase în permanență. A mai adăugat că îl cheamă Jiang, dar ar prefera să-i spun George. Modul în care a accentuat ”prefera”, mi-a dat de înțeles că e obligatoriu. După câteva minute, în care a vorbit fără oprire pentru a-mi explica îndatoririle mele, a plecat promițând că o să-mi găsească un proiector.

Îți imaginezi că îl așteptam pe chinez ca pe Moș Crăciun. Sau ce personaj le aduce cadouri copiilor în China. Deși presupun că, majoritatea și le confecționează singuri în fabrici și nu au nevoie de el.

Pentru că oricum nu aveam ce face între timp, am aruncat o privire mai atentă camerei mele. Trebuie să spun că, nu arăta deloc așa cum ți-ai imagina o locuință din viitor. Aș fi putut călători la fel de bine și în trecut, pentru a avea aceleași condiții. Cu excepția televizorului neobișnuit de subțire, fixat în perete la doar câțiva centimetri de tavan. Calitatea imaginii era impecabilă, în ciuda faptului că nu părea mai gros decât o foaie de hârtie. În rest, camera era mobilată modest, adecvată unui muncitor necalificat din orice secol.

Peretele opus ferestrelor era de un alb imaculat și nu se putea vedea pe el nici măcar un punct. Podeaua din apropiere era acoperită de perne mari și o saltea confortabilă. M-am gândit pe moment că sunt folosite pentru un ritual budist sau satanic. Era însă un spațiu destinat utilizării proiectorului.

Aceasta a fost locuința mea pe toată durata expediției în 2047. Probabil și din cauza faptului că, după obținerea acestui post, nu am mai reușit să promovez în carieră.

Știu că poate părea ușor dezamăgitor, dar trebuie să înțelegi, nepoate, nu este așa ușor să te descurci în viitor. Călătoriile în timp nu funcționează așa cum ai văzut tu în filme. După primele 15 minute, ei deja l-au cunoscut pe președinte și se luptă să salveze lumea. Nu, vei fi nevoit să pleci de jos! Gândește-te că, toți acei scenariști și regizori vorbesc doar din auzite. Nu au călătorit niciodată cu adevărat în timp, să se confrunte cu problemele obișnuite ale unui călător în viitor de rând. Chiar îmi pare rău s-o spun, dar este o meserie nenorocită. Departe de strălucirea aparentă pe care ți-o arată Hollywood-ul. Sunt și satisfacții, e adevărat, dar toate obținute cu multă trudă.

Nu a fost deloc plăcut să irosesc atâtea ore, în fiecare zi, lucrând la restaurantul chinezesc. Dar din păcate, nu am avut ce face. A fost necesar pentru a-mi putea asigura traiul și a nu-mi dezvălui identitatea. Mă consolează gândul că, am muncit pentru ca tu să ai un viitor mai bun. Asta pentru că îl vei cunoaște înainte să se întâmple.

Totuși, nu mă înțelege greșit, regret doar timpul ce putea fi folosit mult mai bine. Experiența mea ca angajat al chinezului George nu a fost deloc una traumatizantă. Era un om minunat și ne-am înțeles nemaipomenit. Deși trebuie să recunosc că, m-am temut în permanență că o să mă sacrifice zeilor săi chinezi. N-am știut niciodată prea multe despre religii.

Cu puțin timp înainte să plec, chiar a vrut să mă promoveze la bucătărie. Am fost atât de onorat de propunere încât, cu greu m-am convins să mă întorc pentru a-ți aduce această carte. Faptul că mai aveam doar câteva zile de trăit, a cântărit destul de mult.

Revenind la momentul povestirii mele, George s-a întors într-un târziu, cu mult doritul meu proiector. Am reușit să-l fac să-mi arate cum se folosește, motivând că al meu era un model

mai vechi. Eram pregătit să aduc vorba și de amnezie, dacă ar fi fost necesar. Din fericire, progresul tehnologic a făcut și mai ușor de utilizat aparatura modernă. În câteva minute, deja mă descurcam de minune.

Dacă îți vine să crezi, abia atunci am aflat că sunt exact în 2047, uitându-mă la oră și dată. E doar o expresie totuși, sunt sigur că nu ți s-a părut nimic de necrezut, din tot ce ți-am relatat până acum.

Acest proiector este cu adevărat o invenție genială. E capabil să înlocuiască telefoanele mobile, tabletele, laptopurile și toate celelalte dispozitive de genul acesta, pe care le cunoști. Nici măcar nu are nevoie de un ecran propriu deoarece, poate transforma orice suprafață într-unul. Majoritatea oamenilor preferă să folosească acasă un perete, precum cel amenajat de George în camera mea. Pentru stradă sau alte situații similare, poți utiliza modul hologramă în 3D, preferatul meu de altfel. Nu numai că este ieftin, nu necesită nici vreun abonament pentru servicii.

Companiile de telefonie și internet au fost desființate undeva în jurul anului 2035. A fost un mare scandal atunci. S-a descoperit că nu mai făceau nimic de peste 10 ani, de când nu mai existau cabluri. Acum nu mai este nevoie decât de puternica aparatură wireless a statului și totul este gratuit. Sau ți se oprește 1% impozit din salariu pentru asta, nu știu exact. Eu am lucrat la negru oricum, nu mi-a păsat niciodată.

Îți imaginezi entuziasmul cu care am început să caut pe internet, cu greu mi l-am ascuns până la plecarea lui George. Aveam zeci de ani de recuperat în tehnologie, economie, politică, sport, nici nu știam de unde să pornesc.

În primul rând, am constatat cu dezamăgire că nu câștigasem un premiu Nobel. Dezamăgirea a continuat apoi, aflând cât de prost mă plătea chinezul. Dar nu mi-am pierdut din avânt, setea mea de cunoaștere nu s-a stins până spre dimineață, când am adormit.

Salteaua din cameră era mult mai confortabilă decât cea pe care obișnuiam să mă odihnesc, în laboratorul meu. Dacă mai puneam la socoteală și proiectorul, deja simțeam din plin calitatea superioară a vieții oamenilor din 2047.

CAPITOLUL III

În care unchiul Victor explică curentul Marea Nepăsare și constată obiceiurile alimentare și vestimentare ale vremii.

Nepoate, în noaptea aceasta cu greu vei putea adormi. Emoțiile descoperirii vor fi prea puternice ca să-ți găsești liniștea. Vei sta ore în șir în pat, cu privirea ațintită în tavan, ascultându-ți bătăile inimii. Mintea o să-ți zboare în toate direcțiile, vei face mii de planuri și le vei gândi pe toate în cele mai mici detalii. Chiar și când somnul te va învinge într-un târziu, subconștientul nu te va lăsa în pace. Nici măcar în vis nu vei putea uita această zi, cea mai importantă din viața ta. Ziua în care, unchiul Victor s-a luptat cu soarta crudă, pentru a te smulge din ghearele ei.

De data aceasta, nu fac previziuni din viitor ca până acum. Vorbesc din proprie experiență, pentru că și eu am trăit o astfel de noapte, prima din 2047.

Tocmai îmi oferisem cea mai importantă zi din viața mea, în lipsa unui unchi care să poată face asta pentru mine. Simțeam că am atâtea lucruri de făcut încât, nu era timp de somn. Știam că trebuie să mă odihnesc, dar mintea nu m-a lăsat să mă liniștesc suficient cât să adorm, decât aproape când se crăpase deja de ziuă.

Mi-aș fi dorit să pot dormi doar 15 minute pe noapte și apoi să trec la treabă, după cum obișnuia celebrul Da Vinci, conform unora dintre istorici. Din păcate, m-am trezit undeva pe la prânz, tot precum Da Vinci, după părerea altor istorici. Era totuși explicabil în situația mea. După o zi atât de grea, corpul era pur și simplu prea obosit pentru a asculta mintea. Nici măcar o minte strălucită, a unui mare om de știință.

M-am temut că am început cu stângul prima mea zi de muncă, dar șeful meu George s-a dovedit înțelegător. Lumea începea să vină în general spre seară și atunci era mai multă nevoie de mine. De fapt, nu prea era nevoie de mine niciodată, deoarece restaurantul avea personal suficient. În plus, nu eram lăsat să intru în contact direct cu clienții.

Conform unei statistici, succesul unui restaurant chinezesc este direct proporțional cu numărul de chinezi pe care îi vezi în timpul mesei. Un angajat non-chinez poate avea efecte catastrofale, spun specialiștii. George respecta cu strictețe aceste reguli nescrise. În afară de mine, singurul român era bucătarul.

Îndatoririle mele erau minore, în mare parte a timpului stăteam degeaba. Pe chinez nu-l deranja foarte tare, pentru că eram plătit mizerabil. Era însă o situație care îmi convenea de minune. Pot spune că aveam priorități similare cu tinerii din generația ta. Mai important decât salariul, era să pot sta pe internet în timpul programului. Dar nu pentru socializare, o activitate pe care am considerat-o mereu inutilă. Aveam nevoie de informații, trebuia să fiu pregătit să ies în lume. De aceea, astfel mi-am petrecut primele două săptămâni.

Vei întreba, bineînțeles: ”Unchiule, d-aia te-ai dus tu în 2047, ca să stai în casă pe internet?” Nu, nu acesta a fost obiectivul cu care am demarat acest proiect. Dar trebuie să recunosc, nu mi-am făcut planuri pentru ce voi face, odată ajuns aici. Atunci când planifici o călătorie în timp, ești prea ocupat cu aspectele tehnice. Nesiguranța reușitei te face să nu te gândești atât de departe. Abia aici, am realizat că trebuie să sacrific aceste două săptămâni, pentru siguranța pe termen lung.

Privește partea bună! Datorită acestei documentări aprofundate, îți voi putea oferi informații pe care altfel, poate le-aș fi trecut cu vederea. Evenimente care acum sunt de domeniul trecutului, dar tu vei apuca să fii contemporan cu ele. Desigur, am de spus și o groază de lucruri pe care le-am trăit pe pielea mea. Studiul însă, nepoate, este foarte important. O carte bună îți poate schimba viața. Cum este aceasta, ca să luăm un exemplu la întâmplare.

Atunci când m-am simțit pregătit, i-am cerut lui George banii pe care mi-i datora și am decis să fac o primă incursiune în societate. Mi-a dedus costul proiectorului și am primit în jur de 150 de ROP, numiți uzual lei puternici.

Pentru o scurtă perioadă de timp, România a folosit euro ca monedă națională. Până în 2021, când a fost desființată moneda unică europeană și s-a revenit la leu. Trebuia schimbată din

nou denumirea, iar leul și mai nou nu li s-a părut adecvat. A fost preferată varianta leul puternic. Se zice că, e capabilă să te facă să crezi că ai mai mulți bani decât în realitate. Ca să-ți faci o idee cam cât de puternic este, conversia ar fi cam 100 de lei la 30 de mărci.

Mă așteptam ca toată lumea să folosească doar carduri și bani virtuali, însă bancnotele încă mai există. Sunt numite acum ”banii săracilor”. Calitatea hârtiei plastifiate este foarte bună totuși, au și câte un mic component electronic. Pe cea de 1000 ROP, cea mai mare valoare, este George Bacovia. A crescut foarte mult în notorietate după ce i-au fost ecranizate poeziile. O să detaliez mai târziu. Pe celelalte, nimic spectaculos, aceleași personalități care apar de zeci de ani pe bancnote.

Dacă nu păstram această descoperire epocală doar pentru tine, aș fi apărut eu, pe toate. Însă celebritatea nu m-a interesat niciodată. E adevărat, ar fi fost plăcut să mi se recunoască meritele, dar mă voi mulțumi și cu statutul de erou necunoscut, jertfit pe altarul științei. Și nici măcar nu voi avea un monument.

Totuși, ai putea schimba asta nepoate. Aș accepta o mică răsplată, ceva simbolic, o statuie, o stradă cu numele meu, poate o facultate particulară. Las la aprecierea ta. Vom mai vorbi și despre asta.

Dacă nu m-aș fi informat atât de bine înainte să ies pe stradă, cu siguranță m-ar fi uimit lipsa de varietate. Eram pregătit însă. Nici n-ai putea înțelege ce se întâmplă, fără să fii familiar cu un concept pe care l-am mai menționat, Marea Nepăsare.

Apărută ca o mișcare intelectuală în anii '40, adică 2040, a reușit să transforme total piața de consum. Inițial, doar studenții făceau parte din acest curent, dar treptat a acaparat cea mai mare parte a populației de pe glob. Succesul ei se datorează în principal vieții mult mai simple pe care o poți avea, dacă îi îmbrățișezi doctrina. După cum ai intuit deja, regula de bază este să nu îți pese. O să reproduc din memorie câteva dintre legile nescrise ale curentului. Nu contează ce haine porți, oricum mai sunt milioane la fel și nimănui nu-i pasă. Nu cheltui banii să pari mai bogat decât ești, o să fii și mai sărac și nouă oricum nu ne pasă. Nu-ți da toți banii pe noul model de proiector, arată la fel ca vechiul și nu ne-

ar păsa nici dacă ne-am da seama. Mai sunt multe, dar înțelegi ideea generală.

Marii producători de bunuri de larg de consum s-au opus la început, bineînțeles. Au fost chiar și câteva campanii de genul ”Numai proștilor nu le pasă” sau ”Îmi pasă pentru că sunt diferit”. Dar pur și simplu, mișcarea era prea puternică. Cei cărora nu le mai păsa erau atât de fericiți încât, toți din jurul lor observau imediat. Cel mai important moment este considerat a fi apariția brandului de haine și accesorii Youngs Don't Care. YDC cum este el numit. A fost primul care a promovat o linie de îmbrăcăminte care arată identic și are un preț accesibil. Disponibilă totuși în mai multe culori. Succesul în rândul tinerilor care voiau să arate la fel ca ceilalți a fost enorm. Marile companii n-au avut încotro și și-au lansat propriile colecții similare. În câțiva ani, deja mai mult de jumătate din populație purta aceleași haine.

Conceptul s-a extins rapid și la toate celelalte produse de larg consum. Cererea pentru produsele diferite, dar mai scumpe, era din ce în ce mai mică. În plus, nu mai puteai impresiona cu ajutorul lor, pentru că oamenilor nu le mai păsa. Asta a prăbușit piața complet. În prezent mai există un procent foarte mic de astfel de produse, denumite extravagante. În cazul hainelor se numesc fashion și oamenii le poartă când vor să se simtă speciali. Ceea ce se întâmplă destul de rar, pentru că sunt priviți negativ în public și se simt speciali în sensul rău.

Nu prea știu ce să spun, ca opinie personală despre toate acestea. Există avantaje și dezavantaje. Eu unul am fost mulțumit că mi-am putut permite un proiector, din salariul meu de necalificat. Dacă ar fi existat în schimb Marea Șmecherie, sau ceva de genul acesta, nu știu cum m-aș fi descurcat.

Acum că ești la curent cu filosofia de viață a generației anilor '40, îmi pot continua liniștit povestirea.

Am ieșit din restaurant și am pornit ușor pe stradă, cercetând atent tot ce îmi ieșea în cale. Deși îmbrăcați la fel, bărbații de vârsta mea preferau în general culorile mai sobre, pe când tinerii purtau tricouri albe sau roșii. Femeile erau toate în aceeași rochie simplă, disponibilă în câteva culori. Era mult mai ușor să le observi pe cele atrăgătoare, prin comparație îți săreau în ochi imediat. De aceea, cred că oamenii urâți au fost ultimii de acord

cu acest concept. Nu-i avantajează deloc. Eram singurul atent la hainele trecătorilor, nepăsarea celorlalți era evidentă. Din fericire, purtam și eu un set de haine standard, primit de la chinezul George, astfel încât am trecut neobservat.

La o primă vedere, străzile nu își arată cei peste 30 de ani care au trecut peste ele. Fațadele clădirilor, ceva mai îngrijite, și asfaltul fără gropi al șoselei, te duc cu gândul mai mult la o țară dezvoltată, decât la viitor. Pentru câteva momente, poți să și uiți unde te afli. Asta până când, privești mai cu atenție mașinile.

Nepoate, știu că ai dat până acum examenul de carnet de câteva ori fără succes. Vestea bună este că, dacă mai aștepți vreo 20 de ani, nu va mai fi nevoie. Mașinile se conduc acum singure și merg pe bază de electricitate sau benzină sintetică. Ți-aș explica în mare procesul de fabricare al acestui combustibil nou, dar ar însemna să știi chimie.

Dacă nu poți să aștepți atât de mult și nici nu vei reuși să iei carnetul de șofer, poți să te faci taximetrist. Ei pot conduce fără carnet de undeva de prin 2026. S-a hotărât că în cazul lor era oricum irelevant. Sau ai putea să dai șpagă la traseu ca toată lumea. O să mai meargă schema minim încă vreo 10 ani.

Mi-a atras atenția imediat o clădire înaltă de sticlă, despre care știam că este mall-ul local. Poate nu aș fi fost curios să văd acest templu al consumatorismului, dacă nu ar fi existat Marea Nepăsare. Eram pregătit pentru altceva decât mai multe magazine la un loc, și nu am fost dezamăgit. Eliberați de povara aparențelor, oamenii se concentrează acum mai mult pe distracție. O pistă de karting, un teren de paintball, săli de cinema sau spații pentru alte sporturi ocupă primele etaje. Totuși, am fost puternic atras de afișul care anunța ce se află la etajul al patrulea, mâncarea.

Produsele pe care le servim la restaurantul chinezesc sunt desigur delicioase. Și nu spun asta pentru că sunt obligat prin contract, doar lucrez la negru. Dar în viață, simți nevoia de varietate, chiar și negativă. Așa ceva simțeam și eu în acel moment, mai exact, o poftă nebună de fast food.

Primul lucru care mi s-a părut puțin neobișnuit a fost linia lungă roșie, trasată pe podea undeva la jumătatea zonei de mâncare. Din trei în trei metri, deasupra acestei dungi de separare, scria

mare: ”Atenție, intrați în zona de fast food”. Mi-am imaginat că a existat cândva un incident nefericit, care a cauzat această măsură de precauție excesivă. Dar, lucrurile aveau să continue în aceeași manieră.

Fiecare magazin avea deasupra câte un afiș mare, cu un mesaj de atenționare. O să reproduc câteva dintre ele din memorie. ”Consumatorii de fast food mor mai tineri, dar mai graşi şi mai urâți”. ”Mâncarea fast food conține nitrați, dimetilpolisiloxan și alte porcării”. ”Salvează-ți copilul de fast food, dacă pentru tine este prea târziu”. Celelalte erau la fel de descurajatoare. Bineînțeles, asupra mea nu au avut efect. Am considerat că după ani întregi de consum, am dezvoltat o oarecare imunitate. Mai ales că, acesta era fast food-ul viitorului, trebuia să fie mai puțin toxic decât cel cu care eram deja obișnuit.

Ca să duc ideea de variație până la capăt, am decis să aleg ceva complet nou. M-a atras The Rooster Chicken, pentru că avea un logo interesant și avertismentul lor promitea consecințe ceva mai blânde. În plus, nu era nimeni la coadă iar eu eram nerăbdător. Am aruncat o scurtă privire în sus către meniuri şi m-am grăbit să comand.

— Bună ziua, aș dori meniul doi, servesc aici, am încercat eu să fiu cât mai operativ.

— Bună ziua, bine ați venit la Rooster Chicken. Sunteți de acord să consumați produse fast food, asumându-vă toate riscurile care decurg din această acțiune, incluzând dar nelimitându-se la: intoxicație alimentară, colesterol ridicat, obezitate, diabet zaharat sau moarte prematură? a venit replica fetei în uniformă, fără să respire între cuvinte.

Desigur, nu mi-aș asuma astfel de riscuri, decât poate în interesul științei, precum atunci când am sărit în tunelul timpului. Totuși, chiar și atunci, măcar obezitatea nu se afla printre ele. Dar, eram extrem de înfometat, iar riscurile acestea păreau doar pur teoretice.

— Sunt domnișoară, Doamne-ajută! am adăugat eu, încercând să transmit cât mai bine că am înțeles gravitatea consecințelor.

Mă aşteptam să fie singurul pas necesar, însă m-am lovit de și mai multă birocrație. Cu o mișcare rapidă, a apucat dintr-un

teanc enorm câteva foi, prinse între ele cu o agrafă, precum un contract.

— Vă rog să citiți termenii și condițiile de utilizare a serviciilor noastre. Completați numele și prenumele și semnați pe ultima pagină dreapta-jos, sub cuvântul consumator. În timp ce rostea cuvintele cu aceeași repeziciune, mi-a întins foile și un pix.

După ce am trecut și de această etapă, mă așteptam la aproape orice. Nu m-ar fi mirat să fiu obligat să jur pe biblie, să mi se facă analize de sânge sau să urmeze un interviu cu managerul. Din fericire, a fost suficient.

— Ați spus meniul doi. Mare, mic sau mediu?

— Care e diferența?

— De preț, de cutie și de cantități. Despre care ați dori mai multe detalii?

— Nu, lăsați... Mare să fie, am încercat eu din nou să grăbesc procedurile, hotărât să nu mai pun vreo întrebare.

— Picant sau dulce? Conform paragrafului șapte, ați luat la cunoștință că meniul dulce prezintă un risc mai mare cu 27% de atac cardiovascular.

— Picant atunci.

— Cola, MetilCola, ColaCO2, apă sau suc natural?

— Sucul natural e chiar natural?

— Nu, e Cola cu gust de mere, portocale sau toate fructele.

— De portocale aș vrea, pare mai sănătos.

— Să știți că nu este. Face 3,50 poftiți la casă.

În ciuda micilor obstacole pe care le-am avut de trecut, am fost plăcut surprins de prețul foarte redus, raportat la cele de la restaurantul chinezesc. Evident că asta m-a pus pe gânduri. Oare lucram la un local de lux? Era cazul să cer o mărire de salariu, deși nu prea făceam nimic? M-am decis să investighez situația, trecând în zona aflată de cealaltă parte a liniei roșii.

Imediat după ce am terminat masa, înghesuit printre sutele de oameni și tăvi, mi-am urmat planul. M-am îndreptat către restaurantele de peste graniță, uitându-mă în urmă cu o senzație de evadare. După câțiva pași, am fost întâmpinat de un panou mare, pe care un bucătar îmi ura ”Bine ați venit în zona de good food”.

Mai auzisem acest termen la George, cu privire la preparatele sale, dar am crezut că este probabil o traducere aproximativă din chineză. Aveam să aflu ulterior importanța acestei expresii, pe care nu o luasem în seamă până atunci.

Primul lucru pe care l-am remarcat, în locul avertismentelor îngrijorătoare, afișele de aici aveau un mesaj mult mai pozitiv. ”Această unitate servește produse good food. Restaurant acreditat și evaluat cu Grad de Încredere Ridicat”, se putea citi peste tot la intrare. Era mult mai liniștit decât în zona de fast food, probabil și datorită prețurilor de vreo 20 de ori mai mari. Din fericire, deși sărac, eram sătul. Totuși, mi-a atras atenția singurul local unde se formase o coadă, de vreo câteva zeci de persoane. M-am îndreptat în acea direcție, cu un scop pur științific. După ce m-am așezat cu nonșalanță la capătul rândului, am încercat să intru în vorbă cu cea mai apropiată persoană.

— Așteptați de mult? Cam cât credeți că mai durează?

— Doar de vreo 10 minute. Câteva ore maxim, am avut noroc că am ajuns devreme, mi-a răspuns el, vizibil bucuros că are cu cine vorbi.

— E chiar așa bună mâncarea aici?

— Domnule, n-aș putea să mă pronunț asupra calității obișnuite a produselor culinare. Nu am mai luat masa niciodată în acest restaurant, am venit doar pentru Mark Taylor, a continuat el cu un aer sofisticat.

— Mark Taylor? nu am putut eu să-mi ascund uimirea.

Pretențiosul domn m-a privit cu o totală dezamăgire în ochi, ca și cum mi-aș fi bătut joc de ultima șansă pe care era dispus să mi-o ofere. Mă pregăteam să aduc vorba de Înapoiații de Jos, dar într-un târziu a găsit puterea să revină.

— Domnule, este seara ecofood cu Chef Master Mark Taylor. Este unul dintre cele mai importante evenimente de cooking ale anului în România. Nu sunt convins însă că ați putea aprecia la adevărata valoare preparatele maestrului, a încercat el să mă jignească, pentru ignoranța de care am dat dovadă.

— Dar cine ar putea vreodată? Oare ai cum să îl înțelegi cu adevărat pe Taylor?

— Da, aveți dreptate, s-a fâstâcit puțin domnul distins, prins pe picior greșit.

— Să știți, îl admir atât de mult, nici măcar nu am cuvinte. Nu știu cum să mă exprim, ca să nu mă înțelegeți greșit. În comparație, parcă tot ce am mâncat până acum este fast food.

— Da, da, exact! a izbucnit el. Cât de frumos ați spus-o! Păreți bine documentat, lucrați cumva în domeniu?

— Întâmplător, dar n-aș avea curajul să mă consider nici măcar în același domeniu cu maestrul. Știți, mă simt atât de inferior, câteodată nici nu-mi vine să mă apropii de bucătărie.

— Vă înțeleg, vă înțeleg perfect.

— De fapt, discuția asta m-a făcut să realizez că nu merit nici măcar să-i gust preparatele. Vă urez poftă bună, am profitat eu de situație pentru a putea pleca liniștit.

Desigur, eram curios să văd ce poate această vedetă internațională a gătitului, dar era evident că nu-mi pot permite din salariul meu de necalificat. Plus termenul de ecofood care, nu suna deloc apetisant. Suspiciunile mi-au fost confirmate, după ce am cercetat subiectul Mark Taylor pe internet.

Se pare că întregul concept ecofood se bazează mai mult pe efectele benefice asupra organismului, decât pe gustul preparatelor în sine. Mai mult doctor și nutriționist decât bucătar, Taylor te învață cum să-ți purifici corpul prin alimentație. Are chiar și o mică sectă religioasă, Martorii lui Taylor. Singura cerință, pentru a te putea înscrie în cult, este să fii fost măcar o dată martor la un spectacol de al maestrului. Nu par periculoși, practicile lor sunt mai mult culinare decât oculte.

La întoarcere, am observat pentru prima dată că, și restaurantul lui George avea mult dorita acreditare good food, afișată la intrare. L-am întrebat dacă a fost greu de obținut, așteptându-mă la câteva minute de lamentări. Spre surprinderea mea, condițiile nu erau chiar atât de stricte. Testul de bază era hrănirea unor animale de laborator cu produsele tale, timp de câteva luni. Dacă nu murea nimeni, erai ca și acreditat. În funcție de numărul de decese, puteai fi interzis, sau chiar trecut în categoria fast food. Restul era birocrație.

Cu tot cu cele câteva haine pe care mi le-am achiziționat, această ieșire la mall mă costase mai puțin de 20 de lei. Acum înțelegeam de ce i se zice leul puternic. Într-adevăr, mâncasem produse considerate toxice și urma să fiu îmbrăcat precum 99%

din populație. Dar, venind din 2013, lucrurile acestea nu mă puteau speria. Viața mea se îmbunătățise radical din momentul în care am sărit în tunelul timpului.

Eram pregătit să lupt alături de omenire împotriva roboților, să mă târăsc după apă într-un deșert apocaliptic sau invers, să caut o bucată de pământ într-o lume acoperită de ape. După cum vezi însă, nu aveam motive să fiu atât de pesimist.

În acea noapte, am avut cel mai liniștit somn, de când mă aflam în 2047. Mă simțeam recompensat pentru eforturile mele.

CAPITOLUL IV

În care unchiul Victor prezintă distracțiile oamenilor moderni.

Nepoate, cred că ai observat până acum că, îmi place să încep fiecare capitol folosind apelativul ”nepoate”. Departe de mine intenția de a-ți reaminti munca și sacrificiile pe care le-am făcut pentru tine. Sunt sigur că ești conștient de ele. Mai mult este un impuls pentru mine, acel ceva care îmi dă puterea să încep să scriu din nou. Doar sunt în viitor, avem aici distracții mai tari decât aveți voi. Poți sta liniștit însă, tentația nu mă va învinge, te asigur că celelalte pagini până la sfârșit nu vor fi goale. Dar dacă tot sunt prins aici în camera mea cu această lucrare, măcar să povestesc despre modurile în care ne place să ne petrecem timpul liber, noi cei din viitor. Având un program de lucru flexibil, am avut posibilitatea să le încerc pe majoritatea.

După cum am mai menționat, industria de divertisment a avut o dezvoltare puternică. Ca oameni cu ocupații stresante și responsabilități mari, avem nevoie de puțină relaxare după muncă. Unul dintre locurile mele favorite, pentru astfel de activități, este mall-ul despre care ți-am vorbit în capitolul precedent.

Etajul superior este dedicat unei zone de tip casino. În mod normal, astfel de jocuri ale hazardului nu ar atrage atenția unui mare om de știință, dar acum mă aflam într-o misiune de cercetare. Trebuie să recunosc că, odată ce le prinzi gustul, devin foarte interesante. Chiar și cele mai luminate minți au nevoie, din când în când, de o evadare din concret, de un moment de adrenalină. Acesta poate fi și motivul pentru care au devenit atât de populare. Sau mai degrabă, cei 12 ani de prohibiție din perioada 2024-2036.

Poate părea incredibil la prima vedere ca, într-o lume atât de evoluată, să se ajungă la interzicerea unor jocuri nevinovate. Dar, te asigur că această măsură drastică a existat și a fost la fel de controversată și atunci. Istoricii vremii sunt de părere că la baza deciziei, a stat protejarea Loteriei Naționale.

Anii '20 au reprezentat o perioadă ceva mai dificilă pentru economia țării și a fost nevoie de măsuri extreme, pentru a aduce bani la buget. S-a început promovarea puternică a acestei loterii 9 din 77, care promitea premii colosale. Lucrurile au mers bine pentru o vreme, până când, patronii de casinouri private au atras atenția public că, nimeni nu câștigase nimic de trei ani. Desigur, asta nu i-a descurajat pe români. Dar după încă un an fără un câștigător, doar jumătate din populația țării mai juca la loteria de stat. Acest lucru i-a enervat teribil pe guvernanți care, au decis să se răzbune pe casinouri, interzicând complet jocurile de noroc. A rămas doar Loteria Națională, care nu întrunea condițiile pentru a fi considerată joc de noroc, deoarece nu acordase vreun premiu.

A urmat o perioadă neagră, cu jocuri ilegale organizate în subsoluri și locații secrete. Deși mulți încă mai jucau la 9 din 77 din moment ce, chiar și fără un premiu, șansele de câștig erau sensibil egale. În plus, era perfect legal.

După cum s-a putut observa în istoria lumii, astfel de măsuri legislative extreme facilitează apariția unor grupuri mafiote. A fost cazul și în situația aceasta, deși poate cuvântul mafie este nepotrivit. Erau mai mult o combinație între haiduci și circari ambulanți, dar nu râdea nimeni când îi alerga poliția. Bineînțeles, nu te gândi în sensul clasic, haiduci ai hazardului le putem spune. Luau de la ghinioniști și dădeau la norocoși. De obicei, norocoșii erau ei.

Opinia populară însă, le era puternic favorabilă. Nu doar pentru că înfruntau sistemul, ci și pentru că își asumau asemenea riscuri. Pedeapsa pentru organizarea de jocuri ilegale de noroc era foarte aspră. Ți se confisca toată averea și era adăugată la premiul Loteriei Naționale. Dacă erai prea sărac, erai condamnat la muncă în folosul Loteriei. O pedeapsă mult mai dură, deoarece deținea câteva șantiere de construcții și fabrici de armament.

Pe fondul nemulțumirii populației și a redresării economice, prohibiția a fost abolită în 2036. Loteria de stat 9 din 77 nu a apucat să acorde vreun premiu, până la desființare.

Guvernanții au decis să o înlocuiască cu ceva mult mai modern, cumpărând un format de emisiune TV din Statele Unite. Într-o traducere aproximativă, este numită ”Pariu cu Statul” și

este foarte populară și în prezent. Este poate emisiunea mea favorită, o capodoperă a televiziunii viitorului.

Cheia succesului sunt premiile incredibile puse la bătaie pentru populație, în fiecare săptămână: scutiri de taxe, salarii de bugetar pe viață sau imunitate la amenzi de circulație pentru un an, sunt doar câteva dintre ele. Ocazional sunt și premii speciale. Am văzut până acum un loc de senator și o excursie alături de președinte la o conferință de pace. Evident că, pentru a putea câștiga ceva atât de valoros, trebuie să-ți asumi și riscuri. Regulamentul concursului este destul de complicat și nu are rost să încerc să ți-l explic în detaliu. Nici eu nu știu exact toate regulile, m-am uitat mai mult pentru spectacol. Sunt multe momente tensionate. Dacă nu știi când să te oprești, îți poți pierde și casa. De fapt, o ediție fără nicio sinucidere este considerată un eșec.

Dar să lăsăm la o parte acest joc de noroc, la care nu am avut șansa de a participa niciodată. Să revenim la cele pe care le-am putut încerca. În casinourile locale, cele mai populare astfel de jocuri sunt pokerul și ruleta. O situație similară cu cea din 2013, cu mici deosebiri.

Versiunea actuală a ruletei nu prea mai seamănă cu cea originală, având o puternică influență din Roata Norocului. Introdusă imediat după ridicarea prohibiției, este mult mai interesantă și mai distractivă. Riscurile sunt ceva mai mari, dar măcar îți faci norocul cu mâna ta. Adică învârți chiar tu de roată. Interacțiunea cu ceilalți este însă cel mai frumos aspect. S-a întâmplat să pic pe ”Dă-i următorului jucător toți banii pe care îi ai la tine”. Din fericire, nu era ziua de salariu. Au fost și seri mai norocoase. Mi-amintesc cu plăcere când, am câștigat un tânăr ca sclav pentru câteva zile și l-am lăsat în locul meu, la restaurantul chinezesc. Totuși, au fost și situații când s-a ajuns la pariuri mai extreme. Cineva a pierdut odată rinichiul stâng, la o rotire nenorocoasă. S-a întâmplat însă o singură dată. Îmi amintesc că ne încinsesem rău la joc în seara aceea...

Mult mai potrivit pentru un om de știință este desigur pokerul. Acest joc al minții care, te poate ruina într-un moment de ghinion. Însă, doar dacă pariezi mai mult decât îți permiți să pierzi. Cum eu aveam cheltuielile de bază asigurate de George, îmi permiteam să pierd tot. Și de multe ori, chiar s-a și întâmplat.

Nu te gândi că aș fi un jucător slab de poker, din contră, eram chiar temut de colegii mei cercetători. Mă porecliseră ”protonul”, pentru că terminam mereu pe plus.

Dar, acum în viitor, nivelul de joc este mult mai ridicat. Chiar și aici, în casinoul aflat la etajul mall-ului local, găsești câțiva jucători de calibru la fiecare masă. Explicația este foarte simplă de altfel, pokerul este neoficial sportul național în România. Se estimează că, un sfert din populația masculină a țării este, se consideră, sau ar vrea să fie jucător profesionist de poker.

Toată nebunia a început undeva prin 2038. La momentul acela, opinia publică era destul de circumspectă, cu privire la legitimitatea jocului. Era văzut în general ca un viciu, un joc de noroc la care luau parte persoane dubioase, care trișează la cărți. Lucru perfect explicabil, la doar câțiva ani de la încheierea prohibiției. A fost nevoie de un eveniment senzațional, pentru a putea demara o evoluție atât de explozivă.

Tânărul Cristian Popa, un student sărac din Călărași venit la studii în București, a câștigat Campionatul Mondial de Poker. Titlul WPC 2038 i-a adus un câștig incredibil. După ce statul i-a luat impozit jumătate din bani, câștigul a devenit ceva mai credibil, dar oricum suficient cât să creeze rumoare.

Poate că puterea exemplului nu ar fi fost chiar atât de mare, dacă povestea din spatele campionului Cristian Popa nu era una atât de impresionantă. Venind dintr-o familie modestă cu mulți copii, tânărul Cristian nu a avut niciodată posibilități financiare. Mai mult, nu dovedise veleități intelectuale până atunci și părea că va trebui să se apuce de muncă. Singurul său talent putea fi observat în serile de poker din căminele studențești, unde deși banii erau puțini, orgoliile erau mari. De aceea colegii îi și spuneau Popa de Treflă, mai mult luându-i în râs succesul și atribuindu-l doar norocului. Dar, a venit acea seară magică, când un grup de peste o sută de studenți a decis să strângă bani, pentru a trimite pe cineva la Campionatul Mondial. N-a fost o surpriză victoria lui Cristian în acest turneu preliminar, însă avea să stea la baza unui șoc național.

Știrea a ținut prima pagină a ziarelor săptămâni la rândul. Publicațiile de sport îl elogiau ca pe un mare campion, în lipsă de rezultate pozitive în alte discipline mai populare. Revistele de

scandal îl urmăreau în permanență la fiecare pas. Chiar el le-a făcut munca mai ușoară, după ce și-a cumpărat o mașină de lux și a început să fie văzut în cluburi, alături de prezentatoare TV de moravuri cel puțin îndoielnice. Evident, asta l-a transformat în idolul unei generații. La întrebarea ”Ce vrei să te faci când vei fi mare?”, micuții începeau să răspundă cu: ”jucător de poker”.

Din păcate, peste doar câțiva ani, copilul minune al pokerului avea să înceteze din viață, în timpul unei încercări de doborâre a unui record mondial. După o sesiune de poker de peste 150 de ore, Cristian a decedat la masa de joc. Lumea începuse să intre la bănuieli, pentru că nu mai jucase nicio mână de câteva ore. Asta și deoarece era cunoscut ca un jucător agresiv. Recordul nu i-a fost omologat niciodată. Reprezentanții Guiness Book au motivat că regulamentul ar prevede: ”Cea mai lungă sesiune de poker live, a unui jucător care supraviețuiește”. Încă mai sunt discuții în contradictoriu pe această temă.

Desigur te întrebi, e suficient pentru a genera atât interes? Poate, dar nu vom ști niciodată. Motorul din spatele acestui fenomen este, fără îndoială, universitatea particulară construită în memoria marelui jucător. Școala Superioară de Poker Cristian Popa, cum este ea denumită. Un succes încă de la început, concurența este în fiecare an de minim 20 de candidați pe loc. Cu materii precum Teoria Pokerului, Statistică și Probabilități sau Psihologia Pokerului, nu este o facultate deloc ușoară. Diferitele specializări acordă diplome de jucător de poker, dealer, personal organizatoric sau chiar jurnalist specializat.

Memoria legendarului Cristian Popa ”de Treflă” a fost păstrată de această instituție. Într-un borcan. Sunt speranțe că, la un moment dat, tehnologia va permite disecarea ei pentru a afla secretul talentului său ieșit din comun.

Acum că înțelegi de ce unchiul tău se află într-o postură așa de dificilă la masa de poker, pot reveni la povestirea mea. Aș putea să-ți relatez sute de situații interesante sau mâini spectaculoase, dar va fi suficient una singură, ca să înțelegi nivelul de joc incredibil la care s-a ajuns.

Era o seară obișnuită de sâmbătă și tocmai îmi luasem salariul pe două săptămâni. Decis să-i înmulțesc în numele științei, m-am îndreptat spre mesele de poker de la etajul mall-ului local.

În ciuda aglomerației, la una dintre primele mese era un loc liber, de care ceilalți jucători păreau să se ferească. Bineînțeles, nu și unchiul tău, lipsit de astfel de slăbiciuni omenești precum frica. În cel mai rău caz, muncisem două săptămâni degeaba. Nepoate, niciodată să nu te temi de muncă!

M-am așezat încrezător și am așteptat să pot juca prima mână. După vreo 10 minute fără evenimente deosebite, am privit cu bucurie cei doi popi pe care îi primisem. Desigur, o bucurie care nu se putea vedea pe chipul meu ca sculptat în piatră.

— Măresc la 20, am anunțat eu complet relaxat.

Siguranța mea îi descurajase pe toți, cu excepția unei bătrânici din capătul celălalt al mesei. S-a uitat îndelung la cărți și într-un târziu, a decis să plătească. Nu aveam de gând s-o subestimez, viclenia ei era evidentă. Dealer-ul a așezat cu mișcări iuți pe masă un as, un popă și un șeptar.

— Cer 50, am continuat eu încurajat de cei trei popi pe care îi aveam acum.

Aparent mai mult interesată de cărțile de pe masă decât de acțiunile mele, bătrânica a decis din nou, în ritmul ei lent, să plătească. Următoarea carte apărută, un treiar, nu a schimbat cu nimic situația și am mai cerut încă 100. După același ritual, mi-a egalat pariul din nou. Dealer-ul a pus și ultima carte pe masă, un la fel de inutil optar.

Bineînțeles, era o situație ideală pentru mine, dar calmul cu care bătrânica mi se opunea, m-a pus pe gânduri. Ce putea să aibă? Singura carte ce mă putea bate era doiași. Care erau șansele? I-am studiat cu atenție mimica și gesturile și am analizat toate cazurile posibile, cu mintea mea precisă ca un computer. Am determinat probabilitatea ca ea să aibă așii undeva la sub 1%, am împins toți banii în mijloc și am fost din nou plătit. Din păcate, când s-au arătat cărțile, popii mei erau de fapt valeți și eu aveam nevoie urgentă de ochelari.

Vei spune că, eu sunt singurul vinovat și că bătrânica nu are un merit atât de mare, dar vai, cât de tare te vei înșela! Nu ai fost acolo, să vezi modul diabolic în care m-a atras în capcana ei nemiloasă. Cum s-a prefăcut bătrână și neștiutoare, pentru a mă deposeda de banii mei munciți. Când ea de fapt, era doar bătrână. Chiar dacă mi-am evaluat greșit cărțile, aș fi putut câștiga și așa

mâna. Eram atât de sigur că am doi popi încât, ar fi trebuit s-o conving și pe ea. Și-ar fi aruncat cărțile fără îndoială, dar nu a fost posibil. Era greu s-o fac să creadă că am popii, pentru că îi avea ea.

Îmi dau seama că ți-am vorbit atât de mult doar despre jocuri de casino, dar e mult mai distractiv când joci ceva pe bani. Nu pentru că aș fi materialist. Nici măcar nu i-am cerut lui George o mărire de salariu, deși o meritam pe deplin. Banii nu m-au interesat niciodată, sunt doar fascinat de efectul pe care îl are riscul asupra oamenilor. De aceea, alte distracții m-au atras mai puțin. Le-am încercat totuși, am foarte mult timp liber.

Sunt în continuare populare biliardul, ping-pong-ul, bowlingul, patinajul sau alte activități plictisitoare de genul acesta. Cursele de karting și paintball-ul au devenit ceva mai interesante, datorită spațiilor imense de joc. Însă, singurul despre care merită să-ți povestesc este C-War, un simulator de război extrem de realist.

A fost inventat de un grup de prieteni care, venind de la o seară de laser tag, se întrebau de ce jocul acesta este atât de penibil. Motivele erau multe, dar au stabilit ca principala problemă, tehnologia demnă de anii '80. Impulsionați de această experiență neplăcută, au pus bazele Cyber War, folosindu-și cunoștințele avansate în domeniul tehnic. Acum, este distracția preferată pentru o mare parte a tinerilor, existând chiar și un campionat național pe echipe.

Succesul C-War se datorează în mare măsură nivelului ridicat de realism, strigătele de durere ale celor împușcați fiind ceva obișnuit. Ochelarii virtuali te introduc atât de bine în decorul de război încât, începătorilor le tremură pușca virtuală în mână. Deși e doar un joc, nu există milă pentru cei învinși. Casca virtuală și senzorii de pe corp sunt folosite pentru a transmite o durere cât mai realistă la creier. Dacă la paintball ești eliminat imediat ce te-ai murdărit puțin de vopsea, la C-War în schimb, ești lăsat să te zvârcolești de durere până când softul decide că ai murit. Poți chiar să continui jocul împușcat în picior sau în mână, nu e deloc plăcut, dar ești văzut ca un erou.

Deși suntem într-o societate modernă și deschisă la nou, jocul este totuși considerat controversat. Câteva asociații încearcă să-l scoată în ilegalitate de ani de zile și organizează proteste în mod regulat. Este acuzat în principal că încurajează violența fără sens și armele de foc. Din experiența mea, la durerile pe care le simți, chiar le descurajează. Dar, există și câteva probe solide pe care își bazează argumentele. Psihologii au diagnosticat tineri cu un sindrom similar cu traumele de război, printre cei mai activi jucători. Chiar dacă nu există suficiente dovezi pentru a face o legătură clară între C-War și aceste probleme de ordin psihic, reprezentanții companiei au decis să ia măsuri. Au schimbat sloganul jocului în: ”Pentru cei puternici”.

O tehnologie similară se folosește în prezent și pentru jocurile video obișnuite. Mai puțin partea cu durerea. Cel mai popular joc de acest gen este The Medieval King 5, apărut doar de câțiva ani. În jur de 50 de milioane de jucători sunt activi permanent, în această simulare foarte realistă a vieții din Evul Mediu. Deși cea mai mare parte a timpului o petreci călărind virtual, mii de oameni și-au dedicat complet viața acestui joc. De aceea, un astfel de cal virtual cu viteză mare, costă aproape dublu decât unul real. În plus, prețurile săbiilor și armurilor puternice sunt dea dreptul halucinante.

Conform unui studiu, majoritatea jucătorilor serioși își consideră personajul din TMK5, mai important decât unii membrii ai familiei. Pe când un procent de 10% sunt de părere că, nu poți fi numit jucător serios dacă ai familie. Lucru explicabil, din cauza timpului îndelungat pe care trebuie să-l investești pentru a face performanță. Despre actualul rege, coreeanul Jin Huang, se spune că mănâncă cu ochelarii virtuali la ochi și are trei angajați care au grijă de el, pentru a putea juca în permanență. Încoronarea lui a fost transmisă în direct de mai multe televiziuni și a fost unul dintre cele mai urmărite evenimente ale anului, la nivel mondial.

Probabil vrei mai degrabă să auzi despre cluburi, baruri, distracții mai pe gustul celor de vârsta ta. Din păcate, experiența mea este destul de limitată în acest domeniu. La vârsta mea, nu mai sunt un mare amator de petreceri nebune. Încă rezist la o can-

titate decentă de alcool, ca orice bărbat, dar nu am cum să le fac față acestor supraoameni ai viitorului. Sunt ca niște mașini. Și comparația este cu atât mai adecvată, pentru că de la mașini a pornit totul. Mai exact, de la progresul tehnologic în domeniul autoturismelor.

Te întrebi, ce legătură are cu transformarea populației în alcoolici? Simplu, acum poți să te urci băut la volan. De fapt, de peste 10 ani oamenii se urcă rupți de beți și mașina merge singură. Imaginează-ți consecințele! Berea a fost trecută de mult la categoria băuturi răcoritoare. Dacă vrei să faci față generației viitoare, nepoate, trebuie să te antrenezi. Copiii lor se nasc direct cu toleranță la alcool.

Există totuși un mic bar, aflat aproape de restaurantul chinezesc, unde îmi place să merg din când în când. Acum sunt unul dintre clienții obișnuiți, dar la prima mea vizită la Dust&Rugs, am fost complet luat prin surprindere.

Veneam după o zi lungă și am decis să îmi scufund seara în alcool. Am intrat cu pași grăbiți și n-am stat prea mult pe gânduri.

— O bere! abia am apucat eu să spun, înainte ca barmanul să bufnească în râs. Ba nu, un whiskey sec, mi-am modificat comanda rapid, ușor intimidat de reacția sa.

— Sticlă mare sau sticlă mică? m-a întrebat el plictisit.

— Un pahar pentru început.

— Imediat! S-a întors către bar cu un zâmbet îngăduitor pe buze, a luat o sticlă de un litru și a turnat într-un pahar, fără să măsoare.

— Și puțină gheață te rog, am adăugat eu, uitându-mă la cei peste 200 ml de whiskey.

— Îi pun și o umbreluță? a glumit el cu un zâmbet larg, în timp ce îmi întindea paharul plin de alcool, cu câteva cuburi de gheață.

În calitatea mea de turist venit din altă perioadă, prudența era recomandată. Nu știam de ce barmanul este așa amuzat, dacă are motive sau nu. Poate că era băut, sau poate era stilul său de a mă atrage într-o relație gay. Deși am o frumusețe masculină, trăsăturile mele mai delicate au mai trezit în trecut astfel de simpatii.

După ce mi-am băut paharul într-un timp destul de scurt, alcoolul deja începuse să-mi afecteze judecata. Da, nepoate, chiar și o minte ca a mea poate ceda în astfel de condiții.

M-am ambiționat să-i demonstrez barmanului ce pot. Am așezat triumfător paharul gol în fața lui și am strigat:

— Barman, care-i cea mai tare băutură?

— De ce? mi-a răspuns el, vizibil îngrijorat.

— S-o beau bineînțeles, whiskey-ul ăsta nici nu l-am simțit.

— Apocalipsa Roșie, dar nu cred că e o idee bună, e foarte tare.

Modul apăsat în care a pronunțat ”foarte”, în mod normal m-ar fi făcut să-mi dau seama de magnitudinea lucrurilor. După cum am spus însă, nu mai gândeam atât de limpede în acele momente.

— Prostii, cât de tare poate fi...

Din păcate, asta este tot ce îmi mai amintesc din seara aceea. M-am trezit dimineață cu o durere ascuțită de cap, pe podeaua barului. Aveam hainele sfâșiate și eram în picioarele goale. Am crezut inițial că am fost jefuit. Barmanul mi-a povestit însă momentele când mă credeam Incredibilul Hulk. M-a încurajat spunându-mi că, am avut totuși o rezistență peste medie la Apocalipsa Roșie. Nu sunt convins de asta, cred că a zis-o doar ca să mă simt mai bine. Nu a funcționat oricum, cel puțin pentru următoarele câteva zile.

Dacă este vreo învățătură pentru tine în toată această întâmplare, nepoate, aceasta este: Întotdeauna ia în serios numele băuturii! De atunci, nu am mai făcut o astfel de greșeală. Am mai văzut în meniu și altele asemănătoare, precum Infernul Albastru, Îngerul Morții sau Sărutul Spiriduşului de Foc. Deși tentante, am reușit să mă abțin.

Sunt sigur că nu te așteptai ca unchiul tău să poată ține pasul atât de bine cu tinerii, când vine vorba de distracție. Și chiar cu cei din 2047, cei din generația ta, cred că nu ar reuși ei să-mi facă mie față. Dar, datorită experienței mele, acum știi ce trebuie să faci pentru a fi gata de distracțiile viitorului. Până la sfârșitul cărții, îți promit că vei fi pregătit pentru viitor din toate punctele de vedere.

CAPITOLUL V

În care unchiul Victor vorbește despre situația economică a țării precum și despre alte aspecte de interes național.

Nepoate, unele dintre lucrurile pe care le-ai citit până acum cred că te-au îngrijorat, altele poate că te-au speriat de-a dreptul. De aceea, e momentul să-ți dau și o veste bună, care sigur te va bucura. România este o țară cu o economie puternică. Avem una dintre cele mai mici datorii externe și un produs intern brut peste medie în Europa. Din păcate, mai ai de așteptat încă vreo 20 de ani pentru a vedea primele semne de redresare. Însă te asigur, ne vom ridica din cenușă ca o pasăre phoenix! E adevărat, nu am reușit chiar singuri, dar avem și noi meritele noastre.

Problemele economice cu care ești deja familiar, vor deveni cu adevărat severe în perioada de criză din anii '20. Datoria către Fondul Monetar Internațional ajunsese pe atunci la o cotă amețitoare. În disperare de cauză, guvernanții au găsit o soluție care la acel moment, a revoltat întreaga populație. Au existat chiar numeroase mitinguri de protest. În final însă, s-a dovedit o idee genială, care a salvat țara de la dezastru.

Conform Tratatului de la Pitești din 2029, România a vândut Chinei, pe o sumă impresionantă, județele Vâlcea, Argeș și Dâmbovița. Motivul pentru care chinezii le-au ales tocmai pe acestea trei, rămâne unul dintre secretele istoriei. Unii sunt de părere că proximitatea față de capitală a contat, pe când alții consideră clima pe placul lor drept factor decisiv.

Reacția poporului a fost evident negativă. Timp de luni de zile, partidele din opoziție au organizat mișcări ample de protest. Cu mesaje puternice precum ”Ne-ați furat banii, acum ne-ați furat și țara” sau ”Vrem o țară mare și săracă, nu una mică și bogată”. Emisiunile de știri doar despre asta vorbeau iar mulți analiști politici o numeau ”cea mai mare greșeală din istoria României”. Se cerea demisia guvernului și răscumpărarea teritoriilor. Deși nimeni nu știa de unde s-ar fi putut face rost de atâția bani.

Părerile erau totuși împărțite. Conform studiilor, aproape 60% din români o considerau o idee proastă, 30% erau mulțumiți de decizie, iar un procent mic considera că ar trebui să mai vindem încă trei județe. Scandalul mediatic a durat câțiva ani.

În tot acest timp, chinezii munceau.

Obișnuiți cu o densitate a populației ridicată, câteva milioane de asiatici s-au stabilit fără probleme în noile teritorii. Numai în primul an, au fost construite câteva zeci de fabrici și mai multe companii internaționale și-au deschis sedii aici. Deja în jurul anului 2034, regiunea era cunoscută la nivel mondial pentru producția de mașini, electronice și textile.

Cu datoria externă plătită, a fost exact impulsul de care țara avea nevoie. Având în interiorul ei o fabrică gigant, România s-a dezvoltat puternic, menținând o strânsă legătură economică cu China. Guvernanții s-au felicitat pentru inițiativă, dezvăluind că acesta a fost planul lor încă de la început. Cei din opoziție nu au fost la fel de încântați, lansând celebra declarație: ”Nu e meritul lor. Nu dovedește decât că, 5 milioane de chinezi sunt de ajuns ca să muncească pentru 20 de milioane de români”. Bineînțeles, populația i-a pedepsit pentru neobrăzare, la următoarele alegeri.

În prezent, la atâția ani de la Tratatul de la Pitești, cele trei județe sunt acum o regiune autonomă. Cu o populație mixtă, păstrează relații bune cu ambele țări, dar are propriul guvernator care decide politica internă. Opoziția susține în continuare că, își ia ordinele de la Beijing și acționează împotriva intereselor României. Conform ultimelor statistici însă, românii o duc suficient de bine cât să nu le mai pese.

Să știi că e plăcut să ai haine ”Fabricat în Republica Româno-Chineză” sau ”Made in RCR”, varianta pentru export. Îți dă un sentiment de patriotism.

Acum că ai aflat povestea ieșirii din criza economică, probabil ți-ai dat seama că întâlnirea mea cu George nu a fost una atât de neobișnuită. Șansele să fiu angajat de un chinez, nu erau chiar atât de mici. Mai precis, una din zece. La ultimul recensământ, minoritatea etnică chineză avea o cotă de 10% din populație.

Pe de altă parte însă, alte minorități au avut de suferit, statistic vorbind. Poate ți se pare greu de crezut, dar romii au dispărut aproape în totalitate. Numărul de persoane care se declară ca aparținând etniei este atât de redus încât, sunt trecuți în rapoarte la categoria ”alte naționalități”. Desigur, neoficial mai există câteva sute de mii, integrați în populația majoritară. Motivul principal pentru aceste date este însă Marele Exod din 2024.

În perioada de colaps economic din anii '20, milioane de români au decis să părăsească țara, sperând la o viața mai bună, în statele mai puțin afectate. O mare parte dintre ei nu s-au mai întors niciodată. O altă mare parte, mai bine nu se mai întorceau. Pe fondul acestei decăderi continue, liderul spiritual al romilor, prințul moștenitor Richard, a lansat ideea unei emigrări în masă. A fost imediat contrazis de un alt nume important al comunității, senatorul Walter Marinică. Cunoscut pentru inițiativele sale de protest și obsesia constantă că este discriminat, a contestat atât inițiativa prințului, cât mai grav, și dreptul său de a accede la tron.

Această divergență a generat un scandal imens și a împărțit etnicii romi în două tabere, sensibil egale. Susținătorii lui Richard aveau argumente puternice. Romii popor migrator, nu aveau de ce să stea într-un loc unde e rău. Soluția era să plece și să se întoarcă când va fi mai bine. Sedentarismul este pentru fraieri. În plus, sunt cunoscuți pentru capacitatea deosebită de a se adapta la condițiile de mediu. Într-o țară săracă, nu prea au ce face. Într-o țară bogată însă, se pot adapta imediat la bogățiile celorlalți.

De cealaltă parte, cunoscutul om politic Walter construia și el un caz bun, împotriva acestei inițiative. Erau destul de mulți romi prosperi, care ar fi trebuit să renunțe la posesiunile de aici. Deși casele lor nu aveau fundații, nu puteau fi prea ușor de demontat și cărat. În România, câștigaseră respectul populației în ani de zile. Deși greu de crezut, în altă parte, era totuși posibil să nu fie priviți cu ochi buni. Se știe că oamenii se tem de străini și îi judecă pe nedrept. Ba chiar îi și condamnă.

Discuțiile puteau continua astfel la nesfârșit, fiecare problemă putând fi privită din unghiuri diferite. Unii spuneau că mașinile lor sunt totuși mai șmechere aici, alții că oricum nu sunt

înmatriculate. Cei mai în vârstă se întrebau cum o să care tot aurul, cei tineri se gândeau dacă într-o țară mai bună ar putea fi înmulțit. Nici asupra României nu puteau cădea de acord. Deși o vedeau ca pe o țară cu oameni primitori, aveau nevoie mai mult de oameni donatori. Situația era aparent fără ieșire.

Modul în care s-a soluționat problema, nu are o explicație oficială nici până acum. Se știe doar locul unde părțile au căzut de acord, Marea Adunare a Romilor de la Bistrița. S-au făcut, desigur, multe speculații pe această temă.

Unele voci neautorizate povestesc despre o înfruntare în săbii, între prințul Richard și senatorul Walter. Duel pe care cel dintâi l-a câștigat ușor, datorită educației regale de care a beneficiat, care includea evident și lecții de scrimă. O teorie demontată complet de reprezentanții comunității, care susțin că disputa s-a rezolvat în mod civilizat, doar s-au înjurat fără să se bată.

Oricare ar fi fost motivul, din ziua aceea senatorul Walter Marinică nu a mai fost văzut. Poate că a pierdut dezbaterea civilizată și de rușine s-a sinucis, intrând în sabia prințului Richard, cu sau fără ajutorul său. Poate chiar s-a ascuns și a fugit din țară, ca să ajungă el primul. Rămas fără electorat, ar fi pierdut oricum fotoliul de senator. În istorie nu va rămâne decât decizia luată de Marea Adunare, emigrarea în masă.

Deoarece comunitatea romă era foarte iubită, inițiativa a fost salutată la nivel național și statul s-a angajat să le faciliteze plecarea. Toată țara se bucura pentru ei și le dorea, să găsească un loc atât de bun încât, să nu se mai întoarcă. Din primele declarații, au rămas consemnate celebrele cuvinte, pline de altruism: ”Deși nouă ne e rău aici, măcar pleacă romii”. Și presa a încercat să aducă un sprijin demersurilor, reamintindu-le în fiecare zi că trebuie să plece. Datorită eforturilor susținute, din toate părțile, operațiunea s-a desfășurat într-un timp record.

Marele Exod din 2024 nu a avut un obiectiv bine definit. Se spune că romii plecați au stat într-un grup compact, doar până la ieșirea din zona Europei afectată puternic de criză. Ajunși în vecinătatea țărilor prospere, s-au răspândit în toate direcțiile. A contat și lipsa sprijinului moral al prințului Richard, care și-a pierdut mințile, într-o noapte în care s-a ruinat la barbut. Indiferent dacă au ajuns într-o situație mai bună sau mai rea, romii nu s-

au mai putut organiza atât de bine niciodată. Au rămas împrăștiați în toată Europa și doar câțiva dintre ei s-au mai întors în România. Operațiunea a fost totuși considerată un succes, de către toată lumea.

Pentru meritele sale deosebite, prințul Richard este și acum respectat în întreaga țară. La ediția aniversară din 2046 a emisiunii Mari Români, a fost votat de telespectatori între primele 10 personalități. Nu a intrat în runda finală, pe motiv că nu avea cetățenie română. Se spune însă că, dacă ar fi existat emisiunea Mari Romi, ar fi câștigat fără probleme. Statuia ridicată în cinstea sa la Bistrița este acum unul dintre principalele obiective turistice ale orașului. Oficial, a fost construită în semn de mulțumire de către comunitatea romă. Neoficial, aceștia plecaseră de mult, dar probabil localnicii rămași au fost la fel de recunoscători.

Situația economică a României este foarte bună, din motive evidente, după cum ai aflat. Din păcate, alte sectoare nu s-au dezvoltat la fel de bine, ba chiar au ajuns mai rău decât înainte. Cel militar de exemplu.

Armata română are acum un efectiv mai mic ca niciodată. Pur și simplu, tinerii nu mai sunt atrași de meseria de soldat. Principalele motive pe care aceștia le evocă sunt beneficiile financiare scăzute și faptul că, este mult mai distractiv să te joci Cyber War. La Academia Militară ajung, în general, elevi care au picat admiterea la alte facultăți interesante, precum Școala Superioară de Poker Cristian Popa.

Nici la capitolul armament nu stăm mai bine. Din cauza perioadei lungi de criză, nu s-au putut face investiții importante în domeniul militar, mai bine de 20 de ani. În tot acest timp, n-a existat niciun război, conflict armat, sau alt eveniment similar în care să fie implicată România. Atunci când au apărut ceva fonduri disponibile, statul a dorit bineînțeles să facă unele achiziții. Opinia publică însă era deja puternic formată împotriva ideii de înarmare. Protestele au luat amploare în toată țara. Pentru că era an electoral, guvernanții au fost nevoiți să dea înapoi.

Ulterior, s-a găsit o soluție optimă, care să pună la dispoziția statului dotare militară de ultimă oră, în același timp fără a cheltui masiv banii publici. A fost semnat un contract de colabo-

rare cu China, care se obligă în schimbul unei sume modice anuale, să ne împrumute tehnica militară necesară, în eventualitatea unui război. Opinia publică și organizațiile non-guvernamentale au fost, în general, mulțumite de decizie. O ușoară umbră de îndoială asupra situației a fost aruncată doar de o declarație a actualului Ministru al Apărării. Întrebat ce se va întâmpla în cazul unui conflict cu China, a răspuns scurt: ”Suntem terminați”.

Un alt sector care, dintr-un anumit punct de vedere, nu merge deloc grozav, este turismul. Și nu pentru că țara ar arăta mai rău. Lucrurile care erau de văzut și înainte, atâtea câte erau, s-au păstrat destul de bine. Prețurile în schimb au crescut. România este una dintre cele mai scumpe țări europene. În plus, Bucureștiul, care este numit acum Micul Shanghai, este total inaccesibil turistului de rând. Considerat o destinație de lux, este vizitat în general doar de oameni de afaceri prosperi sau milionari excentrici. Cel mai important obiectiv este imensul Casino București, gazda unui prestigios turneu anual de poker. Este un eveniment atât de mediatizat încât, la fiecare ediție, mii de români se înscriu chiar și fără să știe regulile.

Desigur, autoritățile ar putea lua măsuri, pentru a transforma țara într-o destinație mult mai dezirabilă. Din motive obiective însă, acest lucru nu este considerat necesar. Hotelierii se declară categoric mai mulțumiți de clienții români. Se pare că, din pricina sărăciei din țările lor, turiștii străini sunt mai greu de satisfăcut. Prețurile li se par mari și consideră că serviciile nu sunt pe măsură. Pe de altă parte, românii sunt obișnuiți cu acest stil de viață scump și nu au pretenții nejustificate. Există evident o doză de subiectivism, dar specialiștii în domeniu consideră că românul este turistul perfect.

Puținii străini cu venituri medii care ne vizitează, preferă zonele cu frumuseți naturale, precum cascade, munți, lacuri și altele de genul acesta. Situație extrem de neplăcută pentru autoritățile române. Chiar Ministrul Turismului a lansat de curând un atac dur la adresa lor, numindu-i ”turiști travestiți”. Știu că poate părea șocant, dar a făcut recent următoarea declarație: ”Acești așa-ziși turiști, cu buzunarele goale, ne exploatează țara pentru plăcerile lor vizuale. E strigător la cer, cum vin să vadă Babele și

chiar Sfinxul pe gratis, de parcă le-au săpat ei în piatră. Strămoșii noștri plâng, când ne văd ce ieftin îi lăsăm să scape."

Au existat mai multe proiecte de monetizare a acestor obiective turistice, dar niciunul nu s-a concretizat. Acoperirea lor cu câte un cort imens, pentru a lua taxă la intrare, are în prezent cele mai mari șanse de reușită. Singurele detalii rămase de pus la punct sunt doar de ordin tehnic. Vulcanii Noroioși de exemplu, se anunță destul de problematici. Ministerul este însă decis să cumpere oricâtă pânză va fi necesară.

În schimb, alte ramuri merg bine din toate punctele de vedere. Agricultura este mai înfloritoare ca niciodată. Deși în mod ciudat, parcă sunt mai puțini țărani. Poate doar par puțini, pentru că acum au treabă și nu apar prea des în oraș. Sau poate chiar sunt. Datorită progresului tehnologic, nu mai este nevoie de așa mulți țărani ca înainte. În epoca ta, nepoate, cu o agricultură atât de primitivă, este vital să ai sute de mii de țărani pentru a face față. Din păcate, pentru că statul nu se implică, mulți nu au de lucru, ba chiar unii nu mai au nici pământ. O situație foarte tragică de altfel. Rămași fără pământ, mulți ajung în zone cu beton și nu se pot adapta deloc.

Am încercat să-ți fac un rezumat doar cu părțile interesante. Situația țării noastre s-a schimbat mult, dar nu vreau să te încurc cu tot felul de detalii. Mai am timp destul oricum. Să îți ofer detalii, bineînțeles, nu să te încurc. Nici nu mi-a trecut prin cap posibilitatea ca stilul meu să aibă efectul acesta asupra ta. Parcă te și văd, citind și gândindu-te: "Ce frumos și clar explică unchiul Victor! Dacă și cărțile de școală erau scrise așa, eram premiant." Totuși, trebuie să iei un lucru în considerare. Dacă erau scrise așa manualele școlare, ar fi înțeles perfect toți elevii, nu numai tu. Deși e adevărat că avem o legătură specială.

Acum că ți-am zugrăvit cadrul acțiunii pentru noi, românii de la 2047, pot trece la alte aspecte. Mai întâi, trebuie însă să închei acest capitol. Cantitatea de informații este deja prea mare. În plus, am promis că vor fi exact 20. Înainte să termin cartea. N-o să fie ușor să mă încadrez.

CAPITOLUL VI

În care unchiul Victor devine cetățean al viitorului și își asumă obligațiile acestui statut.

Nepoate, nici nu-ți pot descrie sentimentul de a nu avea identitate. Să știi că oficial nu exiști, pentru că ai murit de peste 30 de ani. Să te temi de o simplă verificare de rutină, de un control al poliției pe stradă. Îți imaginezi că evitam anumite zone și activități, tocmai pentru a nu mă expune unui astfel de risc. Aveam de gând să fac asta pe termen nelimitat, sau până eram prins. Însă lucrurile au evoluat într-o altă direcție. Asta deoarece, chinezul George m-a abordat într-o zi, cu unul dintre subiectele sale preferate de discuție.

— Victor, dragul meu Victor! Pe 24 ai liber toată dimineața, chiar dacă e duminică. E zi mare, a început el ceva ce se anunța a fi o lungă discuție, cu obișnuitul său zâmbet larg pe față.

— Mulțumesc, George, dar știi că eu nu sărbătoresc. Am încercat să îi tai din entuziasm, convins că e vorba de Paștele Chinezesc sau o sărbătoare de genul acesta. N-aveam chef de explicațiile lui obositoare și în niciun caz, să beau sânge sau să iau parte la cine știe ce ritualuri. Ca orice om de știință serios, tratez practicile religioase cu ignoranță și prudență.

— Oh, Victor, Victor! Voi românii, mă uimiți atât de tare câteodată. Sunt alegerile. Eu, de când am primit cetățenia, am votat de fiecare dată. E obligația noastră să ne preocupăm de viitorul țării. Cum să nu știi când vin alegerile? Te pomenești că nu știi nici cu cine votezi?

Am realizat imediat că, aceasta era una dintre activitățile de evitat despre care vorbeam mai devreme. Primul meu impuls a fost să mint, și apoi să suport câteva minute de sfaturi electorale. Dar, m-am gândit că George este totuși prietenul meu, în plus, poate scăpam de alte discuții viitoare.

— Aș vrea să votez, dar nu am cum. Mi-am pierdut toate actele, atunci în incendiu, bine că am scăpat cu viață. Am fost prins cu munca la restaurant, am și uitat să-mi fac altele. Chiar

dacă mă duc mâine, ar fi prea târziu. Adu-mi aminte la alegerile viitoare.

— Of, Victor, Victor, oftă el cu dezamăgire, în timp ce dădea din cap dezaprobator. Nu aveți deloc încredere în autorități... Nu veniţi la vot, îi consideraţi pe cei din administraţie incompetenţi... nu e deloc o atitudine constructivă. Actele tale vor fi gata într-o zi. Mâine mergem împreună, o să-ţi demonstrez cât de bine funcţionează instituţiile statului.

Obişnuit cu birocraţia de dinainte, nici nu-mi trecuse prin cap că o să fac o gafă. Credeam că voi scăpa doar cu o mustrare, pentru nechibzuinţa de a nu-mi face actele din timp, înainte de alegeri. În schimb, George părea convins de ce spune şi n-avea de gând să accepte un refuz. A trebuit să mă conformez, pentru a nu risca să trezesc suspiciuni.

Situaţia mea era evident ceva mai complicată. Toată noaptea m-am gândit la posibile scenarii şi la explicaţiile pe care le-aş fi putut da. De ce arăt așa de bine la peste 80 de ani? Cum de nu am murit? Mi-am înscenat moartea? Cine este de fapt în sicriu? Mi-au venit o sumedenie de idei, unele mai bune, altele proaste chiar și pentru un film horror. După câteva ore însă, pusesem la punct un plan genial, care nu avea cum să eșueze.

A doua zi de dimineață, George mă aștepta chiar la ușa camerei mele, nerăbdător să-mi dea o lecție de educație civică. Am luat mașina sa micuță, care din fericire se conduce singură. Știi ce se zice despre șoferii asiatici. Acum nu se mai spune, nu pentru că ar fi discriminator, pentru că nu mai contează.

Am ajuns destul de repede la secția de poliție de care îmi aminteam că aparțin. În câteva minute, deja găsisem biroul care emite acte de identitate. George s-a așezat pe un scaun în sala goală de așteptare, iar eu am bătut la ușă și am intrat.

— Bună ziua, abia am apucat eu să spun.

— Poftiți, intrați! L-ați pierdut, l-ați deteriorat, ce s-a întâmplat? Sau poate vi s-a furat! Groaznic! Facem tot ce putem să menținem criminalitatea redusă, dar se mai întâmplă și așa ceva.

Modul politicos dar sufocant în care am fost atacat, de cum am intrat pe ușă, era total neașteptat. Era clar că, poliția din 2047 nu prea mai are multe de făcut. Nici măcar acte noi de iden-

titate. Omul părea sincer bucuros că mă vede, ca un vânzător căruia îi intră primul client în magazin.

— Nu, e ceva mai complicat. Vedeți, nu am avut niciodată...

— Identitate!?

— E un fel de a spune. Eu știam că am o identitate a mea, dar nu am putut-o dovedi niciodată. Am suferit toată viața din cauza acestei... crize de identitate, să-i zicem.

— Presupun că glumiți. Aveți un nume? Când sunteți născut?

— Victor mă cheamă, am luat acest nume după tatăl meu, un mare om de știință.

— L-ați luat așa pur și simplu?

— Da, el murise oricum, nu-l mai folosea. De aici se trage și lipsa mea de identitate. În ziua în care trebuia să mă declare, a decedat brusc.

— Și mama dumneavoastră?

— N-am cunoscut-o niciodată. Nici nu știu dacă am avut o mamă. După cum v-am spus, era un mare om de știință...

— Când s-a întâmplat asta?

— Prin 2013. Nu mai țin minte data exactă, de-abia mă născusem.

— Aveți 34 de ani?

— Da. De ce întrebați? Arăt rău pentru 34?

— Nu, nu, în nici un caz. Voiam doar să mă asigur, pentru identitate... Și cum ați supraviețuit așa, singur pe lume de la naștere? N-ați avut nevoie de acte până acum?

— A fost dificil, vă dați seama. N-aș vrea să povestesc despre asta. Sunt amintiri dureroase, am avut o copilărie grea. Au mai existat momente când ar fi fost bune niște acte, dar am tot amânat, știți cum e. Nici nu îți dai seama când se fac 34 de ani.

— Desigur, vă înțeleg. Și cum v-ați decis tocmai acum?

— Prietenul meu chinez m-a convins ieri.

— Ah, vă căsătoriți? Ei țin mai mult la tradiții, am auzit. Am și eu o verișoară, s-au căsătorit în primele luni de relație.

— Nu, Doamne ferește! E șeful meu. Adică lucrez pentru el, nu șeful în relație. Vreau actul de identitate să pot vota la alegeri.

— Am înțeles. Vă felicit pentru spiritul civic. Să vedem cum putem rezolva problema.

De mai bine de un minut, nu-și mai mutase ochii de la holograma care îi afișa baza de date. Mi-a cerut mai multe date de identificare despre tatăl meu, pe care evident le știam pe de rost. Reușisem să fiu și tatăl și fiul în același trup, într-un mod birocratic, nu religios.

— V-ați născut pe 21 aprilie 2013. Atunci a murit tatăl dumneavoastră, m-a informat el victorios, după ce a introdus toate datele.

— Vai! am sărit eu, neputându-mi stăpâni reacția. Am realizat imediat cât de puțin mai aveam de trăit. Aflasem de pe internet anul morții mele, dar nu am putut găsi și data. Speram să fie 31 decembrie.

— Ce s-a întâmplat? E ceva în neregulă?

— Nu, nimic. Mă gândeam la săracul tata. Cât de puțin din 2013 a apucat...

După ce a stabilit toate datele noii mele identități, mi-a făcut o poză și m-a întrebat dacă îmi place cum am ieșit, sau mai facem una. Toată procedura s-a terminat chiar mai repede decât îmi promisese George. A tipărit pe loc actul meu de identitate și mi l-a înmânat satisfăcut.

Trebuie să recunosc că, mă simțeam rușinat de lipsa de încredere pe care o arătasem față de autorități. Nu numai că problema mea fusese rezolvată într-un timp record, nici nu mi s-au pus la îndoială vorbele. M-am decis să-mi schimb atitudinea și să respect mai mult oamenii care lucrează în folosul țării. Începând prin votul din acea duminică.

Deși respectasem întru totul sfaturile lui George, era absurd să sper că nu vom mai discuta pe baza acestui subiect. Avea un spirit de justițiar, dreptatea îi dădea putere. Știam că va urma acum o discuție pe teme politice, pentru care eram total nepregătit. Am decis să mă documentez puțin. Oricum nu mai votasem de vreo 50 de ani. Aveam mult de recuperat.

Nu am fost niciodată interesat de partide, oameni politici, doctrine sau alte elemente din sfera aceasta. Din punct de vedere științific, toți par la fel. Poate dacă m-ar fi preocupat mai mult

domeniul, aș fi sesizat diferențe. Dar până la urmă, nu poate fi prea ușor să îți dai seama, doar din discursurile electorale, oarecum similare.

Cu ce iese în evidență cel care vrea să fure, față de cel care încă nu s-a hotărât? Cum îi deosebim pe cei care vor conduce doar pentru ei, de cei care vor conduce și pentru noi și pentru ei? Chiar dacă a existat la un moment dat o modalitate, oamenii politici răi s-au adaptat ca un cameleon, și acum arată identic cu cei buni. Iar în ce îi privește pe ei înșiși, singurele categorii în care acceptă să fie împărțiți sunt putere și opoziție.

Dar chiar și analizând cu atenție doi oameni politici, fiecare în ambele ipostaze, vei rămâne la fel de confuz. Asta pentru că, nu vei putea face o antiteză între ei, ci doar între ipostaze. Este o lege nescrisă ca, atunci când te afli la putere, situația să-ți pară mult mai roz decât o văd ceilalți. Toate problemele țării au soluții pe termen mediu și direcția în care mergem este cea corectă. Într-un mod inexplicabil științific, chiar și o zi în opoziție, te poate face să-ți schimbi radical viziunea. Este evident un impuls incontrolabil de a dramatiza și a crede că națiunea se îndreaptă spre extincție. Săracii politicieni prinși în această situație, ajung până la a-și critica propriile măsuri, luate cu doar câteva săptămâni în urmă.

Desigur, nepoate, ești familiar deja cu toate acestea, având drept de vot de la 18 ani. Deși înclin să cred că, este o vârstă oarecum prea fragedă pentru a lua astfel de decizii. Dar oare suntem vreodată cu adevărat pregătiți? Cu excepția cazurilor izolate când, unul dintre candidați prezintă semne clare de demență, restul alegerilor sunt total arbitrare. Chiar și având în spate zeci de ani de experiență, e greu să nu ne lăsăm conduși de subiectivism. De multe ori, punem ștampila dintr-un motiv pe care ne-ar fi rușine să-l recunoaștem cu voce tare, ca factor decisiv.

Acum că această societate a viitorului mă îmbrățișase ca pe unul de-al lor, eram obligat să votez cu rațiunea. Și nu cum m-ar fi convins George cu ușurință, profitând de naivitatea mea. Mi-am rezervat câteva zile, doar pentru a studia istoria politică a țării.

Ca și în perioada contemporană ție, o bună bucată de timp, democrații, liberalii, socialiștii și toți ceilalți s-au tot rotit la guvernare. Această rocadă politică între putere și opoziție, ar fi pu-

tut dura la nesfârșit, dacă nu ar fi venit criza din anii '20. Deși politicienii încă se mai luptau din inerție, ușor, ușor începeau să-și dea seama că, nu mai au la fel de mult de câștigat ca înainte. Astfel, în fiecare săptămână, câțiva își anunțau retragerea.

Putem vorbi, bineînțeles, de o purificare prin sărăcire a clasei politice.

Spre sfârșitul acestei perioade de tranziție, aveam deja un guvern mai puternic și mai curajos ca niciodată. Capabil să ia decizii radicale, precum cedarea a trei județe chinezilor, pentru a ieși din criză. Măsură care, este adevărat, a iscat divergențe chiar între oameni politici de bună credință. Dar tocmai datorită acestor calități, au reușit să lase toate conflictele la o parte și să facă front comun împotriva unui dușman de temut: Partidul Mentaliștilor.

Țara se afla în plin progres economic când, un cunoscut om de televiziune a simțit oportunitatea de a ajunge la putere. Deși lucrurile se aflau pe o pantă ascendentă, disensiunile dintre partidele politice făceau să nu existe un favorit clar al poporului. Ion Davidescu a hotărât să formeze un nou partid, atrăgând alături de el și alți mentaliști care activau în diverse domenii. Unii câștigaseră show-uri TV, alții își construiseră faima pe previziuni la loteria 9 din 77, iar câțiva doar apăreau des, fără motiv, la televizor. Partidul Mentaliștilor, cum a fost el denumit, a părut inițial doar o glumă pentru clasa politică.

Din păcate, au subestimat complet forța de manipulare și puterea de convingere de care dispuneau mentaliștii. Davidescu, care deținea chiar mai multe posturi TV, sau mai degrabă canale, a început o campanie electorală puternică, deși mai erau doi ani până la alegeri.

Cu toate că nu aveau o platformă politică, o doctrină sau vreo idee concretă despre ce vor face după ce ajung la putere, mentaliștii creșteau în sondaje. Modul în care au reușit acest lucru, nu este atestat istoric, existând doar speculații. Mulți sunt de părere că, doar hipnoza ar explica ușurința cu care prosteau românii de la sfârșitul anilor '30. Alții demontează complet teoria, deoarece ar mai fi existat precedente în trecut. Nu vom ști niciodată, cu adevărat, ce s-a întâmplat în mintea poporului, care îi adusese în sondaje, cu câteva luni înainte de alegeri, undeva la 50%.

Nu a fost deloc ușor pentru partidele cu tradiție să treacă peste divergențe, dar au fost obligate simțind pericolul iminent. Atunci a luat ființă Alianța Partidelor Române, o coaliție puternică împotriva mentaliștilor. Orașul a fost împânzit de afișe și panouri cu sigla APR. Se estimează că, s-au imprimat cam cinci tricouri, șepci și pixuri pentru fiecare cetățean. Din păcate, după doar câteva săptămâni, au fost nevoiți să schimbe numele alianței.

Cu tot cu aceste investiții, era evident că nu e suficient. Singura șansă rămasă era atragerea partidelor minorităților naționale în coaliție. Dintr-un motiv pe care istoria nu ni-l explică, chinezii și maghiarii erau imuni la hipnoza mentaliștilor. Pe lângă direcția în care vor merge voturile, liderii lor puteau garanta și o prezență aproape de unanimitate. Noua denumire sub care s-a depus candidatura a fost APRMC, dar ulterior a fost preferată forma simplă: Alianța.

Mentaliștii au pierdut de puțin acele alegeri și se află chiar și în prezent în opoziție, dar cu o popularitate mult mai scăzută. În mod uimitor, Alianța este încă în picioare și după atâția ani. Oamenii sunt atât de mulțumiți încât, nu vor să voteze alt partid decât cel aflat la guvernare. De aceea, toți se tem să iasă din alianță, pentru că și-ar putea pierde capitalul de încredere.

La alegeri opoziția este slabă de fiecare dată, dar apar partide noi cât să mențină interesul ridicat. Partidul Copiilor, Uniunea Romilor Rămași sau Partidul lui Marian Ion Dej sunt doar câteva dintre ele. Am căutat informații despre acest Dej, dar singurul lucru care se știe despre el este că și-a făcut partid. Candidații independenți au dispărut. De când clasa politică nu mai este disprețuită, acest statut nu mai prezintă niciun avantaj.

Având toate aceste informații, ai fi tentat să crezi că nu mi-a rămas mare lucru de hotărât, în ziua alegerilor. Totuși, la aceste locale, partidele din interiorul Alianței au hotărât să propună candidați diferiți. Susținând în același timp că, este doar o măsură de a da mai multă putere poporului, coaliția fiind mai unită ca niciodată.

După un studiu îndelungat, mă simțeam pregătit de discuția cu George. Pot spune că, eram chiar curios să-i aud opiniile politice. Deși am anticipat corect cu cine intenționa să voteze. Nu-mi place să mă laud, dar întotdeauna am fost un fin cunoscă-

tor al psihologiei umane. În plus, analizasem temeinic platforma politică a ambilor candidați importanți. În duelul dintre Sebastian Popescu și Peng Ming-chan, aveam unele motive să presupun că îl va prefera pe cel din urmă.

Era duminică dimineața și încă nu mă trezisem bine din somn când, am auzit bătăi puternice în ușă. Veneau cu o simetrie atât de perfectă în intensitate și cadență încât, păreau efectele secundare ale unei mașinării. Am presupus că totul face parte dintr-un coșmar. N-am fost convins de asta, decât după ce i-am auzit vocea lui George care striga:

— Trezește-te, Victor! A venit ziua!

Atunci când simți că este încă prea devreme să te ridici din pat, faptul că a venit ziua este întotdeauna o veste proastă. Chiar și când vine o anumită zi, nu doar una obișnuită. Însă nu de aceeași părere era și George, al cărui entuziasm pătrundea cu ușurință prin lemnul ușii.

Probabil datorită unor licori sau alifii chinezești, se pare că nu doarme niciodată. De fiecare dată când mă duc la culcare, el este adâncit în contabilitatea zilei care s-a încheiat. Dimineața, nu mă dezmeticesc bine și îi aud vocea pe hol, dând indicații despre specialitatea casei. Am încercat să elucidez misterul, dormind mai puțin noaptea. Din păcate, am nevoie de minim 8-9 ore de somn, din cauza dificultății acestei expediții științifice.

În ziua aceea, arăta chiar mai proaspăt ca de obicei. De cum a văzut o fantă de lumină între ușă și toc, a început să vorbească continuu.

— Azi avem de luat o decizie importantă, Victor. Trebuie să avem mintea limpede. O minte sănătoasă într-un corp sănătos, cum spuneau unii dintre strămoșii voștri, înainte să-i masacreze pe ceilalți. Somnul lung este ca o boală, îți slăbește vigilența. Și când avem mai mare nevoie de ea, dacă nu când hotărâm viitorul țării? Îmbracă-te, Victor. Țara are nevoie de noi.

Ne-am așezat să luăm micul dejun împreună, simțindu-mă deja cu rezistența psihică scăzută. Reușise să mă convingă că votul este o obligație și nu un drept, cel puțin pentru mine. În același timp, împotriva intențiilor sale, insistența lui mă transformase în

adversar politic. M-am uitat calm la George, şi am spus primele cuvinte pe ziua aceea, printre dinţi şi cu ură.

— Peng Ming ăla, pare mare bandit, am concluzionat eu satisfăcut, aşteptând reacţia violentă, care nu a întârziat să apară.

— Cum!? Victor, nu se poate! Nu se poate să crezi aşa ceva! Nu te lăsa manipulat de prostiile care se scriu. Domnul Ming este cea mai onorabilă persoană. Ar fi o binecuvântare pentru Bucureşti să-l avem ca primar.

Aveam de gând să port o discuţie ceva mai serioasă, dar îmi plăcea prea mult direcţia în care ne îndreptam.

— Nu ştiu ce să zic... M-am uitat la faţa lui aşa, nu prea îmi inspiră încredere. Şi nu pentru că n-aş putea evalua obiectiv o faţă asiatică. Uite, mă uit la tine, George. Deşi semeni destul de bine cu el, tu pari de încredere.

— Nu se poate, Victor! Cum să te ghidezi după asemenea considerente? Cum să judeci oamenii atât de superficial? Cum să alegi primarul oraşului tău, doar după faţă?

— Nu am găsit alte diferenţe între ei. Poate că privesc greşit situaţia, dar şi tu pari destul de subiectiv.

— Deloc. Poate ţi-am lăsat impresia asta, pentru că sunt atât de înflăcărat. Nu poţi fi subiectiv în astfel de lucruri. Cunosc la perfecţie ambele platforme politice. Vrei să-ţi explic pe scurt viziunea domnului Ming asupra modernizării oraşului?

— Nu, nu e nevoie... am studiat-o şi eu, este interesantă într-adevăr. Mai bine, zi-mi ceva de rău de Sebastian Popescu ăsta.

— Ah, un oportunist, un profitor. Spune doar ce vor oamenii să audă. N-aş avea încredere în el nici să-mi păzească restaurantul, se vede doar când te uiţi la el.

— La faţa lui?

— Nu, nu... ai înţeles greşit. Era un mod de a spune. Atunci când te uiţi la el, în lumina tuturor informaţiilor pe care le-ai analizat şi verificat obiectiv, cu maximă seriozitate.

— La consilieri ce zici să votăm? am încercat eu să schimb puţin subiectul.

— Ha-ha-ha! a izbucnit el într-un râs sincer. Victor, Victor, eşti aşa de amuzant câteodată! Recunosc, m-ai prins de data asta. Eu mă zbăteam aici să găsesc argumente şi tu, de fapt, glu-

meai pe seama mea. Ia, să încerc și eu! Ca femeie de serviciu, pe cine votăm? a apucat să mai spună, înainte să izbucnească iar în râs.

Alarmat de modul în care a reacționat, am fost obligat să recunosc că acesta era planul meu, încă de la început. Ba chiar, am simulat și un hohot de râs incontrolabil. Ca și cum aș fi încercat să mă abțin până acum, dar devenise deja prea mult.

S-a dovedit că nu-mi făcusem temele îndeajuns de bine. Consilierii și primarii de sector nu mai erau aleși direct de populație, de zeci de ani. Simpla idee de a vota pentru o astfel de funcție, părea acum o glumă.

Din fericire, totul se terminase cu bine. Poate chiar mai bine decât dacă aș fi continuat să îl înțep pe bunul meu prieten George. Acum radia din nou, cu clasicul său zâmbet pe toată fața.

După ce am terminat masa, ne-am urcat în micuța lui mașină și am plecat spre secția de votare.

Îți imaginezi desigur că acum, după mai bine de 30 de ani, sistemul a fost schimbat în totalitate. Actele de identitate au o componentă electronică, pentru a putea fi verificate și corelate pe loc cu baza de date. Alegătorii doar stau la coadă, așteptându-și rândul la urna virtuală. Senzorii computerului îți citesc automat CNP-ul, și îți afișează pe ecran buletinul de vot. De aceea, nu se mai folosește expresia ”a pune ștampila”. Acum, pui degetul pe candidatul preferat.

Când am văzut această organizare modernă, un singur gând mi-a venit în minte. Tehnologia asta, o aveam și acum 35 de ani. Aflat aici în 2047, înconjurat de miracolele viitorului, mi se întâmplă des să pierd din vedere astfel de lucruri. De data asta însă, într-un moment de claritate, am realizat că acest sistem nu ar fi fost prea greu de pus la punct nici înainte. În schimb, nu știu cât ar fi fost de eficient.

Mă așteptam în orice clipă să apară cineva cu un teanc de cărți de identitate, și să voteze pentru toate rudele și prietenii. Spre surprinderea mea, nimeni nu părea să se fi gândit la asta. Am vrut să-i spun și lui George această idee, dar m-am temut că va urma un discurs lung despre dreptate, corectitudine și alte principii specific asiatice.

Ajunsesem în fața buletinului de vot virtual și încă nu eram hotărât. M-am decis în ultima clipă să-i ascult sfaturile lui George. Deși acum eram și eu un cetățean al viitorului, experiența lui îl făcea mai avizat decât mine. Am pus degetul pe Ming fără regrete. Oricum, tocmai aflasem că n-o să apuc prea mult din mandatul lui.

Datorită sistemului performant, rezultatele votului s-au anunțat în dimineața zilei următoare. Peng Ming-chan a câștigat fără probleme, ales de peste 70% dintre cei prezenți la urne. Nu-l mai văzusem așa fericit pe George niciodată. Și asta spune multe, pentru că oricum părea fericit tot timpul. N-am rezistat tentației și i-am atras atenția:

— Primul primar chinez al Bucureștiului, e un moment istoric.

— Cam târziu, Victor, cam târziu. Ne-ați lăsat să așteptăm destul, până să ne fie recunoscute meritele. Mi-a răspuns el, atât de vesel încât, ne-ar fi iertat și dacă aștepta momentul încă de la naștere.

— Eh, soarta! Nu e ca și cum am face discriminări. Vorba aia, au fost atâția primari romi...

— Romi? Primari romi!? m-a întrebat vizibil mirat. Ha! Ha! Ah, Victor, Victor, m-ai prins din nou. E greu să-mi dau seama, când faci glume așa brusc, a reușit să mai spună printre hohote de râs.

Stânjenit deoarece am încurcat iar atât datele cât și perioadele istorice, m-am prefăcut și eu că râd și m-am retras la culcare. Simțeam că nu trebuie să mai întind coarda. Tocmai veneam de la vot. Deja mă implicasem prea mult în influențarea viitorului, pentru un călător în timp.

CAPITOLUL VII

În care unchiul Victor își corectează unul dintre puținele defecte și judecă obiceiurile medicale ale vremii.

Nepoate, era esențial să-ți povestesc modul în care am ajuns cetățean al viitorului cu acte în regulă, pentru a putea înțelege noua mea stare de spirit. Aveam acum o siguranță care, îmi permitea să ies din zona mea de confort anterioară. Simțeam că am aceleași drepturi cu toată lumea, deși eram un pirat al timpului, ajuns aici prin cucerirea fără milă a fizicii. În ciuda senzației mele, îmi lipseau unele drepturi, deoarece George nu-mi făcuse contract de muncă. Poate nu m-aș fi gândit niciodată la asta, dar a fost un moment când am realizat utilitatea unei asigurări medicale.

Ți-am povestit deja episodul nefericit în care, problemele de vedere mi-au afectat jocul de poker, în ciuda calităților mele evidente. Chiar unul dintre motivele pentru care am subestimat-o pe acea bătrânică diabolică, a fost lipsa ochelarilor. Am presupus că i-a uitat acasă și o voi pedepsi aspru pentru imprudență. Din păcate, la acel moment nu știam că în 2047, așa ceva nu mai există.

Am amânat cât am putut momentul, însă afecțiunea mea devenea un risc nepermis. Făceam și așa eforturi intense să nu comit vreo eroare, care să mă dea de gol. Am decis să consult un medic de la o clinică privată, în ciuda prețurilor mult peste bugetul meu. George mi-a recomandat un prieten de-al său, despre care mi-a spus că lucrează ieftin și aproape legal.

În mod normal, nu mi-aș fi făcut griji și aș fi mers cu încredere deplină. Doar știu și eu cum este să fii un specialist căruia nu i se recunoaște valoarea. În cazul acesta însă, aveam ceva emoții, din cauza procedurii medicale ceva mai complicate. Asta pentru că, ochelarii au fost complet înlocuiți de operații cu laser.

Aveam desigur convingerea că este un doctor priceput, mai ales că venea și cu recomandări atât de înalte. Nu puteam însă să nu mă gândesc, cât de ușor poate apărea o greșeală, când

nu beneficiezi de cele mai bune condiții. Eram puțin speriat de gândul că i-ar putea tremura mâna cu laserul artizanal în ochii mei. Să-mi fi pierdut vederea, ar fi fost o catastrofă. Mai aveam atât de multe de văzut din viitor, plus o carte de scris. Probabil ar fi trebuit să învăț limbajul Braille, și pe urmă să-l înveți și tu. Mă îndoiesc că ai fi făcut asta, nepoate. Nu vreau să-ți rănesc sentimentele, dar nu pari genul ambițios.

Din fericire pentru tine, totul s-a terminat cu bine și nu este nevoie de astfel de măsuri extreme, pentru a-ți transmite experiența mea. Poți citi cuvintele mele, cu aceeași ușurință cu care ai fi citit orice altă carte, dacă ar fi fost cazul. Ai și avantaje totuși, pentru că îți protejezi astfel ochii. Probabil că, până vei avea tu nevoie de ochelari, deja au dispărut de mult.

Revenind la firul acțiunii, am găsit cu greu cabinetul obscur al doctorului Wu, aflat într-un bloc vechi, la marginea orașului. Ușa solidă de metal, fără vreun număr de apartament la vedere, ieșea în evidență datorită pereților holului, crăpați ca o amforă care fusese la un moment dat cioburi. Lipsită de vizor și de orice element decorativ oricât de simplu, părea să aibă o singură calitate: polițiștilor le-ar fi luat destul de mult timp să o dărâme.

Cu siguranță n-aș fi nimerit în locul potrivit, fără indicațiile lui George, care cuprindeau cele mai mici detalii. M-am apropiat cu pași lenți, chiar mai speriat decât eram înainte să văd ușa. Am bătut cu putere, sperând să fie suficient de tare, pentru ca sunetul să pătrundă în seiful doctorului Wu.

— Cine este? s-a auzit repede o voce, cu un accent care mă făcea să cred că am nimerit apartamentul corect.

— Sunt Victor, am venit pentru operație, am ridicat eu vocea, încercând să găsesc o intensitate a sunetului perfectă, capabilă să treacă prin ușa masivă, dar nu și prin ușile vecinilor.

— Operație!? Nu știu despre ce vorbiți. Din ce știu eu, doar la un spital se poate face așa ceva.

— M-a trimis George, sau Jiang. Sunteți doctorul Wu? am implorat eu la porțile cetății.

— Ah, imediat, imediat! a mai apucat el să spună, înainte să înceapă zgomotele puternice de metal, ce prevesteau deschiderea ușii.

— Bună ziua, domnule doctor Wu. Mă cheamă Victor, m-a trimis George. Imediat ce am intrat în cabinet, am repetat toate informațiile esențiale. Nu puteam să consider validă discuția anterioară, purtată prin intermediul metalului.

— Bună ziua. Wu e suficient. Sunteți prea protocolar.

— Mă scuzați, am presupus că sunteți totuși doctor. Știți, am venit pentru o operație...

— Eh, doctorii sunt la spital, au grijă de bolnavi, de oameni cu probleme grave. Dumneavoastră, domnule Victor, sunteți sănătos. Ce nevoie aveți de un doctor?

— Poate v-a zis deja George, am probleme cu vederea, destul de mari.

— Și pentru atâta lucru vreți să deranjăm un doctor? Oamenii ăia au de salvat vieți, nu pot să piardă timpul cu așa ceva. Puneți plicul cu bani pe masă, așezați-vă pe scaunul acela și priviți prin obiectiv. Ne spune imediat aparatul ce avem de făcut.

Simțindu-mă rușinat pentru egoismul cu care solicitasem un doctor, m-am îndreptat spre masă cu privirea în jos. Aveam plicul deja pregătit, conform indicațiilor amănunțite ale lui George. Îmi mai trecuse din teama de operație, văzându-l pe doctorul Wu atât de sigur pe el, în ciuda faptului că, nici măcar nu era doctor. N-a fost nevoie decât de câteva secunde la aparat, și diagnosticul era gata.

— Ah, vedeți aproape perfect. O problemă așa minoră, aproape regret că vă iau banii. Chiar cu tarifele modeste pe care le practic. Dacă vă duceați la un cabinet legal, v-ar fi jupuit. Și pentru ce? Doar pentru că au diplome și autorizații pe perete? Haideți la laser!

L-am urmat în camera de lângă și m-am așezat la următorul aparat, cu ceva mai multe emoții decât la cel de diagnosticare. A continuat să vorbească, în timp ce îmi fixa pleoapele cu un dispozitiv și îmi turna picături în ochi.

— Sunteți destul de tăcut. Păreți un tip liniștit, la locul lui. Mai rar astfel de clienți pe aici pe la mine. Nu sângerați, nu vă caută poliția... Vă dați seama, nu v-aș fi primit dacă nu vă trimitea Jiang. E prea riscant să lucrezi cu oameni cinstiți. Nu știu să țină un secret, urlă pe hol, le spun și prietenilor de mine... Se sperie numai când văd ușa. Clienții mei obișnuiți, să știți că o apreciază.

Le dă un sentiment de siguranță. Îmi și zic tot timpul: ”Domnu' Wu, la dumneata mă simt relaxat. Mă gândesc, dacă vine poliția, ne ia pe amândoi”. Nu e ușor să le inspiri încredere, sunt oameni cu probleme, unii sar pe geam imediat cum aud sirena.

Nici nu mi-am dat seama când operația s-a și încheiat. După doar câteva secunde cu laserul în ochi, scăpasem de griji.

— Gata! Sunteți ca nou. Câteva zile o să aveți mici tulburări de vedere, dar deja v-ați obișnuit cu asta. Mai doriți și altceva?

— Altceva? am întrebat mirat, neînțelegând ce fel de dorințe ar mai putea îndeplini.

— Da. Doar n-ați venit pentru atâta lucru! Ar fi păcat. Nu vreți un transplant de păr, o injecție cu colagen? V-aș oferi un tratament pentru ștergerea amprentelor, dar nu păreți genul. Poate o intervenție la coardele vocale. Nu v-ați dorit niciodată să cântați?

— Au fost momente...

— Și vor mai fi, vă asigur. La prețurile mele, nu puteți rata ocazia. Doar câteva zile n-o să puteți vorbi, dar după aceea, ca o privighetoare o să fiți.

— Azi am venit doar să nu mai fiu ca o bufniță. O să mă mai gândesc totuși, i-am dat eu speranțe, în timp ce mă îndreptam spre ușă.

— Așa să faceți. Mi-a făcut plăcere și vă mai aștept. Nu uitați, să nu le povestiți și prietenilor!

Am plecat extrem de mulțumit de la doctorul Wu. În ciuda faptului că, această societate nedreaptă nu voia să-l recunoască ca doctor, era un adevărat profesionist. Poate că și tehnica modernă îl ajuta destul de mult, dar în mod sigur știa cum să se poarte cu clienții. Într-adevăr, după trei zile deja vedeam perfect. Nu am mai apelat însă de atunci la serviciile lui. În primul rând, datorită vieții echilibrate care mi-a oferit o sănătate de fier. În al doilea rând, pentru că nu mai am prea mult de trăit.

După cum vezi, sistemul medical a făcut progrese importante. Până și un cabinet ilegal, improvizat într-un apartament de la periferie, are o aparatură atât de performantă. De ce a fost însă nevoie de apariția unor astfel de... să le spunem, spitale secrete?

Clienții certați cu legea ai doctorului Wu nu sunt suficienți pentru a justifica fenomenul. Mai degrabă prețurile prohibitive, practicate de clinicile medicale, au fost factorul determinant.

Să fii bolnav e o greșeală care s-a plătit scump întotdeauna. Nu văd de ce ar fi stat lucrurile altfel în viitor. Oamenii cheltuiesc acum, mai mult ca niciodată pe medicamente, suplimente, produse de îngrijire, tratamente, operații și alte servicii și produse care te fac să crezi că vei trăi mai mult și mai bine. Și asta nu pentru că i-ar fi lovit vreo nouă maladie necruțătoare, și nici pentru că stilul de viață al viitorului le-ar șubrezi în vreun fel sănătatea.

Dacă Marea Nepăsare i-a făcut să nu îi mai intereseze cum arată hainele lor, ce se află sub ele însă, a căpătat o importanță mult mai mare. Să-ți îngrijești corpul e aproape o religie. Una foarte costisitoare, care nici măcar n-are nevoie de legi și sărbători pentru a-ți băga mâna în buzunar. Desigur, nu este de glumit cu problemele de sănătate, însă operațiile care fac ravagii în portofele sunt mai degrabă cele estetice.

Datorită progresului tehnologic, să-ți cumperi perfecțiunea a devenit un gând nu doar tentant, ci și realizabil. Am mușcat și eu puțin din fructul perfecțiunii, atunci când mi-am corectat vederea. Din fericire, nici banii, nici timpul nu mi-au permis să mă las pradă tentației de a merge mai departe. Înțeleg însă cum poate deveni un drog. Chiar mai puternic decât cele halucinogene, pentru că fanteziile din mintea ta, le vor putea vedea și ceilalți.

E deja un clișeu ca fetele de 18 ani să primească la aniversare o operație de mărire a sânilor. Cu excepția celor care n-au nevoie și a celor care au primit deja una, când au împlinit 16. Dar chiar și acelea mai dotate de la natură, optează pentru remodelare, lifting sau poate chiar micșorare. Drumul spre perfecțiune merge în ambele direcții.

Desigur, nu doar sânii stau în calea femeilor moderne spre corpul dorit. Își măresc buzele, își alungesc picioarele, fac liposucție și apelează fără regrete la chirurgia plastică, pentru orice li se pare deranjant când se uită în oglindă. Nicio parte a corpului nu scapă de tortura frumuseții. Nimic din toate acestea nu este ceva nou, dar acum sunt la fel de comune ca manichiura.

Nu te gândi că bărbații au scăpat de mirajul esteticii artificiale. În unele aspecte, sunt chiar mai obsedați decât femeile. De exemplu, chelia este acum simbolul universal al sărăciei. E suficient ca protagonistul filmului să fie chelios, și publicul deja știe că situația lui financiară este disperată. Să nu-ți permiți un transplant de păr este un lucru destul de rușinos. Poți chiar primi bani pe stradă. Oamenii sunt sensibili la astfel de drame.

Singura intervenție chirurgicală de genul acesta care, nici în prezent nu este considerată sigură și eficientă, este cea de mărire a penisului. Totuși, dacă l-ai moștenit pe unchiul tău, lucrul acesta nu te afectează în vreun fel. Dar, de vreme ce nu ești la fel ca mine la fizică, probabil nu ești nici la fizic. Glumesc, nepoate. Nici eu nu sunt foarte dotat, este unul dintre puținele puncte de vedere, din care pot fi considerat mediocru. Evident, nu m-a deranjat acest aspect niciodată. Doar am fost capabil să construiesc o mașinărie a timpului. Imaginează-ți, dacă îmi canalizam eforturile în altă direcție, ce aș fi putut face. Aș fi avut cu siguranță cel mai mare penis din lume, poate chiar atașat de corpul meu.

Revenind la medicina din 2047, avantajele nu sunt totuși doar de ordin estetic. Există și efecte pozitive incontestabile. De exemplu, speranța de viață a crescut la 81 de ani pentru bărbați și 95 pentru femei. Experții susțin că diferența, din ce în ce mai mare între sexe, este cauzată de progresul medicinei, pe care bărbații îl anulează prin mai mult alcool.

După cum era de așteptat, vârsta de pensionare a crescut în consecință. Nu mai știu cifrele exacte, dar este explicabilă lipsa mea de interes. Doar muncesc la negru și mai am câteva luni de trăit.

Chirurgii plasticieni nu sunt singurii care profită de insecuritățile acestei generații, la fel de prosperi sunt și psihologii. A devenit un lucru obișnuit să apelezi la ajutorul unui specialist, chiar și pentru cele mai mărunte probleme. Fie că se tem să-și asume propriile decizii, fug de responsabilități, sau lumea a devenit atât de dură încât apropiații nu-ți mai oferă sprijin moral, dintr-un motiv sau altul, pentru mulți psihologul este cel mai bun prieten. Dar și cel mai dăunător, din punct de vedere financiar.

Această epidemie de cazuri ușoare a generat o nevoie acută de personal, din fericire, cu o pregătire profesională nu la fel de

înaltă. Este nevoie de expertiza unui psiholog calificat doar pentru maxim unul din 20 de cazuri. Restul sunt repartizate psihologilor începători, care au doar un curs de pregătire de câteva luni. Dar chiar și acesta este arhisuficient pentru a face față cerințelor. În general, nu trebuie decât să asculte oamenii plângându-se și din când în când, să-i încurajeze să continue.

În sprijinul acestei probleme a societății, un renumit psiholog a scris chiar un mini-ghid de câteva rânduri, pentru cazuri de urgență. Acesta poate fi găsit peste tot în trusele de prim ajutor, și te poate transforma în psiholog pe loc. Sfaturile sunt relativ simple, dar eficiente.

În cazul în care, cel aflat în dificultate povestește o întâmplare, trebuie să-l întrebi: Și cum te-ai simțit după aceea? Dacă însă, își exprimă orice fel de nemulțumiri, trebuie să folosești: Dar tu ce îți dorești cu adevărat? Urmat imediat de: Cât de important e asta pentru tine? Pentru toate celelalte situații, este indicat să faci o paralelă cu copilăria sa, sau să întrebi de relația cu părintele de sex opus. De asemenea, sunt recomandate cuvinte precum ”interesant” sau ”continuă”, pentru fluidizarea ședinței artizanale de terapie.

Din păcate, nu am testat pe propria mea piele nimic din toate acestea, din motive personale. Psihicul meu a mai fost verificat în trecut, și nu am fost mulțumit de rezultate. Mi-am pierdut încrederea în această știință, din cauza căreia, am irosit câțiva ani ce puteau fi folosiți în sprijinul unei alte științe, mai eficientă după cum am dovedit deja. Deși la ședințele de tratament de la sanatoriu încercau să mă întoarcă în copilărie, nu au reușit niciodată. Eu în schimb, am ajuns în viitor.

Morala, nepoate, este să n-ai încredere în ceilalți și în științele lor. Asta pentru că, nu toate științele sunt bune, și nu toți cei în halate albe îți vor binele. Unii nu pot suporta o minte aflată la un nivel pe care nu-l pot atinge, și vor încerca să priveze omenirea de contribuția mea importantă. Tu nu ai însă de ce să te temi, nepoate. Unchiul Victor a suferit persecuțiile profanilor și pentru tine. Am scuturat copacul științelor cu ambele mâini, pentru ca tu să poți culege cu ușurință direct roadele.

CAPITOLUL VIII

În care unchiul Victor dezvăluie eforturile sale intelectuale precum și ale altor scriitori și profesori.

Nepoate, ai citit deja suficient până acum pentru a-ți forma o părere pozitivă, cu privire la stilul meu literar. Ușurința cu care mă joc cu cuvintele, probabil te-a făcut să crezi că, datorită talentului nativ, să scriu la acest nivel ridicat este o simplă formalitate. Deși nu pot contesta acest talent evident, te asigur că nu este deloc ușor. Și nu pentru că aș fi lipsit de control asupra acestui har al creației, sau din orice alt motiv care ține de aptitudinile mele.

Mai precis, adevărata provocare este de a menține un limbaj adecvat pentru destinatarul acestei opere. Dacă necesitatea unul stil tineresc și ușor de înțeles nu era suficientă, la asta se adaugă și folosirea normelor limbii române, corespunzătoare perioadei tale. Imaginează-ți că, în acești peste 30 de ani de activitate, Academia Română a hotărât o sumedenie de schimbări, adăugări și modificări, pentru a menține limba noastră la standardele moderne. Pe lângă acestea, o groază de alte manifestări lingvistice, încă neatestate oficial, sunt acum general acceptate de societate.

Dacă aș fi scris această carte în stilul anului 2047, mă tem că nu ai fi reușit să reziști până la această pagină, nepoate. M-ai fi considerat cu siguranță analfabet, agramat și nebun. Aș fi fost nevoit să scriu un al doilea volum, doar ca să îl poți înțelege pe primul, un ”Îndrumar ortografic al unchiului Victor de la 2047”. Am ales în schimb să fac un efort mental supraomenesc și să scriu în această limbă moartă, ca un emigrant izolat care trimite scrisori acasă.

Ți-am reprodus până acum numeroase discuții, afișe sau texte. Nepoate, nu te lăsa amăgit de aerul contemporan ție, pe care l-au avut. Deși nu mi-aș permite să modific în vreun fel faptele, așa cum s-au întâmplat ele, în cazul acesta, a fost nevoie totuși să-mi folosesc licența poetică. Deși le-am păstrat cu exacti-

tate sensul original, am transpus aceste citate în limbajul folosit cu 35 de ani în urmă.

Una dintre cele mai importante transformări este cauzată de abundența cuvintelor noi, de multe ori sinonime cu cele deja existente. Cu o multitudine de termeni împrumutați din engleză, chineză sau alte limbi, precum și numeroase denumiri pentru noțiuni noi, româna a devenit mult mai stufoasă. Din această cauză, folosirea unui anumit cuvânt este considerată în general corectă, doar dacă ții cont și de contextul propoziției. Desigur, nu ai cum să înțelegi fără un exemplu concret.

Am ales la întâmplare cuvântul ”muncitor”, dar te asigur că aceste reguli se aplică pentru majoritatea termenilor limbii române.

Atunci când fraza transmite mesajul că muncitorul este eficient, sau lucrează în condiții moderne din punct de vedere tehnologic, este recomandat un neologism din engleză. De exemplu: Pentru a opera acest aparat performant este nevoie de doar doi workeri. Pe de altă parte, dacă exprimi o muncă grea sau de durată, mai potrivit este termenul provenit din chineză. Un exemplu grăitor: Eu zic să le facem program de 12 ore pe zi la gongreni. Varianta clasică nu a dispărut și este în continuare utilizată, în anumite contexte precum: Să le scădem salariile la muncitori.

Poate părea dificil și derutant la prima vedere, dar odată ce ajungi să stăpânești aceste reguli, observi avantajele. Sunt necesare mult mai puține cuvinte pentru a-ți exprima sentimentele, aproape că nu mai ai nevoie nici de înjurături. Însă, au devenit și ele mai interesante. În funcție de dimensiuni, poți alege să folosești sau nu, termeni obsceni proveniți din chineză.

Deoarece, această normă lingvistică este totuși solicitantă, Academia Română a venit în sprijinul vorbitorilor, considerând acum aproape orice, ca formă acceptată a cuvântului. Practic, este aproape imposibil să mai scrii un cuvânt greșit. S-a pornit de la principiul general conform căruia, normalul este definit de majoritate. Forma cuvintelor folosită în mod frecvent, deși greșită, a trebuit acceptată ca voință a poporului. Ulterior, pentru a nu se face discriminări față de minoritățile lingvistice, s-a decis să fie acceptate și forme folosite doar de unii dintre vorbitori. Practic, dacă o formă stâlcită a vreunui cuvânt capătă oarecare popularita-

te, este introdusă imediat în următoarea ediție DOOM. Un dicționar care a devenit extrem de voluminos de altfel, având nevoie de câte un volum pentru fiecare literă. Majoritatea termenilor totuși, sunt doar trimiteri către forma preferată.

Pe lângă aceste adaptări ale limbii la cerințele moderne, s-au făcut schimbări majore în aproape toate aspectele, de la modul de despărțire în silabe, pronunție, până la transformarea unui grup de cuvinte într-unul singur. Evoluția aceasta spectaculoasă face limba actuală de nerecunoscut, pentru cineva contemporan ție. Nu este deloc ușor să te adaptezi, dar vei avea tot timpul, pe parcursul celor 34 de ani. Este adevărat că mie personal, nu mi-a luat foarte mult să învăț noua limbă. Pe de altă parte, eu am inventat și o mașină a timpului, deci n-ar trebui să-ți dea prea multe speranțe acest aspect.

Acum că ești la curent cu efortul adițional, pe care trebuie să-l fac în redactarea acestei cărți, sper să apreciezi și mai mult cronicile mele. Deși are unicul scop de a te ajuta pe tine, nepoate, nu trebuie să uităm calitățile ei, ca simplă operă a viitoarei literaturi române. Am luat deja, din păcate, cruda decizie de a nu face publică această carte. Dar, dacă aș fi făcut-o, imaginează-ți ce reacții ar fi fost! Câte premii ai fi avut de ridicat în numele meu, nepoate! Nu cred că ar fi durat mai mult de un an până când, scrierile mele ar fi fost introduse în programa școlară.

Vorbim desigur de elevi de liceu, cel puțin, pentru a fi capabili să înțeleagă importanța acestei lucrări literare. Ar fi fost o irosire să fie folosită, din cine știe ce motive, la clasele mai mici, sau doar pentru analiza textului din punct de vedere gramatical, sau altă prostie de genul acesta. Mă gândesc că, la început s-ar fi izbit de problema încadrării mele într-un anumit gen, pentru că evident, așa ceva nu s-a mai scris niciodată.

Am auzit cândva vorbindu-se despre romanul de anticipație, deși trebuie să recunosc că nu m-am interesat ce înseamnă exact. Presupun că anticipează anumite chestii. Dar ce sens are să scrii un roman despre viitor, când nu ai de unde să știi cum va fi? Dacă nu va fi cum ai promis? Ce lecție vor învăța acei copii? Că e bine să vorbești prostii și să minți? Asta fără să mai punem la socoteală, ce prevestiri negre fac toate aceste cărți.

De ce niciodată viitorul nu aduce lucruri bune? Toate povestirile pornesc de la o nenorocire a umanității, de genul: nu mai avem aer sau guvernul nu ne mai lasă să-l respirăm. Ne trebuie un scriitor care să anticipeze schimbări majore pozitive, să-i facă pe tineri să privească cu încredere înainte. Aș putea încerca să dau exemple, dar eu sunt deja în viitor și știu că nu se vor întâmpla.

Din această cauză, cred că ar fi trebuit inventat un nou gen, pentru cronicile mele: romanul științifico-real. Mi se pare un termen care acoperă atât meritele mele în știință, cât și ușoara asemănare cu povestirile despre viitor, ale unora care, totuși nu au ajuns acolo. Cred că ar fi fost și un subiect bun pentru bacalaureat. Demonstrați că unchiul Victor este un narator nemaipomenit, sau ceva asemănător.

Dacă tot am atins subiectul, trebuie să-ți vorbesc și despre actualul sistem de învățământ. Chiar dacă, poate nu ești familiar nici cu cel anterior. Tocmai din acest motiv, sunt sigur că l-ai fi preferat pe acesta. Ministerul încurajează acum, utilizarea unui sistem permisiv, care să-l facă pe elev să se simtă în largul său, indiferent de nivelul de pregătire. Sentimentele copiilor sunt pe primul plan și orice reacție negativă la adresa lor este considerată o potențială sursă de traume emoționale. De aceea, concepte care îi puneau în situații neplăcute, precum notele sau premiile de sfârșit de an, au fost revizuite.

La un moment dat s-au introdus calificativele, dar după câțiva ani, elevii erau la fel de afectați de slab sau insuficient ca și de o notă mică. În prezent, nu se mai folosește decât calificativul foarte bine, existând totuși trei variante, pentru o oarecare departajare: simplu, cu minus și cu plus. Nu se știe cât timp va rezista și acest sistem, până când elevii își vor da seama că, minus foarte bine este de rău.

Deși recompensele sunt în continuare considerate benefice, premierea la sfârșitul anului școlar, în funcție de rezultate, s-a dovedit dăunătoare. Pur și simplu, frustrarea emoțională a celor care nu luau nimic era prea mare. Acum, toată lumea primește un premiu. Au existat și mențiunile pentru scurt timp, dar, din nou, elevii s-au prins că nu erau de bine. Pe lângă diploma pentru terminarea clasei, fiecare copil primește și o pungă de cadou, în care

părinții pun ce vor. Astfel, au control total și îl pot face să creadă că este apreciat, sau nu.

Desigur, într-un asemenea model educațional civilizat, nu puteau să aibă loc și corigențele sau, mai rău, posibilitatea de a rămâne repetent. Au existat chiar și sinucideri în trecut, din cauza acestor pedepse primitive. Elevi care rămân în urmă cu materia vor exista mereu, dar acum s-a găsit o soluție mai blândă la problema lor. Printr-o procedură numită ”grupare în funcție de ritmul de învățare”, cei mai slabi din clasă sunt transferați la o alta, unde nivelul mediu este mai apropiat de al lor. Îți imaginezi că, se ajunge la formarea unor adunări grotești, din punct de vedere intelectual. Unii dintre ei termină clasa a XII-a citind pe litere. Dar, important este că nimeni nu pleacă cu sentimentele rănite. Profesorii sancționați, dintr-un motiv sau altul, sunt trimiși la reeducare, să predea aici. Se zice că, nivelul este atât de scăzut încât, mulți dintre ei își pierd mințile după doar o lună. Printre simptomele care apar se numără stare de agitație, vorbit singur, sau chiar jigniri și înjurături incontrolabile, adresate celor din jur.

Lucrurile se schimbă radical însă, odată ce elevii ajung la vârsta majoratului. Același studiu care a recomandat o abordare delicată față de copii, a concluzionat că psihicul devine suficient de puternic după 18 ani. De aceea, după absolvirea liceului, sistemul te lovește cu forța adunată în cei 12 ani de lapte și miere. Promovabilitatea la examenul de bacalaureat este de doar 5%, se ajunge undeva pe la 4,9% după contestații. Ministerul nu-i apreciază pe cei recalcitranți.

Se arată totuși clemență față de tineri, în sesiunea a doua, unde majoritatea reușesc să ia examenul. În principal, deoarece se dau aceleași subiecte. Există o mică parte dintre ei care îl pică, chiar și în aceste condiții. Pe aceștia, în mod evident, nu-i așteaptă un viitor prea strălucit. Probabil undeva, într-un univers paralel mai dur, ar fi fost împușcați. Aici însă, societatea îi acceptă așa cum sunt, mai ales pe cei din familii bogate.

Adevărata triere se face la facultate, o triere financiară desigur. Vremurile când statul suporta cheltuielile pentru zeci de mii de studenți, au apus de mult. Locurile subvenționate au rămas foarte puține, dar oricum, există și alte aspecte, mai costisitoare decât taxa școlară anuală. Cu scopul de a responsabiliza studentul

din punct de vedere economic, este utilizat un sistem de echilibru între bani şi cunoştinţe. Ca şi cum ai juca ”Vrei să fii milionar”, puţin invers. La întrebări trebuie obligatoriu să răspunzi, contează doar câte variante ajutătoare o să cumperi.

Este posibil să fiu singurul care observă aceste similarităţi, deoarece show-ul TV a fost de mult uitat. Dar în orice caz, procedura de examinare clar împrumută elemente din alte activităţi. În timpul unui examen, sau chiar restanţă, studentul poate folosi, evident contra cost, câteva surse de inspiraţie adiţionale. Pentru testele de tip grilă sunt utile ”Schimbă întrebarea” şi ”fifty-fifty”, pe când pentru cele de tip eseu se recomandă ”Citeşte o carte” sau ”Întreabă un prieten”. Regulamentul prevede şi opţiunea ”Mai cumpăr o vocală”, însă nu am găsit nicăieri o explicaţie despre cum ar putea funcţiona concret.

Universităţile particulare au preţuri ceva mai accesibile decât cele de stat, dar nivelul educaţional este considerat mai scăzut. Ministerul le condamnă public deseori, prin apeluri de genul acesta, către studenţi: ”Dragi tineri, nu vă mai caliciţi la bani şi alegeţi o facultate de stat! Mergeţi la particulare ca săracii şi după aia, vă întrebaţi de ce sunteţi proşti! Deciziile bune trebuie luate încă de la început, nu porniţi în viaţă cu o mentalitate de boschetar! Cum spunea regretatul nostru poet, dai un ban dar stai în faţă.”

Există totuşi o facultate particulară ale cărei standarde înalte incontestabile, se reflectă şi în taxa de şcolarizare, astronomică pentru un om de rând. Dar, chiar şi acceptat fără niciun cost, acest individ obişnuit nu va face altceva decât să-şi piardă timpul. Asta pentru că, educaţia primită aici, n-o va putea folosi niciodată în lumea reală. Taxa este prohibitiv de mare, atât pentru binele universităţii, cât şi pentru cel al tinerilor aspiranţi.

Şcoala Superioară de Fii, cum este ea numită, are curajosul scop de a te învăţa cum să gestionezi mai bine viaţa de fiu. Numele te-ar putea face să crezi că, este destinată celor care îşi doresc să fie un fiu mai bun. Însă, din contră, este nevoie de un tată bun, pentru a ajunge aici.

Instituţia a fost fondată iniţial de un grup de milionari, care erau nemulţumiţi de variantele educaţionale pe care le puteau oferi copiilor. Deşi recunoşteau importanţa studiilor superioare,

lucrurile pe care le puteai învăța erau în general inutile, pentru cineva care este deja bogat. În plus, anturajul format din săraci de la facultățile obișnuite, îi putea îndrepta într-o direcție greșită pe tinerii promițători.

De aceea, au construit o universitate dedicată celor care se pregătesc să ocupe funcția de fiu. Adaptată după nevoile lor, programa școlară cuprinde materii mai adecvate, precum Administrarea Afacerii Familiei, Aprecierea Produselor de Lux, Golf sau Conștientizarea Pericolelor D.P.A. Prescurtarea vine de la droguri, prostituție și alcool.

În prezent, Școala Superioară de Fii este apreciată chiar și la nivel internațional. Milionari din toată lumea aleg să își trimită copiii la studii aici. Specialiștii sunt de părere că, un absolvent al acestei universități are șanse cu 60% mai reduse de a toca averea familiei. S-a observat de asemenea și o diminuare a cazurilor de sinucidere, supradoză, accident de mașină din pricina vitezei sau alegere a unei cariere politice.

S-a vehiculat și ideea dezvoltării unei Școli Superioare de Fiice, dar nu s-a bucurat de același succes. Se pare că, fetele de bani gata sunt totuși mai responsabile decât băieții și nu au nevoie de o consiliere specială, pentru a face față bogăției. Explicația pare a fi, în mod surprinzător, de natură genetică. Femeile sunt considerate, biologic mai predispuse la o viață de lux și se pot adapta acesteia cu ușurință. Pe baza aceluiași principiu, este justificată și atracția instinctivă față de bărbații cu bani.

Această evoluție spectaculoasă a învățământului românesc, a atras respectul comitetelor internaționale, care îl plasează undeva între primele 20 din lume, într-un top al calității. Din alte puncte de vedere însă, ocupă o poziție și mai favorabilă. Este considerat unul dintre cele mai profitabile sisteme de învățământ din lume.

Dacă tot ți-am explicat atât de multe despre educație și limbă, n-aș putea să închei capitolul fără să vorbesc și despre literatură. Cea contemporană mie, desigur. Probabil nu ești la curent nici cu cea scrisă până acum, dar această carte e un prim pas, nepoate. Sunt sigur că, stilul meu dinamic ți-a trezit apetitul pentru citit. Din păcate, nu pot să-ți recomand și operele celorlalți scrii-

tori, colegi de generație. Din fericire, vor avea ocazia să te deprime abia peste 30 de ani.

Deși mă consider un demn urmaș al conceptului uomo universale, meritele mele se află totuși în principal în știință. N-aș putea să emit o părere, cu pretenții de expert, într-un domeniu precum literatura. Criticile mele însă, nu se referă la aspectul tehnic al acestor opere beletristice. Ba chiar, din contră, mi se par foarte bine scrise. Obiecțiile mele sunt legate de întreg curentul literar în sine, care încurajează un pesimism feroce, dus până la extrem.

Apocalipsmul, pentru că așa este el cunoscut, a apărut pe fondul evoluției în bine a societății, ca o reacție împotriva stării de spirit pozitive a populației. Mișcarea promovează o gândire fatalistă, precum și evidențierea aspectelor negative ale oamenilor și evenimentelor. Artiștii privesc viitorul într-un mod sumbru și prevestesc, în general, în operele lor, dezastre naturale, războaie care duc la extincție, regimuri politice dictatoriale și alte nenorociri.

Scânteia care a aprins imaginația artiștilor contemporani, a fost poezia care dă chiar și numele curentului, extrem de cunoscuta ”Apocalipsa vine”. De o valoare lirică incontestabilă, această creație a lui Eusebiu Docențiu a stârnit, încă de la început, un val de cronici pozitive din partea criticilor. Tot ce ți-aș putea povesti eu însă, pălește în fața poeziei în sine:

” Apocalipsa vine,
Cu toții vom muri.
Chiar de-acum ți-e bine,
Mâine nu-ți va mai fi.
Nimic nu mai contează
Și totul e pierdut.
Dacă mai speri, cedează
Și strânge-te de gât.”

Dacă poți trece peste duritatea ei, este o poezie frumoasă. Nu putem ști exact, care era viziunea lui Docențiu asupra vieții, atunci când a scris-o. Dacă într-adevăr era cuprins pe de-a-ntregul de gânduri negre, sau doar s-a lăsat purtat de o supărare de mo-

ment. Cert este că, a fost nevoit să-și asume rolul de lider spiritual al apocalipsmului. A mai avut și alte numeroase încercări lirice, dar nu a mai putut atinge genialitatea acesteia. Nu a fost însă deloc deranjat de acest lucru, ba chiar a început să compună poezii fataliste despre cariera lui de poet, care se va încheia tragic și va muri în mizerie.

În pofida genului literar din care a luat ființă, curentul s-a remarcat mai mult prin prozatorii lui, care au creat romanul apocaliptic. Tema sfârșitului lumii este desigur favorita lor, dar orice eveniment nefericit este binevenit ca sursă de inspirație. Artiștii desăvârșiți ai apocalipsmului nu pun însă accent pe subiectul operei, ci mai degrabă pe stilul în care trebuie scrisă.

Lanțul de întâmplări tragice care alcătuiesc acțiunea este o consecință a vieții în sine, și în niciun caz nu poți da cititorului impresia că, vreuna dintre ele ar fi putut fi evitată. Lucrurile rele se întâmplă doar celor care merită, și este esențial să se întâmple tuturor. Există numai personaje negative, care mor toate până la sfârșit. Chiar și naratorul este malefic și își declară satisfacția de a te putea întrista prin povestirea lui.

Apocalipsmul a ajuns foarte popular și pe plan internațional, scriitori din întreaga lume au aderat la acest curent literar. Ba chiar, anul acesta ne poate aduce primul Premiu Nobel pentru Literatură. Renumitul romancier Titus Moise este cotat cu a treia șansă, pentru cartea sa autobiografică ”În drumul către moarte”.

A reușit să impresioneze cititorii prin povestea vieții sale nefericite, al cărei unic scop rămas este de a îi deprima. Este apreciat ca un maestru al pesimismului, capabil să vadă răul chiar și în cei mai buni dintre noi. O legendă urbană spune despre el că, nu a zis niciodată ceva de bine despre nimeni. Întrebat despre șansele sale la un premiu Nobel, Titus Moise a declarat că este imposibil să câștige însă, oricum speră să vină sfârșitul lumii înainte.

Nu pot să nu mă gândesc, oare ce s-ar fi întâmplat dacă făceam publice cronicile mele? Oare puteau să-mi dea și Nobelul pentru literatură, în același an cu cel pentru fizică? Sau ar fi trebuit să aștept anul următor? Nepoate, nu vom afla niciodată.

CAPITOLUL IX

În care unchiul Victor vizitează Republica Româno-Chineză.

Nepoate, călătoria aceasta în viitor a fost mereu dulce-amăruie pentru mine. Același timp pe care l-am învins pentru a ajunge aici, își va lua în curând inevitabila revanșă. Să ajungi unde mă aflu acum, este desigur un lucru nemaipomenit. Dar, pe de altă parte, să-ți cunoști data morții este teribil de apăsător. Mai ales când te gândești la tot ce nu vei mai apuca să vezi. De exemplu, o țară străină la 2047. Cu noile costuri ale transportului aerian, mi-aș fi permis chiar și eu câteva excursii. Am considerat însă că, timpul rămas nu este suficient pentru așa ceva. Sunt prea multe lucruri fascinante de văzut în țara noastră.

Am avut de curând ocazia de a călători în Republica Româno-Chineză, un teritoriu autonom de altfel, și o țară străină nouă, din multe puncte de vedere. Totuși, nu o pot considera așa datorită istoricului ei, care te face să te simți ca acasă. Nu știu dacă aș fi luat singur decizia de a o vizita, dar mă bucur că am făcut-o. Mai ales, pe banii lui George.

Era o dimineață obișnuită și nu se anunța nimic spectaculos când, am fost abordat de unul dintre cei mai zâmbitori oameni din lume.

— Victor, ce face angajatul meu favorit? Du-te și întreabă-l! Ha-ha! Glumesc, Victor, tu ești. Și ca să-ți demonstrez, azi te voi lua cu mine într-o misiune de maximă importanță. Mergem în Republica Româno-Chineză. Trebuie să vizitez un prieten. Nu pot să plec fără tine, Victor, care ești o companie minunată.

— N-ar fi mai bine să iei pe altcineva? am încercat eu să scap, crezând că e de muncă. Nici măcar nu știu chineză, sunt total necalificat.

— Prostii... ceilalți au treabă la restaurant. Doar tu ai calitățile necesare. Ești un bun ascultător, Victor. Asta este foarte important în meseria noastră. Hai, pregătește-te! Avem avion peste două ore.

Pregătirile pe care le aveam de făcut erau mai mult sufleteşti. O călătorie în compania lui George i-ar putea face să cedeze psihic chiar şi pe călugării budişti. Poate de aceea a şi plecat din China. Îmi pot imagina cei mai calmi oameni de pe planetă izgonindu-l, exasperaţi de discursurile sale interminabile.

Poate te surprinde că, pentru o distanţă atât de scurtă avem nevoie de avion. Motivul este însă strict legat de formalităţi. Nu drumul este cel care trebuie evitat, ci graniţa terestră. Întotdeauna aglomerată şi supusă unui control strict, te poate face să pierzi ore bune la coadă. De altfel, lui George chiar îi este teamă de zbor, deşi acum accidentele aviatice sunt extrem de rare.

Pericolele precum prăbuşiri sau acte de terorism au dispărut de mult, lăsând companiile aeriene să se concentreze mai bine asupra eficientizării costurilor. Problema kilogramelor pe care le poţi aduce la bord a creat mereu discuţii, de aceea au fost nevoiţi să găsească o soluţie corectă pentru toată lumea. Acum, pasagerii sunt cântăriţi cu bagajele în mână, şi achită pe loc, o taxă direct proporţională cu greutatea totală.

Desigur, asociaţiile care apără drepturile persoanelor supraponderale au protestat imediat. Unele au intentat chiar şi procese, acuzând companiile de discriminare. Într-un final însă, nu au avut câştig de cauză. Avocaţii iscusiţi ai grupului de societăţi aeriene au reuşit să demonstreze că, din punct de vedere tehnic, avionul nu face diferenţa între doi oameni cu greutate normală şi un gras care cântăreşte cât amândoi.

Controlul vamal este foarte lejer. De aceea, îmbarcarea se face într-un timp record. Am fost uimit când George nu a insistat să mergem la aeroport cu cel puţin două ore mai devreme, obişnuit fiind cu formalităţile din trecut. Am ajuns cu doar 15 minute înainte de decolare şi am avut timp suficient.

Pentru că zborul era foarte scurt, trebuia să folosesc fiecare moment la potenţial maxim. Singura mea ocazie de a mă revanşa faţă de George, în toată această călătorie, era să exploatez frica lui, cât eram încă în aer.

Am aşteptat să ne ridicăm de la sol şi să observ pe faţa lui cum, obişnuitul zâmbet larg este înlocuit de unul forţat, care încearcă să ascundă îngrijorarea.

— George, ai idee, avioanele astea cât de des cad?

— Niciodată! a sărit el, parcă să se convingă pe el însuși.

— Nu se poate chiar așa, niciodată. Am văzut eu un documentar. Șansele sunt destul de mici, dar există. Și la loterie, probabilitatea să nimerești numerele este extrem de redusă, însă cineva o să câștige. Bine, nu e cazul și la Loteria Română, dar înțelegi ideea.

— Stai liniștit, nu ai niciun motiv să-ți faci griji. Așa ceva se întâmplă o dată la milioane de zboruri. N-o să pățim nimic. O să fie bine, Victor. O să fie bine.

Deși spunea numele meu, era evident că încurajările sunt mai mult pentru el. Expresia feței mele indica o liniște totală. Nu m-am temut de avion nici înainte să aflu cât mai am de trăit.

— Sunt calm, uită-te la mine. Ziceam și eu așa. Adică, nici n-ai cum să nu te gândești. Dacă e să picăm, clar murim toți. După un accident de mașină, mai poți să scapi totuși. Aici, nicio șansă. Cădem din cer, ne facem praf până jos.

— Calmează-te, Victor! a strigat el, atrăgând atenția pasagerilor din jurul nostru. N-o să se întâmple nimic, nu intra în panică!

Nu știu dacă aș fi găsit cruzimea necesară să continui în acest ritm dar, din fericire pentru George, au început procedurile de aterizare. În secunda în care roțile avionului au atins pământul, zâmbetul lui larg era la locul lui. După cum era de așteptat, imediat s-a întors către mine triumfător.

— Ai văzut, Victor. N-aveai de ce să-ți faci griji. Te-ai speriat ca un copil mic. Eu fac zborul ăsta cel puțin o dată pe lună. Pentru mine, a devenit deja ca și cum m-aș plimba prin parc. Stai liniștit, o să te obișnuiești și tu.

George își recăpătase din nou forța de a mă pisa la cap, ca o zeitate chineză a pământului, revenită în elementul ei. Însă, n-ar fi trebuit să uite că, în aer eu eram mai puternic, și trebuia să ne și întoarcem.

După debarcare, m-am îndreptat primul spre punctul de control și am întins relaxat proaspătul meu act de identitate. Micuța chinezoaică m-a privit calmă, comparându-mă din priviri cu cel din poză, și m-a întrebat mecanic:

— Este prima dumneavoastră vizită în Republica Româno-Chineză?

— Oarecum. Am mai fost pe aici, dar nu era republică, și nici chineză.

— Când erați copil presupun. Și cu ce scop v-ați întors, afaceri sau plăcere?

— Sunt cu șeful meu, nu prea e plăcut deloc. Afaceri cred.

— Vă mulțumesc, ședere plăcută, a continuat la fel de mecanic, în timp ce îmi înapoia actele.

Imediat după mine, George a avut nevoie doar de câteva secunde pentru a trece de verificarea de rutină. Cum m-a ajuns din urmă, a continuat de unde a rămas.

— Ce ușor te-a lăsat să treci, Victor. Eu te-aș fi interogat mai mult în locul ei, arăți dubios. Săraca, nici nu știu cum reușește să vă diferențieze, arătați toți la fel. Ha-ha! Glumesc, glumesc. Nu te-aș confunda niciodată cu bucătarul, chiar și dacă n-ar avea tot timpul boneta aia pe cap.

Singurul aeroport din Republica Româno-Chineză se află la marginea celui mai important oraș, metropola Ni Ku Vâlcea. Etimologia denumirii este oarecum incertă, dar în linii mari, înseamnă ”valea care plânge” sau ”valea în care plângi”, ceva de genul acesta. Dacă populația chineză a găsit motive de plâns când s-a stabilit aici, sau doar a încercat să păstreze o rezonanță asemănătoare, rămâne un mister. În orice caz, în prezent, acest prosper oraș industrial nu-ți dă niciun motiv de întristare.

Populația este formată dintr-un amestec omogen de chinezi, români și eurasieni, care vorbesc un dialect propriu, o combinație a ambelor limbi. Totuși, mă pot înțelege cu ei. Este adevărat, cu ușoare dificultăți. Îmi este de ajutor și experiența la restaurant, unde am mai prins câte ceva de la personalul asiatic. Mai ales cuvintele legate de muncă, foarte folosite în RRC. Acestea sunt și cele mai problematice deoarece, unii termeni existenți și în limba română, capătă aici un sens mult mai larg. De pildă, neologismul venit din chineză cu sensul de muncitor. Localnicii se autointitulează gongreni, mândri de hărnicia lor.

De altfel, au și motive. RRC este singurul stat din Europa cu șomajul la 0%. Statutul de angajat este obligatoriu prin lege, cu excepția copiilor, pensionarilor și a celor cu anumite dizabilități. Guvernul se obligă să-ți ofere periodic locuri de muncă, co-

respunzătoare calificării tale, pe care ai totuși dreptul să le refuzi. Însă, dacă au trecut mai mult de 3 luni de când nu ai mai lucrat, ți se retrage cetățenia. În această perioadă, se consideră că te afli între joburi, nu există șomeri. Chiar și imnul național se numește ”Țara nu are nevoie de leneși”. Începutul este ceva de genul: ”Țara n-are nevoie de tine/ De nu lucrezi în fabrici și uzine”.

Guvernatorul regiunii, mai numit și ”întâiul muncitor al țării”, este ales pentru 4 ani, prin vot democratic. Actualul conducător este Liang Ciprian Kim, singurul candidat care a reușit să mulțumească pe toată lumea, din motive evidente. Al doilea om în stat este Ministrul Muncii, cel care are de fapt în mână puterea executivă.

Acum că ți-am făcut o scurtă prezentare a locului în care m-a adus George, îți poți da seama cam cât de plictisitor poate fi. Atât el cât și locul. Combinația deja e deprimantă. Din fericire, ne aflam într-o vizită de lucru și n-aveam timp de pierdut. Nici măcar cât să vizităm obiectivele turistice, cele mai mari și mai productive fabrici. De la aeroport, am mers direct să luăm masa la prietenul lui George.

Restaurantul său avea o oarecare asemănare cu al nostru, dar se vedea că este destinat unor oameni care pun mult mai puțin preț pe aparențe. Mai târziu, am putut să constat că pun mai puțin preț și pe mâncare. În mod sigur nu venisem acolo pentru a fura vreo rețetă secretă. Scopul călătoriei oricum nu mă interesa atât de tare, speram doar să nu mă fi adus ca jertfă umană, pentru prietenul său chinez.

— Jiang! Ai ajuns! Am fost întâmpinați cu entuziasm, chiar de la intrare.

— Cu bine! Dong, el este Victor, omul meu de încredere. În timpul acesta, George arăta spre mine cu același gest cu care, obișnuia să le prezinte clienților singura masă liberă, drept cea mai bună din local.

— Încântat de cunoștință, Victor. Știi chineză?

— Nu prea, am răspuns fără să-mi dau seama ce urmărește.

— He-he! Ești de încredere atunci! a mai apucat să spună, înainte să izbucnească în râs amândoi în cor.

— Doar glumește, nu-l lua în serios. A ținut să precizeze George când și-a revenit, fără însă niciun pic de credibilitate.

— Desigur, desigur. Cineva trebuie să mai facă și glume, Jiang prea stă serios tot timpul.

— Doar când vin la tine. Cred că e de la mâncare. Ha-ha!

De data aceasta am râs și eu împreună cu ei. Din păcate, la masă am aflat că nu era o glumă. Cum nu a fost nici cea a lui Dong, despre criteriul încrederii. La scurt timp după ce ne-am așezat, au început să vorbească doar în chineză. Din când în când, arătau cu degetul spre mine și râdeau. Lăsau impresia că, își întrerup conversația voit, pentru a se mai bucura puțin de faptul că nu înțeleg nimic din ce vorbesc ei. Au ținut-o așa câteva ore.

Dacă alții au reprodus dialoguri în elfă sau klingoniană, pentru ca povestea să fie mai interesantă, aș putea încerca și eu ceva similar. Dar n-o să fac asta.

Avantajul când inventezi o limbă și mai ales, toată povestea în sine, este că poți spune tot ce îți trece prin cap. În cazul meu însă, orice detaliu al discuției aș încerca să reproduc, m-ar îndepărta de la adevăr. Deși am fost înzestrat cu o inteligență superioară și am beneficiat și de o oarecare expunere la această limbă, nu puteam să prind nici măcar un cuvânt. Acest dialog rapid între doi vorbitori nativi, părea o parodie inventată pe loc, cu unicul scop de a mă enerva.

Când au considerat că mă batjocoriseră destul, George s-a ridicat brusc în picioare, de parcă timpul lui abia atunci devenise prețios.

— Să mergem! Am stat destul, a decis el, sugerând că eram vinovați în egală măsură, pentru că ne-am întins la discuții.

— La revedere, Victor. Mi-a făcut plăcere să vorbim, a intervenit Dong.

— Da, am observat. Amândoi păreați destul de veseli.

— Oh, Victor. Doar nu te gândești că avem secrete față de tine? E posibil să te fi simțit puțin exclus dar, pur și simplu nu am avut ce face. Eu și Jiang suntem prieteni vechi, ne-am obișnuit să vorbim în chineză. Oricum, nu am spus nimic interesant. D-ale noastre, ca de la un agent aaa... adică...

— Ca de la un agent economic la altul! a intervenit energic George. Asta a vrut să zică Dong.

— Da, da, exact! Mă mai încurc câteodată, româna mea lasă de dorit. Dar așa ne zicem noi, proprietarii de restaurante, agenți economici.

— Înțeleg perfect, puteți sta liniștiți. M-am plictisit puțin dar îmi dau seama că, în domeniul vostru de activitate, schimbul de informații este foarte important.

— Absolut, absolut! Jiang, îți mulțumesc pentru noile... rețete. Le voi pune în aplicare cât de curând.

Și-au luat din nou la revedere iar Dong i-a înmânat un plic alb, curat, fără niciun fel de înscrisuri. Probabil conținea bani sau un fel de recompensă pentru noile rețete culinare, de care avea clar nevoie disperată. Trebuie să recunosc că, eram destul de surprins de seriozitatea cu care se făcea schimb de experiență în acest domeniu. Chiar și titlul de agent economic pe care îl folosea, suna atât de oficial. Dacă doar aș fi asistat la aceste discuții, fără să-l cunosc atât de bine pe George, în mod sigur m-aș fi gândit că se ocupă, de fapt, de cu totul altceva.

Am ieșit în stradă grăbiți și am oprit primul taxi care ne-a ieșit în cale. O ploaie ușoară începuse deja să cadă iar George era terifiat. Greu de spus dacă era o teamă patologică sau se datora plicului, pe care încerca să-l îndese undeva sub piele, vizibil nemulțumit de grosimea stratului său de haine. Am urcat imediat în spate și i-am fixat șoferului destinația la aeroport.

Desigur te întrebi: ce nevoie mai avem de taximetriști? Cum de nu am reușit să scăpăm de ei, nici măcar acum când mașina merge singură? Explicația este simplă și nu are legătură cu capacitatea speciei de a supraviețui, chiar și în cele mai vitrege condiții. Conform legii, cineva trebuie să fie acolo, în caz de urgențe. Pe scaunul șoferului, adică.

În afara unei vârste de minim 16 ani, nu mai există și alte cerințe. Carnetul de șofer a dispărut de mult iar orice alte abilități, cunoștințe sau aptitudini sunt total inutile pentru acest post. În condițiile acestea este evident că, dacă știi să faci orice altceva, te irosești ca taximetrist. Persoanele cu dizabilități majore și chiar nevăzătorii pot conduce legal, dar mașinile sunt obligate să afișeze în geam un semn special, de siguranță scăzută.

Totuși, majoritatea taximetriștilor au preferat să-și păstreze meseria. În principal, pentru că erau deja obișnuiți cu plictisea-

la specifică acestei ocupații. Nemaifiind obligați să apese pe pedale, singura lor grijă este de a nu adormi la volan. Un lucru sancționabil printr-o amendă modică, și total inestetic de altfel. Din acest motiv, sunt forțați să vorbească încontinuu cu clienții, pe toată durata cursei. Deși unii ar putea crede că acest lucru le face plăcere, unicul scop pentru care vorbesc este să nu adoarmă.

Conform unei statistici, în RRC 99% dintre șoferii de taxi sunt etnici români. Chinezii sau chiar eurasienii nu reușesc să facă față programului de lucru, care implică statul degeaba peste 8-9 ore pe zi. Preferă să lucreze în fabrici.

După cum specifica și fișa postului, în momentul în care mașina a pornit de pe loc, neobositul ei paznic a început să întrețină conversația.

— Ce mai plouă, domne! Iar se strică vremea. Așa e pe la noi, două zile rele, una bună. Sunteți din România?

— Da, am venit cu afaceri.

Eram sătul de discuții, dar după ce am așteptat aproape un minut într-o tăcere stânjenitoare, a trebuit să răspund ceva. George nu afișa nici cea mai mică intenție de a participa în vreun fel. Cu mintea departe, stătea într-un colț al banchetei, strângând la piept prețiosul său plic. Din când în când, se uita de jur împrejur, ca și cum ar cerceta moduri prin care apa ar putea ajunge la el.

— Aha. Și cum merge treaba? Mișcă? La mine... sunteți a treia cursă pe ziua de azi. Slab, slab...

— Binișor. Avem un restaurant. Prietenul meu are grijă de el, eu sunt mai mult omul din umbră.

— Frumos, frumos de tot. Am avut și eu un restaurant prin zona asta, acum câțiva ani. Șmecher rău era. Toți barosanii numai la mine veneau, îmi suna telefonul non stop. Nea Marcele, n-ai o masă sâmbăta asta, vin și eu cu o gagică. Îi rezolvam, vă dați seama... L-am închis până la urmă, era prea mare bătaia de cap. Făceam bani, nu zic nu. Da' eram tot timpul cu nervi, cu stres. Am zis odată așa brusc: dă-i dracu' de bani! Și gata, a doua zi am pus lacătul.

— Și a meritat? Se câștigă bine din taximetrie?

— Domne, vă dați seama, nu mai fac bani ca atunci. Acuma stau liniștit. Aveam mulți de tot, atunci cu restaurantul. Îmi și băteam joc de ei, e adevărat. Ajunsesem de nu mai știam ce

să fac cu banii. Am avut vreo 3-4 apartamente numai prin cartierul ăsta, uite chiar în blocul ăla mi se pare că aveam unul. Mașini nici nu mai vorbesc... Le dădeam și la prieteni, le ziceam: ia mă, cumpără-ți ceva frumos, roagă-te de sănătatea lu' Marcel.

— Și le mai aveți? Casele, mașinile, mă refer.

— Pfff! S-au dus domne, am cheltuit tot aproape. Mai am o mașină, șmecheră de tot, nu ca asta de taxi. Asta e slabă. Da' în rest, tot am cheltuit. M-am și distrat, e adevărat. Numai ce femei am avut! Vă zic, astea de apar acuma pe la televizor, astea sunt urâte pe lângă alea. Toți mă întrebau: Marcele, unde le găsești frate de arată așa? Când intram undeva într-un local, restaurant ceva, înnebuneau toți.

— Aveați restaurant și mergeați în altă parte?

— Da, la aroganță vă dați seama. Am fost șmecher la viața mea.

— Și acum nu mai sunteți?

— Acuma m-am liniștit, am nevastă, copii. Mi-a ajuns. Atâția ani numai beții, petreceri toată noaptea. Nici organismu' nu duce, să știți asta de la mine. Vă jur, și doctoru' mi-a zis ultima oară când am fost la control. Marcele, așa mi-a zis, la ce ai făcut tu la viața ta, e mare minune că mai trăiești!

Din păcate, pentru că eram deja la aeroport, nu am mai aflat toată povestea spectaculoasei vieți a lui Marcel. Am mai mers de câteva ori cu taxiul și eram familiar cu astfel de biografii, dar parcă niciodată nu auzisem una atât de frumoasă. Chiar m-a și pus pe gânduri. Oare taximetria te transforma într-o ființă decisă să-și trăiască viața la maxim, sau din contră, acești oameni predispuși genetic spre adrenalină, erau atrași subconștient de o astfel de meserie liniștită.

Cu această dilemă în minte, am ieșit din mașină urmat de un George mult mai relaxat, acum că eram la adăpost de ploaie. Deși fusese o călătorie în general plictisitoare, mă simțeam mulțumit de experiența de viață acumulată. După ce am devenit primul om care a călătorit în viitor, acum eram și primul om care a călătorit într-o țară străină, după ce a călătorit în viitor. Înregistram record după record.

De bucurie, nici nu l-am mai chinuit pe George în avion, cu povestiri despre cum puteau fi evitate cele mai celebre catastrofe aviatice.

CAPITOLUL X

În care unchiul Victor comite un act de neiertat în încercarea de a intra în lumea dură a mass-mediei.

Nepoate, loialitatea este un lucru extrem de prețios și unchiul tău știe asta foarte bine. Moralitatea mea nu poate fi pusă la îndoială, indiferent de situație. Chiar și în ipostaze în care ai fi tentat să crezi contrariul, te asigur că întotdeauna va exista o explicație logică. Dacă mă surprinzi căutându-ți în geacă, probabil am crezut că este a mea. Dacă mă auzi vorbind de rău pe cineva pe la spate, imediat după ce a plecat, în mod sigur credeam că încă mai este acolo. Înțelegi ideea.

Am făcut această scurtă introducere pentru că, despre o situație similară urmează să-ți povestesc în acest capitol. Mai precis, ziua în care am fost la primul meu interviu de angajare adevărat. Desigur te întrebi: cum am putut să-i fac așa ceva lui George? După câte a făcut pentru mine și cât de mult însemn pentru el. Nu a fost o decizie ușoară, te asigur. Însă, în viață, trebuie să-ți asculți instinctele. Cu toată recunoștința pe care i-o purtam, nu puteam să ratez ocazia unui job care mi-ar fi adus o mare satisfacție.

În timpul celor câteva ore pe care le petreceam zilnic pe internet, în numele științei, am descoperit un anunț care m-a făcut să visez cu ochii deschiși. Un cunoscut ziar scotea la bătaie câteva posturi de redactor.

Poate nu pare ceva nemaipomenit la prima vedere, dar era o șansă unică de a-mi așeza experiența în slujba umanității. Aș fi fost bineînțeles evaziv, i-aș fi lăsat pe cititori cu mințile răvășite, întrebându-se unde începe realul și unde se împletește cu fantasticul. Aș fi lăsat indicii subtile despre adevărata mea poveste și poate, peste ani, aș fi fost studiat precum Nostradamus. Deși trebuia să scriu doar despre sport sau mondenități, aș fi găsit o cale.

Din păcate, nu am obținut postul. Mă consolează gândul că, oricum vin din trecut și nu din viitor. Nu prea aveam cum să scriu ceva ce ei n-ar fi putut găsi pe internet. Erau totuși șanse slabe să se prindă cineva.

Acum că ți-am dezvăluit deznodământul tragic al justificabilei mele trădări, poate crezi că nu am de gând să termin povestirea. Te gândești dacă mai are rost. Oare are unchiul Victor puterea de a se recunoaște învins? După nenumăratele succese despre care ți-am vorbit, nu m-aș simți întreg dacă n-ar exista și acest episod. Vreau să mă dărâm singur de pe piedestalul pe care m-ai urcat, nepoate. Să-ți arăt că eșecul i se poate întâmpla oricui. Chiar și celor mai buni dintre noi, adică mie.

Ca să înțelegi contextul în care am ajuns să aspir la o carieră în jurnalism, trebuie să-ți spun câte ceva despre involuția presei în România. Ziarele au luat-o pe o pantă descendentă undeva prin 2017, din cauza intereselor politice. În scurt timp, mai exista o singură publicație de interes general, neaservită vreunui partid, cotidianul Independentul. Deși folosea umorul și satira ca principale arme, doar aici mai puteai găsi articole serioase, care judecau nepărtinitor evenimentele de actualitate.

Și puterii și opoziției le-a plăcut foarte mult ideea de ziar independent. De aceea, și-au făcut fiecare câte unul. Râdeau atât de bine unii de ceilalți încât, dacă le citeai pe amândouă deodată, puteai să-ți formezi o părere obiectivă. Din păcate, erau apreciate și separat, pentru că nici oamenii nu erau apolitici. Independentul n-a putut face față concurenței și a dat faliment la scurt timp. Redactorii s-au împărțit între cele două ziare noi, în funcție de propriile convingeri și de cine le-a oferit mai mulți bani.

Problema publicațiilor în care știai ce scrie, înainte să le citești, a continuat ani de-a rândul. Deși lumea era mulțumită pentru că primea exact ce își dorea, această divizare ducea spre fanatism politic. Susținătorii ambelor partide erau deja ca niște ultrași din galeria unei echipe de fotbal. N-aveau nevoie de alte motive să-i urască pe adversari decât simpla lor existență. O ură alimentată de îndoctrinarea pe care și-o făcea fiecare cu mâna lui, când își alegea ziarul preferat. Se ajunsese la o orbire generală care, ar fi găsit justificare și pentru o crimă în direct a politicianului favorit, dar ar fi înfierat fără milă cea mai nevinovată eroare a opozantului.

Din fericire, criza severă a diminuat interesele politice și ne-a salvat de la inevitabile bătăi de stradă sau chiar război civil. Doar apariția mentaliștilor a mai generat ceva conflicte de idei.

După eșecul acestora însă, stabilitatea Alianței a făcut inutilă presa politică. În prezent, nimeni nu mai este interesat de astfel de articole. Ziarele s-au conformat reorientându-se spre alte subiecte mai lejere, precum vedetele mondene. Aici riscul divergențelor este inexistent, pentru că toată lumea le urăște.

Deși ieșirea de sub tirania politicii a fost un mare pas înainte, calitatea jurnalismului actual a suferit puternic, din cauza unui aspect tehnic. Presa pe hârtie a dispărut aproape complet, tot ce contează este doar în format electronic. Banii sunt mai puțini și domeniul nu mai atrage aceleași minți strălucite, maestre ale cuvintelor. Acum, singurul scop este de a-i determina pe vizitatori să apese pe articolele din site. Un titlu senzațional, care să atragă atenția, este tot ce mai contează.

În aceste condiții vitrege, de care nu eram foarte conștient atunci, m-am prezentat la sediul Ziarului Incredibil. Secretara m-a condus într-o sală de interviu unde, spre surprinderea mea, erau deja câteva zeci de candidați. M-am așezat pe un scaun la întâmplare și peste câteva minute, a apărut chiar directorul publicației.

— Bine ați venit la Ziarul Incredibil! Vă întrebați probabil de ce v-am chemat pe toți deodată și nu v-am cerut niciun CV. Pentru că nu-mi pasă! Nu-mi pasă cine sunteți, de unde veniți, unde ați mai lucrat sau ce știți să faceți. Aici e vorba doar de talent. Talent pe care va trebui să-l demonstrați acum, pe loc. Aveți pe masă un comunicat de presă. Este câte un exemplar pentru fiecare. Citiți-l și gândiți-vă cum ați scrie această știre.

Textul era destul de banal. Se vorbea despre vizita președintelui țării în Vaslui, unde asistase și la un meci de fotbal. Mă simțeam sigur pe mine și deja găsisem o formulare de care eram mulțumit. Am avut doar câteva minute la dispoziție după care, directorul ne-a luat pe rând. Aveam doar doi candidați înaintea mea.

— Tu ăla gras cu față de intelectual, zi!

— Titlu: Intră să vezi ce personalitate extrem de importantă de la noi a fost într-un loc în care n-o să-ți vină să crezi că a putut face așa ceva.

— Bineee... dar nu foarte bine. Îmi place că ești evaziv. Știi să-i ții în tensiune. Îi faci să-și dorească mai mult. Titlul cam lung totuși. Nu e rău, să mai vedem. Următorul!

— Titlu mare: Președintele României a murit! Și continuăm articolul: de supărare când a văzut rezultatul meciului de la Vaslui.

— Frumos! Bravo! Sunteți super profesionist, aveți sigur și experiență. Sper să mă pripesc dar, mi-e greu să cred că o să aud ceva mai bun de atât. Zi, al treilea!

La ce aprecieri pozitive primiseră cei de dinaintea mea, standardele păreau destul de scăzute. Mă așteptam chiar la aplauze pentru articolul meu.

— Titlu: Președintele României în vizită oficială la Vaslui. În continuare: Președintele țării a efectuat o vizită cu caracter oficial în...

— Ieși afară! Nesimțitule! Îți bați joc de noi!? Cui dracu' îi pasă, mă, că a fost președintele în Vaslui? Afară! Afară!

Am încercat să mă justific, dar directorul de la Ziarul Incredibil era roșu de furie și nu părea dispus să accepte și punctul meu de vedere. Pe moment, reacția lui mi s-a părut puțin exagerată. Ulterior, am aruncat o privire mai atentă asupra jurnalismului contemporan și am fost nevoit să-i dau dreptate. Stilul meu nu se potrivea deloc cu cerințele actuale.

Aș fi putut să mă întorc, să-mi cer scuze pentru felul în care mă prezentasem la primul interviu și să mai cer o șansă. Mi-am dat însă seama că, nu mă puteam adapta la aceste condiții. Nu aveam acel fler de a scoate senzaționalul din locuri unde alții nu-l văd. Dorința mea de a informa, oferind date concrete încă din titlu, era prea dăunătoare.

În plus, pentru a fi un ziarist desăvârșit ai nevoie și de un bagaj solid de cunoștințe în domeniu. Adică să cunoști toate vedetele locale, să le întrebi ce mai fac din când în când. Și chiar dacă nu îți împărtășesc nimic interesant, talentul te poate ajuta să reformulezi, să faci legături sau să distorsionezi puțin adevărul. Totul pentru a scoate ceva mai pe placul cititorilor. Dacă nu este posibil, în ultimă instanță, trebuie să poți obține măcar un titlu, care să dea impresia că ar putea fi ceva interesant acolo.

Aceste vedete mediatizate nu sunt cu nimic mai rele decât cele cu care ești obișnuit. Cititorii însă, le urăsc mai mult ca niciodată. Orice știre despre nunta unei celebrități sau un alt eveniment monden de acest fel, este inevitabil însoțită de comentarii pline de ură. Pentru orice defect fizic cât de minor sunt catalogați drept grotești, iar cei care arată perfect au o duzină de defecte morale, care îi transformă în oameni oribili.

În condițiile acestea, statutul de persoană publică este destul de ingrat. Cei care nu au însă altă sursă de venit decât propria celebritate, sunt siliți să suporte ura națiunii. Această meserie de a fi disprețuit se plătește totuși foarte bine. Vedetele care știu să facă și ceva concret, precum sportivii sau actorii, se feresc pe cât posibil de mediatizare.

Să descoperi cine este cea mai antipatizată persoană din România, pare un lucru imposibil. Totuși, o emisiune TV și-a propus acest lucru și a și reușit. După zeci de ediții cu eliminări, clasamente și emoții, publicul l-a ales pe Titus Ocnașu drept cel mai disprețuit român. Concurența a fost acerbă, dar într-un final, toată lumea a fost mulțumită de rezultat. Nimeni nu putea spune vreun lucru bun despre Titus.

Pare absurd de-a dreptul să crezi că cineva este pe pământ, cu unicul scop de a stârni ura celorlalți. Aruncând însă o privire asupra vieții lui Titus, nu poți ajunge la o altă concluzie. Atât providența cât și propriile decizii au lucrat doar în această direcție.

Băiat de bani gata al unui prosper om de afaceri, a apărut încă de mic la televizor, lăudându-se cu avantajele vieții de fiu. Numai acest lucru și era suficient pentru a-i garanta antipatia celor de sex masculin. Ghinionul a făcut însă să nu poată atrage nici admirația femeilor. Pe lângă un intelect scăzut și o față respingătoare, îi lipsea chiar și simțul umorului. Un lucru greu de imaginat pentru bogați, care găsesc întotdeauna motive să se amuze.

La 18 ani, deja ajunsese la un nivel de repulsie a populației greu de atins la o vârstă atât de fragedă. A continuat să accepte orice apariție în media i se oferea, dovedindu-se de fiecare dată o persoană la fel de neplăcută. Când se părea că lucrurile nu pot ajunge și mai departe, i-a venit o idee genială: să intre în politică.

A ales desigur cel mai desconsiderat partid. Când acesta și-a mai revenit în sondaje, s-a mutat la altul, aflat în scădere.

Deși orice om normal la cap consideră evidentă intenția lui, de a fi cel mai urât român în viață, apropiații săi susțin că el și-a dorit chiar contrariul. Tatăl său, și el o persoană grețoasă de altfel, eliminat în ultimii 20 la aceeași emisiune, a dat o declarație șocantă: ”Nu mă așteptam ca fiul meu să câștige. Și eu îl urăsc destul de tare, dar parcă nu e chiar de locul unu. E doar un drogat căruia îi plac băieții. Nu, nu cred că o să se sinucidă. N-are sânge în el.”

Fie că Titus este o victimă a societății actuale sau este exact acolo unde își dorește, lumea are nevoie de el. Precum și de toate celelalte vedete din peisajul media. Acest tip de divertisment trebuie să stârnească în oameni sentimente puternice, pentru a mai avea vreo șansă în fața distracțiilor viitorului. Este nevoie de mai mult ca niciodată pentru a atrage telespectatori. Trebuie să dai totul. Pe post, la oră de maximă audiență.

După atâția ani de televiziune, îți imaginezi că românii sunt plictisiți deja de emisiuni convenționale. Nu vor să vadă un invitat banal care a scris o carte sau a câștigat vreun premiu sau olimpiadă. Persoane care nu-ți dau niciun motiv satisfăcător să le urăști. E nevoie de violatori, de criminali, de dușmani ai poporului. Un interviu în direct din pușcărie este minimul necesar pentru a avea un rating decent. Infractorii încă nepedepsiți sunt ideali, deoarece pe aceștia îi poți urî și mai tare.

Totuși, singurele emisiuni care au încă puterea de a atrage milioane de telespectatori sunt reality show-urile. Doar ele pot sfida granița dintre realitate și televiziune, lăsându-te fără cuvinte în fața spectacolului. De multe ori, producătorii sunt siliți să apeleze la actori plătiți și scenarii prestabilite. Din simplul motiv că, oamenii obișnuiți nu mai sunt suficient de interesanți pentru ei înșiși. Și chiar dacă ar fi, timpul de emisie este scurt, nu poți aștepta prea mult. Trebuie să curgă sânge în fiecare episod.

Ce ar însemna dacă, într-o emisiune cu detectivi, ar exista și ediții unde partenerul suspectat nu înșală? Sau dacă cel care se descoperă trădat, rămâne calm și nu sare la bătaie înjurând? Dacă o fată își prezintă partenerul părinților și aceștia îl consideră un

om minunat? Nu le poți face așa ceva telespectatorilor. Denumirea conține și cuvântul reality, dar este în primul rând vorba de un show.

Dacă până și în vremurile tale, lucrurile ajung deseori prea departe, imaginează-ți cum este acum. Posturile TV trebuie să-și depășească limitele pentru a găsi formate noi de emisiuni, care să țină mereu publicul în priză. Pe lângă concursul ”Pariu cu Statul”, pe care îl urmăresc în fiecare săptămână, mai sunt și altele care mi-au atras atenția.

De exemplu, ”Femeie pentru mine” este un astfel de show care te ține cu sufletul la gură. Emisiuni în care trebuie să-ți alegi o parteneră din mai multe pretendente s-au mai făcut, dar riscul nu a fost niciodată atât de mare. În cel mai rău caz, puteai să alegi greșit din punct de vedere moral, o persoană cu caracter îndoielnic. Lucrurile stau altfel acum când, doar una dintre ele este de fapt femeie.

Unii dintre cei mai reușiți transsexuali din țară se înscriu la ”Femeie pentru mine”. Și crede-mă, acum sunt mult mai reușiți decât înainte. E aproape imposibil să faci diferența. De aceea, ai 10 episoade la dispoziție pentru a alege. Rezultatul îl afli doar direct în noaptea nunții, după ce ai semnat toate actele. Audiența la acest ultim episod al sezonului este mereu enormă. Majoritatea concurenților se simt atât de siguri pe decizia lor încât, aleg să consume căsnicia indiferent de situație.

Deoarece nu sunt o fire prea romantică, mult mai pe gustul meu este emisiunea-concurs ”Supraviețuitorul”, realizată după un format american. Concurenții sunt toți milionari, obligați să supraviețuiască în condiții grele, privați de luxul vieții lor obișnuite. Sunt cazați într-un bloc cu bulină roșie din Suceava, fără căldură, cu apă caldă doar câteva ore pe zi. Lucrează de la 8:00 la 17:00 într-o fabrică de cherestea, unde ajung cu transportul în comun.

În aceste condiții inumane, mai mult de jumătate dintre ei cedează psihic încă din prima săptămână. Doar premiul de câteva milioane de ROP îi motivează să reziste până la sfârșit. Toate cheltuielile zilnice trebuie să și le asigure dintr-un buget comun, format din salariile lor minime pe economie. De aici pornesc toa-

te scandalurile între concurenți, necesare pentru a se putea vota afară din competiție, unii pe alții.

Momentan ”Supraviețuitorul” se află în plin scandal, din pricina celui mai recent câștigător, suspectat că și-ar fi falsificat extrasul de cont. Nicidecum un milionar, ca fost muncitor în construcții, ar fi pornit cu un avantaj insurmontabil în fața celorlalți candidați corecți. Totuși, el a negat public aceste acuzații și a declarat că, a fost extrem de greu și nu crede că ar mai reuși să câștige a doua oară. Probabil pentru că acum chiar este milionar.

Deși apreciate de publicul larg, aceste emisiuni n-au nicio șansă în fața liderului absolut al audiențelor, Gala K1 ”Mă lupt pentru tine”. Aproximativ jumătate din populația României urmărește, în fiecare sâmbătă seara, acest produs excepțional al televiziunii moderne. Atât o gală de arte marțiale cât mai ales umanitară, îmbină cele mai bune elemente din mai multe reality show-uri.

În urmă cu 6-7 ani, publicul era din ce în ce mai plictisit de modurile în care concurenții se înfruntau pentru cauze nobile. Cântau, dansau, jucau poker sau spuneau poezii. Lumea voia să vadă cu adevărat dorința victoriei în ochii lor. Formatul actual a fost descoperit din întâmplare, atunci când o bătaie a izbucnit din senin în direct și a înregistrat un rating incredibil.

Producătorii au simțit momentul și au pus bazele unui nou show, în care trebuie să te bați în sistem K1 pentru visul tău. La început participau doar vedete mondene care se umpleau de sânge, pentru o donație consistentă către cazul pentru care luptau. Emisiunea a mers bine în acest format timp de câțiva ani, dar audiențele începeau să scadă. Telespectatorii aveau puternica impresie că, mondenii parcă nu dădeau tot ce pot.

În prezent, sumele de bani au crescut și fiecare se bate pentru el însuși. Desigur, ai nevoie de o poveste impresionantă pentru a fi acceptat în ringul ”Mă lupt pentru tine”. Aceste bătăi între săraci s-au dovedit un succes nebun, datorită dăruirii concurenților. Bineînțeles, emisiunea nu este o sălbăticie care se rezumă la atâta lucru. În pauzele dintre reprize sunt interviuri cu prietenii și familia, montaje emoționante cu poveștile luptătorilor și alte astfel de ingrediente ale divertismentului de calitate.

Desigur, întotdeauna vor exista și nemulțumiți, oricât de mult te-ai strădui. Mai multe asociații pentru drepturile omului

condamnă emisiunea, acuzând-o că exploatează oamenii amărâți pentru audiențe. Uitând totuși că, scopul este de fapt umanitar și câștigătorul luptei scapă dintr-o situație nenorocită. Chiar și învinsul primește un premiu de consolare, cât să-și acopere cheltuielile medicale.

Aceste organizații sugerează, cu naivitate, un ajutor direct pentru cazurile disperate, fără a mai fi nevoie de o înfruntare în ring. Dar atunci, unde ar mai fi spectacolul? De unde ar mai veni banii? Într-o lume ideală, toată lumea ar fi fericită și nu ar exista săraci. În lumea aceasta imperfectă însă, trebuie să te bați pentru a ieși dintr-o situație neplăcută. La urma urmei, dacă ar fi ceva atât de greșit, de ce sunt atât de mulți telespectatori? Înseamnă că este corect, majoritatea dictează normalul. Așa spune logica, nepoate. Nu știu dacă se află printre punctele tale forte, de aceea am precizat.

Deși înțeleg și accept dimensiunea lucrurilor, după cum ai văzut, nu m-am putut integra suficient cât să lucrez în acest domeniu. Dacă am eșuat atât de lamentabil în presă, în televiziune probabil n-aș fi fost chemat nici măcar la un interviu. Calitățile mele intelectuale nu sunt deloc suficiente, poate nici măcar necesare.

Totuși, nu sunt deloc afectat de acest insucces. Poate că tot răul este spre bine. Nu am fost obligat să-i trădez încrederea lui George, lăsându-l cu un post de necalificat descoperit. Deși aveam o justificare logică, ar fi rămas ca o pată neagră pe imaculata mea conștiință. Chiar și în eventualitatea în care el m-ar fi iertat. Nu o să aflăm însă niciodată dacă ar fi găsit puterea necesară.

Nu numai pentru că nu l-am trădat, ci și pentru că nu-i voi destăinui vreodată că am avut intenția. Sunt împăcat cu deciziile mele, dar nu pot să-mi asum acest risc, cât încă misiunea mea este neterminată. Cunoscând practicile tradiționale ale civilizației antice din care face parte George, mă pot aștepta la ce e mai rău. Pentru lipsa mea de loialitate, este posibil să mă oblige să-mi fac harakiri, sau poate chiar seppuku. Lucruri pe cât de onorabile, pe atât de neplăcute.

CAPITOLUL XI

În care unchiul Victor destăinuie încurcatele căi ale iubirii.

Nepoate, nici nu ai simțit când am ajuns la jumătatea cărții. Sunt sigur că o vei reciti de nenumărate ori, dar doar o dată o poți citi prima oară. O singură dată vei simți fiorul descoperirii, așteptând cu inima cât un purice următoarele aventuri ale unchiului Victor. Să nu fim triști însă, pentru jumătatea care s-a dus. Să ne bucurăm pentru jumătatea care urmează. Sper să nu rămân pe parcurs fără lucruri interesante de spus. În acest caz, voi fi nevoit să scriu câteva capitole de umplutură, să-mi iasă o a doua jumătate egală cu prima.

Dar, până să se ajungă la așa ceva, mai am multe de povestit. Și ce ar putea fi mai potrivit pentru jumătatea cărții decât, momentul când unchiul Victor și-a căutat propria jumătate. A fost o figură de stil atât de reușită încât, mă tem că nu ești suficient de romantic pentru a o aprecia la adevărata ei valoare, nepoate. Nici eu nu prea sunt, dar câteodată mă uimesc și pe mine însumi. Avantajele unei minți geniale presupun.

N-aș vrea să crezi despre mine că sunt vreun ușuratic, care a călătorit în timp doar pentru a cunoaște femei mai tinere. Scopul misiunii mele a fost mereu pur științific. Mă simțeam destul de singur însă. În plus, aveam și mult timp liber. Am decis să-mi încerc norocul în dragoste, continuându-mi în același timp și munca de cercetare. Găsirea unei partenere de viață în 2047 este un subiect la fel de interesant ca oricare altul. Mai ales pentru tine, aflat la o vârstă fragedă, când ai nevoie de sfaturile unui bărbat mai experimentat.

Trebuie să recunosc că, din pricina dedicației totale pentru munca de cercetare, nu am avut niciodată timp suficient pentru viața mea amoroasă. Relațiile mele s-au terminat de cele mai multe ori abrupt, fără să-mi dau seama când s-a produs ruptura. Câteodată treceau și câteva luni până să realizez că sunt din nou singur. Eram devastat, pentru câteva momente. Doar certitudinea că nu am fost eu de vină mă ajuta să trec mai departe.

Femeile mi-au apreciat întotdeauna calitățile, dar nu au putut trece cu adevărat peste condiția mea de intelectual fără bani. Este, din păcate, cea mai nefericită combinație, atât pentru ele cât și pentru mine. Pe un bărbat prost și sărac îl poți părăsi imediat fără regrete, dacă nu ai avut de la început inspirația de a-l evita. În schimb, pentru unul deștept și bogat, este evident că merită să faci tot ce își stă în putere pentru a-l păstra. N-ai timp de gândire nici în cazul prostului cu bani, trebuie să-l folosești cheltuindu-i. Lucrurile se complică însă când, despărțirea îți aduce pierderi de altă natură decât financiară.

Nu a fost ușor nici pentru mine să accept această situație. Să știu că nu pot compensa material pentru alte aspecte mai puțin plăcute. Chiar dacă ți se pare imposibil, uneori pot fi o persoană destul de dificilă. Sunt momente când efectiv uit de capacitățile limitate ale altora, și am aceleași pretenții de la ei ca și de la mine. S-a întâmplat de multe ori să ajung deja nervos la o întâlnire, sau foarte calm cu o oră întârziere.

Cred că ți se pare ciudat, pentru un tânăr de vârsta ta, că nu am spus absolut nimic despre aspectul fizic. Având o anumită experiență și mai ales, o maturitate dobândită de-a lungul anilor, eu văd lucrurile altfel. Nu mai sunt un adolescent care nu își dă seama de adevăratele sale valori. Nepoate, aspectul fizic nu contează. Cel puțin în cazul meu, care arăt bine.

Nu înțelege că, dacă ești gras, urât sau chiar amândouă, nu ai și tu dreptul tău la fericire. Trebuie însă să fii conștient de defectele tale, pentru a le suplini prin alte calități. Dar mai ales, pentru a-ți coborî standardele. Nu mă refeream la tine, nepoate. Nu ştiu cum arăți. Era un tu general.

Să trecem însă peste păcatele trecutului. Lucruri care s-au întâmplat cu zeci de ani în urmă, când oamenii aveau o mentalitate învechită. Inclusiv eu. Recunosc, mi-a luat ceva să mă adaptez la mijloacele prin care omul modern își caută perechea. Le-am și ales pe cele mai inedite de altfel.

Primul meu impuls a fost să mă îndrept spre comunitățile virtuale destinate celor ca mine. Într-o perioadă atât de dezvoltată, este logic ca oamenii să apeleze la tehnologie pentru a-și rezolva toate problemele. De ce ar sta altfel lucrurile în cazul celor sentimentale? Mi-am deschis un cont pe câteva site-uri de profil

și am demarat căutările. Din păcate, nu m-am bucurat de succesul pe care îl anticipam.

N-aș putea susține că o astfel de încercare este automat sortită eșecului, sunt convins că unii ambițioși au reușit. Legalizarea prostituției însă, a transformat-o într-o misiune la limita imposibilului. Fără teama de a suporta pedepsele legii, practicantele acestei vechi meserii s-au înmulțit și au acaparat, aproape complet, matrimonialele virtuale. Ar fi ușor dacă toate ar spune lucrurilor pe nume, dar majoritatea preferă să-și prezinte intențiile voalat. Pur și simplu, nu ai cum să faci diferența între o profesionistă și o femeie cinstită, sau o amatoare cum s-ar zice.

După câteva ore de trimis mesaje cu invitații la întâlniri, la care mi s-a răspuns doar cu sume, am abandonat. Este adevărat că am remarcat și unele femei, despre care eram aproape convins că nu urmăresc foloase materiale. Din păcate, cele pe gratis nu erau la fel de frumoase ca cele pe bani. Cred că de aceea am nimerit doar din a doua categorie. În acest viitor dur, internetul este eficient doar pentru a căuta prostituate.

Să nu înțelegi că am ceva împotriva acestor tinere care încearcă să se descurce în viață. Este o meserie ca oricare alta și multe dintre ele își respectă denumirea de profesioniste. Nu că aș avea de unde să știu, nepoate. Vorbesc și eu din auzite. Mi-au zis și mie niște oameni, care au fost și au constatat. Oricum, nu este nimic în neregulă cu asta. Mai puțin la voi, unde e încă ilegal. Acolo e greșit și n-ar trebui să faci o asemenea crimă împotriva democrației.

În mod evident prostituția nu era o soluție, poate doar pe termen scurt. Eu căutam ceva de durată, o relație serioasă. Partenera mea urma să devină văduvă în scurt timp, dar era mai puțin important. Conta sinceritatea sentimentelor și faptul că, n-avea de unde să știe acest lucru.

Aflat în dilemă, i-am cerut sfatul singurului meu prieten căsătorit, lui George, care este și singurul meu prieten de altfel. Cunoscându-i originile orientale, mă așteptam să-mi recomande să sacrific o capră și să mă îmbăiez în sângele ei, pentru ca aleasa să-mi apară în vis. Sau ceva asemănător, dar la fel de neconvențional. George s-a dovedit însă surprinzător de modern. Mi-a su-

gerat să încerc Smart Dating, chiar modul în care și-a cunoscut actuala soție.

Deși nu am participat niciodată la un eveniment de speed dating, știam despre ce este vorba. Un număr egal de bărbați și femei schimbă partenerii de la unul la altul, până când fiecare a avut o întâlnire de 5-10 minute cu fiecare. Acest Smart Dating este însă o formă perfecționată a viitorului. În urma unor studii de-a lungul anilor, firmele din domeniu au reușit să eficientizeze serviciul, pe baza unor date statistici.

În primul rând, s-a descoperit că bărbații nu au nevoie de atât de mult timp, pentru a-și da seama dacă sunt interesați sau nu. Majoritatea se decid în câteva secunde, de obicei e suficientă și o poză. De cealaltă parte, femeile consideră cele 10 minute prea puțin sau o eternitate, în funcție de partener. Sunt prea diplomate însă să-i poată spune acestuia, direct în față, să plece. Cu aceste concepte în minte, a fost creat Smart Dating.

Toate femeile venite să-și găsească jumătatea se așază la mese, de aceeași parte a peretelui cu geam, asemănător cu cele din penitenciare. Bărbații trec prin fața lor pentru câteva momente și le notează în formular pe cele de care sunt interesați. Primesc apoi șansa de a le impresiona într-o întâlnire de 20 de minute. Totuși, în orice clipă, femeile pot apăsa un buton care prăbușește grilajul, lăsându-i cu ochii în peretele de metal.

Încântat de acest sistem dur dar corect, m-am înscris la un eveniment de Smart Dating, chiar pentru a doua zi, achitând o taxă modică. După ce am fost împărțiți pe grupe de compatibilitate, aveam 10 potențiale partenere de discuții. Le-am analizat atent pe toate și am selectat doar trei, pe baza unui algoritm complex. Glumesc, nepoate. Doar nu sunt vreun psihopat. Le-am ales pe cele care arătau bine.

În prima rundă de întâlniri am fost repartizat unei doamne distinse. Deși anii trecuseră peste ea, încă păstra o frumusețe aparte. Le-aș fi preferat pe celelalte mai tinere, dar mi s-a părut că aș fi prea pretențios cu doar două opțiuni.

— Bună, sunt Victor. E prima dată când vin la Smart Dating, am început eu pe cartea sincerității.

— Bună, Victor. Eu sunt Ramona. E mai ciudat la început, dar te obișnuiești repede. Pentru mine e deja a... cincea oară.

— Oau, e chiar atât de eficient? A devenit un hobby sau încă mai speri?

Tactica mea de a detensiona atmosfera printr-o glumă nevinovată s-a dovedit prea curajoasă. M-am trezit imediat cu grilajul în față. Nici n-am apucat să văd când a dus mâna spre buton. N-am fost deloc descurajat, în definitiv, nu aveam nevoie de o iubită fără simțul umorului. M-am îndreptat încrezător spre a doua candidată, care terminase și ea la fel de rapid cu primul ei pretendent.

— Bună, Victor mă cheamă. Spune-mi te rog ce a făcut cel de dinainte, să nu repet aceeași greșeală.

— Alessia, încântată de cunoștință. Ce fac majoritatea, a început cu glume proaste.

— Ce nesimțit! Din cauza celor ca el suferim și noi, cei care au venit să cunoască o persoană deosebită, nu să-și bată joc.

— Într-adevăr. Dar cu tine ce s-a întâmplat? Pari un tip foarte OK. Cum de s-a terminat atât de repede întâlnirea?

— Eh, o mică neînțelegere. Ea căuta o aventură iar eu nu sunt interesat decât de relații serioase. Nu pot s-o judec, are dreptul să facă ce vrea cu viața ei. I-am spus că nu sunt de acord cu opinia ei, dar trebuie să o respect. Ne-am despărțit amiabil.

— Foarte frumos din partea ta. Destul de rari asemenea bărbați în zilele noastre. E nevoie de multă maturitate. Apropo, câți ani ai? Eu am 29.

— Doar 34. Știu că arăt mai în vârstă. Am muncit mult. Pun și foarte mult suflet în tot ceea ce fac. Prietenii îmi spun mereu să nu mai fiu atât de serios, dar așa sunt eu.

— Te înțeleg perfect. Cu ce te ocupi, dacă tot ai adus vorba?

— În tinerețe am lucrat în cercetare. Eram un mare om de știință, unul dintre cei mai promițători tineri din domeniu. Dar, parcă nu era ce îmi doream cu adevărat. Acum m-am dedicat adevăratei mele pasiuni, gătitul. Lucrez la un restaurant chinezesc de top.

— Victor, chiar cred că ești visul oricărei femei. Din păcate nu și al meu. Pari minunat dar... nu știu cum să-ți spun... ești mult prea serios pentru mine. Eu sunt o fire mai visătoare, îmi place să râd, să iau lucrurile în glumă. Nu cred că ne potrivim.

Sunt sigură că o să găsești pe cineva. Mi se pare uimitor că nu ai găsit până acum.

De data aceasta, chiar ne-am despărțit amiabil. Se cam grăbise cu concluziile, dar nu mai puteam da înapoi. În plus, mă caracterizase prea frumos ca să stric momentul. Era evident însă că strategia mea nu dădea roade. Poate și din cauza acestor femei care, parcă nici ele nu știu ce vor. Mai aveam o singură încercare, așa că trebuia să fiu prudent și să învăț din greșelile anterioare.

— Bună, sunt Victor. M-am prezentat scurt, decis să nu mai iau inițiativa atât de puternic.

— Bună, Victor. Pe mine mă cheamă Ana-Maria, dar toată lumea îmi spune Mary. Și pentru tine e ultima încercare?

— Da, am păstrat ce e mai bun pentru sfârșit.

— Mulțumesc! mi-a răspuns ea cu un zâmbet sincer, care îmi aducea aminte de partenera numărul doi. Deși îmi promisesem să fiu mai prudent, creierul meu deja făcea conexiuni și nu mai putea fi oprit.

— Celelalte întâlniri nu au mers prea bine, dar în cazul tău, simt deja că avem o legătură specială. Știi, eu sunt o fire mai visătoare, îmi place să râd, să glumesc. Erau prea serioase pentru mine. Vorbeau doar despre muncă, despre relații de durată... Să nu înțelegi că sunt vreun aventurier doar că... suntem tineri totuși.

— Da, aici sunt de acord cu tine. Eu am 28. Sper să nu te superi dar... tu pari ceva mai mare decât mine.

— Cum să mă supăr!? Mi se spune asta tot timpul. Am doar 34, dar am încărunțit mai repede. Cred că e de la atâta distracție.

— Posibil... Și cu ce te ocupi?

— Ah, nu m-a interesat niciodată munca. Am lucrat înainte la un laborator, acum la un restaurant... important este să te simți bine.

Din păcate, Mary nu era de aceeași părere. Am reușit să supraviețuiesc toate cele 20 de minute, fără să văd nemilosul grilaj de metal, dar nu m-a considerat suficient de interesant. Probabil că stilul meu de viață nebunesc a speriat-o. Câștigasem ceva experiență în Smart Dating și cu siguranță aș fi fost mai bun a doua oară. Pe de altă parte, doamna aceea venise de cinci ori, și la ce i-a folosit? Am decis să încerc și altceva.

Mesajul companiei de Smart Dating, în care eram anunțat că nu am nicio compatibilitate, conținea și o reclamă la serviciul lor matrimonial de lux. Prezentat ca cel mai modern instrument destinat descoperirii sufletului pereche, Love Finder 5000 suna ca o armă a viitorului împotriva singurătății. Prețul unei ședințe era mult peste bugetul meu, astfel încât am fost nevoit să împrumut bani de la George. M-a impresionat gestul său altruist. La lunga listă de lucruri pe care, din păcate, n-o să le mai apuc, se adaugă și înapoierea banilor lui George.

A doua zi de dimineață, la prima oră, pe la 12:00 când m-am trezit, m-am prezentat la cabinet. Am completat rapid un formular cu toate informațiile necesare și i l-am înmânat specialistei în compatibilitate amoroasă. A început să introducă rapid datele în sistem, dar la un moment dat, s-a oprit ușor nedumerită.

— Cred că n-ați citit bine. În căsuța aceasta trebuia să scrieți veniturile. Nu știu ce ați trecut dumneavoastră aici... kilogramele, înălțimea...

— Nu, nu, e corect. Știu că e puțin... sunt proaspăt angajat.

— Sigur nu puteți obține o mărire ceva? N-am mai încercat niciodată cu o valoare atât de mică, s-ar putea să dea eroare sistemul.

— Încercați totuși, poate merge.

— Cum doriți. Poftiți vă rog în camera simulatorului. Comportați-vă normal. Răspundeți sincer. Nu încercați să impresionați computerul, nu este realizabil.

Această minune a tehnologiei, Love Finder 5000, te face să simți că nu ai aruncat banii pe fereastră. Folosind o succesiune de holograme, îți analizează comportamentul în timpul unei întâlniri, precum și modul în care reacționezi la diverse subiecte sau stimuli. La început ți se pare un pic ciudat să vorbești cu femei virtuale, dar te obișnuiești repede. Toată ședința a durat câteva ore. Din fericire, nu m-am obișnuit atât de tare încât să renunț la cele reale.

— Surprinzător, am găsit o compatibilitate foarte ridicată, am fost informat imediat la ieșire. Patru compatibilități ridicate, șapte...

— Stop! am intervenit violent. Ziceți-mi doar de cea foarte ridicată. Nu mă încurc cu jumătăți de măsură. Am mai avut eu de-a face cu compatibilități dintr-astea așa și așa. Nu mai vreau.

— O cheamă Bianca. Are 31 de ani, necăsătorită, din București...

— Ce-o face atât de compatibilă? am întrerupt-o eu din nou.

— Nu e materialistă, evident.

— Eh, așa spun toate...

— Este o concluzie obținută în urma analizei activității neuronale la stimuli...

— Ah, bine, bine. Credeam că e din formular. Dați-mi vă rog datele de contact.

M-am întors de la cabinetul Love Finder 5000 extrem de optimist. Specialista în compatibilitate amoroasă părea că știe ce spune, iar simulatorul acela îmi dădea și mai multă încredere. I-am povestit pe scurt lui George tot ce se întâmplase și m-a încurajat și el.

— Victor, asta este o veste nemaipomenită. Problema e pe jumătate rezolvată. Trebuie doar să fii tu însuți la întâlnire. Cel mai bine, o inviți chiar aici, la noi la restaurant. Așa o să te pot ajuta și eu. Am păstrat și un as în mânecă. O să-ți dezvălui rețeta mea secretă, cu care am cucerit-o pe doamna Jiang.

În mod normal m-aș fi lipsit de ajutorul lui George într-o asemenea împrejurare, dar de data aceasta, părea o idee bună. Preparatul lui secret se putea dovedi exact acel ceva de care aveam nevoie, pentru a înclina balanța decisiv. Se știe că mintea face asocieri involuntare, folosind toate simțurile. Voiam ca atunci când se gândește la mine, să-și amintească de un gust plăcut.

Nu a trebuit să-i explic prea multe când am sunat-o s-o invit la întâlnire. Era deja informată de compatibilitatea noastră foarte ridicată. George ne-a păstrat o masă cu ambient romantic la separeu și a insistat să ne servească chiar el. Am fost plăcut surprins de cât de bine arăta partenera mea, deși nu era materialistă. Aș zice că e un 7. Cu operațiile estetice care se fac acum, asta înseamnă un 10 la voi, nepoate.

Lucrurile mergeau relativ bine, față de celelalte tentative recente de socializare. Deși încă vorbeam doar despre chestii banale, simțeam că există potențial. Asta însă nu l-a mulțumit și pe George, care a venit cu două boluri mici de supă, prezentându-le drept specialitatea casei. Mi-a făcut un semn discret cu ochiul și a plecat, zâmbind cu subînțeles. Nu a durat mult și tonul conversației s-a schimbat radical. Bianca devenise brusc mult mai afectuoasă cu mine și împingea discuția spre subiecte mai intime.

Putea fi o simplă întâmplare, dar după ani de zile în slujba științei, nu mai crezi în coincidențe. M-am folosit de pretextul că vreau să aflu ce se întâmplă cu desertul, pentru a mă ridica de la masă și a intra în bucătărie. Acolo era George care, tocmai lua de pe foc un vas micuț, cu un lichid îngrijorător de verde.

— George, ce se întâmplă? Ce e substanța aia? Ce ai făcut?

— Calmează-te, Victor. E rețeta mea secretă, așa am cucerit-o pe doamna Jiang.

— Împotriva voinței ei?

— Eh, nicidecum. E un afrodisiac ușor. Te ajută să-ți înțelegi mai bine sentimentele, dar ele trebuie să fie acolo. Dacă a reacționat pozitiv înseamnă că te place, doar că nu și-a dat seama până acum. E un fel de... lecitină pentru inimă să-i spunem.

— Nu știu ce să zic, George. Arată radioactivă. Dacă n-o s-o omoare, e posibil s-o transforme în supererou.

— Îți faci prea multe griji. E un produs sută la sută natural, ca marijuana. Relaxează-te. Fata te place. Adu-ți aminte de compatibilitate.

Oricât aș fi fost de uimit de ce însemna de fapt rețeta secretă, trebuia să-i dau dreptate. Compatibilitatea foarte ridicată era incontestabilă, fusese dovedită prin mijloacele tehnologiei de ultimă oră. M-am întors la masă cu desertul și am continuat de unde rămăsesem. N-o să intru în detalii, dar a fost o seară cu final fericit.

Relația mea cu Bianca continuă și în prezent și pot spune că, sunt foarte mulțumit până acum. Aș dori, pe această cale, să-i mulțumesc sistemului Love Finder 5000, deși vei citi numai tu. Dacă o să fii în continuare singur și peste 30 de ani, te va ajuta și pe tine. Eu chiar simt că există acea compatibilitate foarte ridica-

tă. Nu știu dacă licoarea lui George a avut vreo importanță, sau dacă îi mai toarnă și acum în mâncare, atunci când venim la restaurant.

Morala este, nepoate, să nu cedezi niciodată și să nu te mulțumești cu jumătăți de măsură. Nu poți să faci compromisuri cu iubirea. Doar atunci când, clar n-ai încotro. Decât să rămâi singur, mai bine accepți și una ceva mai urâtă. Dar, asta este probabil morala unei alte povestiri. Din fericire, a altcuiva.

CAPITOLUL XII

În care unchiul Victor explorează manifestările artei în lumea modernă.

Nepoate, un bărbat inteligent trebuie să aibă o cultură generală bogată, din toate domeniile, pe lângă simț estetic și gusturi rafinate. Dacă nu ai aceste lucruri din naștere, ca unchiul tău, le poți cultiva în timp. Ți-am dat câteva sfaturi despre cum îți poți găsi jumătatea, dar acesta este modul în care îi poți menține interesul. Femeile frumoase și inteligente sunt precum smartphone-urile voastre, trebuie să le ții mereu în priză.

Deși mă aflu într-o perioadă în care tehnologia face legea, să nu crezi că am uitat complet de artă. Bianca și cu mine avem o seară pe săptămână dedicată evenimentelor culturale. De obicei, mergem la film în mall. Uneori mai vizităm un muzeu sau o expoziție, dar se întâmplă destul de rar. Până acum n-am fost niciodată.

De altfel, nici nu prea au mai rămas multe opțiuni. Concertele sunt în general o porcărie iar teatrul și opera, aproape au dispărut. Au devenit ceva teribil de exclusivist. Publicul larg nu mai este suficient de interesat, încât să le țină pe linia de plutire. Există însă un număr de persoane cu astfel de gusturi aristocratice, fix cât să ocupe singura sală de spectacol rămasă. Asta n-ar fi nicio problemă, dacă unii nu s-ar hotărî brusc, de la o zi la alta, să devină și ei aristocrați. Din această cauză, prețurile biletelor se scumpesc tot timpul, pentru a tria cererea. Teatrul Național este acum, una dintre cele mai productive locații pentru paparazzi. Nimic nu spune mai bine ”sunt bogat”, decât o ieșire triumfală de la o piesă de teatru.

Deoarece suntem un cuplu cu venituri modeste, trebuie să ne mulțumim cu o culturalizare ceva mai ieftină, la cinema. N-aș putea spune că sunt înnebunit după filmele care apar acum, mai ales cele românești. Chiar zilele acestea am văzut ”Amenințarea Mentaliștilor”, primul film dintr-o trilogie SF care își imaginează ce s-ar fi întâmplat dacă mentaliștii câștigau alegerile. A fost cam plictisitor. N-aș mai merge la ”Moștenirea Mentaliștilor” sau la

”Decadența Mentaliștilor”. Oricum nu le mai apuc, le ia câțiva ani să facă o porcărie dintr-asta.

La urma urmei, filmele comerciale au fost mereu doar o distracție de moment. Nu sunt făcute să te pună pe gânduri, să te facă sa apreciezi viața, privind-o dintr-o perspectivă nouă. Așa cum doar un film de calitate reușește. Nu pot să mă plâng că nu avem și astfel de producții, ba chiar, cinematografia românească este foarte apreciată la nivel european. Din păcate, toate peliculele sunt extrem de dramatice. A apărut și o expresie, folosită peste tot în lume: A fi trist ca un film românesc.

O mare influență asupra acestei tendințe a avut-o curentul literar apocalipsmul. Întotdeauna artele s-au aflat într-o strânsă legătură, comunicând una cu cealaltă. De aceea s-a și transmis viziunea sumbră asupra vieții, de la scriitori la cineaști. Au apărut zeci, poate sute de astfel de filme tragice, care te deprimă încă din titlu precum: ”Nenorocirea”, ”Prăpădul”, ”Ziua foametei”, ”Vine urgia”, ”Crudul, răul și hainul”, ”Deplorabilii”, ”O minte dăunătoare”, ”S de la suferință”, ”Cei săraci și chinuiți” sau ”Omul care aduce moartea”. Astea sunt doar cele care s-au lansat săptămâna trecută.

Pentru că toți regizorii preferă același tip de poveste nefericită, s-a ajuns la o criză de scenarii de acest fel. Atunci a apărut ideea genială de a pune în valoare unele opere ale trecutului, ecranizând poeziile lui George Bacovia. Desigur, pare nerealizabil la prima vedere. Totuși, cu puțină imaginație, pe baza textelor originale, s-au turnat câteva capodopere ale cinematografiei moderne, apreciate atât de publicul larg cât și de către critici.

Gurile rele spun că, este mai mult o tactică de marketing și doar se folosesc de numele poetului, pentru a atrage atenția. Adevărat sau nu, o anumită inspirație se poate observa. Deși toate filmele respectă în general același fir narativ. Pornind de la depresia înfățișată în poezie, cineva își pierde mințile și îi omoară pe toți ceilalți. Cu mici variațiuni totuși.

De cel mai mult succes s-a bucurat ”Muncitorul”, poate și datorită titlului, care a atras un număr record de spectatori în Republica Romăno-Chineză. Protagonistul este un angajat al unei firme de construcții, care suferă o cădere nervoasă și începe o cruciadă împotriva bogaților. Din cauza scenelor explicite în care

îi lovește cu toporul în cap, nu este recomandat copiilor sub 10 ani. Mulți sunt de părere că nu prea mai are vreo legătură cu poezia ”Serenada muncitorului”, pe care este bazat. Dar, până la urmă, totul se rezumă la eterna întrebare: Ce a vrut să zică poetul? Producătorii susțin că, dacă citești cu atenție, toate premisele filmului sunt acolo.

Din când în când, se mai încearcă și câte o comedie sau vreun film de acțiune cu final fericit. Se dovedesc experimente nereușite de fiecare dată, din păcate. Criticii obișnuiesc să spună că, producțiile românești se împart în două categorii: tragic de triste sau tragic de proaste. Este păcat de toți actorii talentați, care trebuie să aleagă între a-i face pe oameni să plângă pentru personaje sau pentru banii dați pe bilet.

Oricum, viața actorului român n-a fost niciodată ușoară, iar acum concurența este mai acerbă ca niciodată. Dacă pentru un bărbat, talentul, munca și un pic de noroc sunt suficiente, în cazul femeilor lucrurile se complică. Mai ales odată cu trecerea timpului. La 20 de ani, o actriță atrăgătoare poate alege dintr-o sumedenie de roluri, pe cel care i se potrivește mai bine. La 30 de ani deja, posibilitățile sunt atât de limitate încât, trebuie să se mărite cu un regizor, pentru a fi preferată în detrimentul concurentelor. Situația însă devine și mai dificilă după 40. Acum, singura variantă rămasă este să divorțeze și să se mărite cu un scenarist, care să scrie roluri special pentru ea.

Având în vedere toate aceste aspecte, de obicei prefer un film asiatic, atunci când merg la cinema. Sunt ceva mai dinamice și nu te lasă să te plictisești. La momentul în care, în filmul românesc abia s-a terminat genericul, aici deja au murit 10 și ecranul este plin de sânge. Singura problemă este că nu prea reușesc s-o conving pe Bianca să vedem împreună violență gratuită. Din câte se pare, acea compatibilitate foarte ridicată are și ea limitele ei.

Ea este înnebunită după filmele de animație, foarte realiste cu tehnologia actuală. Deși sunt în general inspirate din basme sau povești, nu sunt deloc recomandate copiilor mici sau celor mai sensibili. Conțin unele dintre cele mai dure scene ale cinematografiei. Nu mulți se pot uita, fără să închidă ochii, la Greuceanu când îi masacrează pe zmei, la fata babei și mama ei când sunt devorate de lighioane, sau mai ales, la Prâslea când își tranșează

piciorul pentru a o hrăni pe zgripțuroaică. Ca să nu mai spun de scena de bestialitate cu violul Scufiței Roșii. De obicei, în timpul ei, un sfert din audiență părăsește sala de cinematograf.

Părinții încearcă să-i ferească pe copii de basmele ecranizate, atât din cauza imaginilor șocante, cât și din pricina moralității îndoielnice a personajelor pozitive. Aleodor o agresează fizic pe fata de împărat, Dănilă Prepeleac ia șpagă în aur de la un diavol pentru a nu construi o mănăstire, iar Făt-Frumos este cel mai rău dintre toți: fură, minte, aruncă cu blesteme și merge până la crimă, doar pentru a-și satisface poftele trupești.

Nu reușesc să înțeleg de ce Bianca preferă violența gratuită din filmele de animație. Spune că personajele sunt mai drăguțe. Totuși, să vrei să le vezi în astfel de ipostaze sângeroase, pare a fi o tulburare psihică. Sper că de data aceasta nu este ceva sever. Am mai avut o iubită cu gusturi similare, când eram la sanatoriu. N-a mers. Din fericire, majoritatea rănilor de cuțit pe care mi le-a provocat au fost superficiale. La a doua despărțire însă, a reacționat ceva mai rău. Aproape m-a făcut să-mi pară rău că ne-am împăcat.

N-aș putea spune că am fost vreodată pe aceeași lungime de undă cu arta contemporană. În definitiv, sunt savant și scriitor, nu artist. Poate doar un artist al timpului, un pictor care zugrăvește realitatea așa cum este. Însă nu posed acea imaginație nebună, sensibilitatea necesară pentru a vedea ceva magic, în banalul cotidian.

Dacă unii au putut să creeze în cărțile lor un viitor imaginar, înfățișându-l în cele mai mici detalii, eu a trebuit să muncesc pentru a realiza o operă similară. Bine, nu chiar similară. Diferențele se vor vedea în timp. Dar tocmai atunci, când cronicile mele vor deveni realitate, mă voi transforma într-un simplu ziarist de la fața locului. Cu unicul merit că am ajuns aici înaintea celorlalți. Artiști sunt acei visători cu o viziune unică, care au născocit lucruri ce nu se vor întâmpla vreodată. Până la urmă, acesta este și motivul pentru care fanteziile lor vor rămâne la stadiul de idei. Ei sunt singurii care vor încerca să împingă universul în acea direcție, și nu va fi de ajuns.

Acest lucru însă nu are nici cea mai mică importanță pentru ei. Ba chiar, îi bucură posibilitatea de a se lăuda cu statutul de geniu neînțeles. Un artist ale cărui opere sunt precum o carte deschisă pentru toată lumea, deja devine comercial și vulgar. Cu cât este mai restrâns cercul celor care îl percep la adevărata lui valoare, cu atât comuniunea lui directă cu arta este mai profundă. Abia atunci când nimeni nu te mai înțelege, te poți proclama un Apollo, un zeu al artelor care strălucește pentru profanii din întuneric.

Gândirea aceasta elitistă, obligatorie de altfel pentru un mare artist, nu doar s-a păstrat ci a fost chiar perfecționată. De aceea, ca simplu muritor, nu prea mai poți înțelege mare lucru din pictură, sculptură, sau alte astfel de arte plastice. Este nevoie de un specialist experimentat, doar pentru a face diferența dintre o capodoperă și planșa pe care au fost încercate culorile. Puțin spus că nu ai cum să apreciezi valoarea artei contemporane. Dacă cel mai de seamă tablou al ultimilor ani ar sta sprijinit de un tomberon, un om obișnuit l-ar ridica doar ca să-l bage înăuntru.

Nici sculptorii nu se lasă mai prejos, în fața colegilor mai puțin tridimensionali. Operele lor sunt veritabile obiecte stătătoare neidentificate, pentru publicul neavizat. Te asigur, nepoate, că n-ai putea deosebi o creație ieșită din mâinile unui artist de geniu, de o simplă piatră erodată de râu, sau de o buturugă cu o formă mai bizară. Indiferent de materialul folosit, ai fi tentat să crezi că doar hazardul putea provoca apariția unei asemenea forme fără sens. În ochii creatorului însă, este o copie la fel de fidelă a realității precum o fotografie.

Fascinația artei pentru corpul uman și sexualitate s-a păstrat la fel de puternică, dar ultimul lucru pe care ar trebui să ți-l inspire este erotismul. O minte simplă, lipsită de lumina imaginației fără limite, va vedea doar monștri, creaturi grotești, ființe malformate. Și eu, ca și toți ceilalți amatori, am prefera o reprezentare clară, un nud ale cărui forme să te poarte imediat cu gândul la o femeie atrăgătoare. Acest lucru însă, pentru un mare artist, ar fi simplă pornografie. A existat un moment când între artă și vulgar era o linie subțire. Acum, a devenit un adevărat șanț, din care, odată căzut în el, niciun critic nu-ți va întinde mâna să te scoată.

Deoarece un maestru de o asemenea valoare n-o să-și dezvăluie niciodată secretele, putem doar presupune cum au ajuns la acest înalt statut, de perfect neînțeles. Probabil că, opera în stadiul ei inițial este prezentată unor amici, sau chiar colegi de breaslă. Aceștia îi spun autorului, după părerea lor, cam ce li se pare că pot distinge din lucrare. Care este un picior și care o mână, de unde începe personajul și unde se termină fundalul și alte astfel de prime impresii. Tot ce corespunde cu viziunea artistului, într-o măsură cât de mică, este modificat, distorsionat sau înlocuit, pentru o nouă testare. Abia când toți privitorii se uită uluiți și mărturisesc că nu le trece prin cap ce ar putea fi acolo, abia atunci opera este desăvârșită.

Pe undeva este și firesc ca arta să devină din ce în ce mai complicată, odată cu trecerea timpului. Trebuie să vii mereu cu ceva nou pentru a-ți putea surprinde contemporanii. Cum ai putea trezi același sentiment de fascinație la 2047, cu opere similare celor cu care uimeau artiștii antichității? Pe atunci, oamenii se mulțumeau cu puțin. Era suficient să creezi ceva perfect din punct de vedere estetic pentru a stârni admirație. Acum însă, din contră, nu poți ieși în evidență decât îngrozind publicul, cu ceva care ridică dubii doar asupra sănătății tale mintale, nu și a genialității.

Cred totuși că ți-am vorbit destul despre arta contemporană. Chiar și cel mai pasionat tânăr de vârsta ta s-ar fi plictisit până acum. Să trecem la un subiect mult mai pe gustul tău, muzica. Desigur, la un moment dat, era și ea considerată una dintre cele șapte arte. Cel care a făcut această clasificare însă, nu a mai apucat să audă muzica din zilele de azi. Din fericire pentru el, n-a pierdut nimic.

Nu te împiedică nimeni să asculți hituri clasice și poți vedea un chitarist de stradă pe orice bulevard important. N-a avut loc nicio calamitate care să distrugă toate instrumentele muzicale sau melodiile vechi de calitate. Singura calamitate este muzica modernă, care încă păstrează această denumire în mod abuziv. Probabil din simplul motiv că, este la fel de apreciată de noua generație, precum orice alt curent muzical la vremea lui.

Sunt sigur că citind această introducere, îți imaginezi că sunt total subiectiv, din pricina vârstei. Este de altfel ceva comun

să consideri o porcărie, muzica apărută la o distanță de 60 de ani de tinerețea ta. N-a existat nicio inovație în istoria omenirii care să nu primească partea ei de critici, în special din direcția celor care nu mai pot ține pasul cu vremurile. Totuși, după atâția ani de experimente, știu să recunosc o idee proastă când văd una.

Problema care a generat apariția ei a fost totuși cât se poate de reală. După mii de ani de muzică, combinațiile posibile de sunete au fost epuizate aproape în totalitate. Devenise la limita imposibilului să găsești o linie melodică nouă, sau măcar una care să nu amintească instantaneu de cea după care a fost copiată. Compozitorii furau unii de la alții și toți de la clasici, într-un mod mai flagrant decât înainte.

Tinerii nu puteau să accepte asta. După cum bine știi, un adolescent în pas cu moda se plictisește de o piesă la puțin timp după ce a început să fie difuzată. Deja când se ascultă peste tot, e obligat să o considere veche și să-și caute o nouă melodie preferată. Dar ce se întâmplă dacă nu mai poți face diferența între ele? Dacă doar cu ajutorul prezentatorului poți realiza că este ultima apariție? Copiii devin nemulțumiți și vânzările scad.

În disperarea de a găsi o soluție, respectând spiritul epocii, casele de discuri au apelat la tehnologie. După mai multe tentative eșuate, a fost dezvoltat un soft capabil să analizeze toate sunetele muzicale și să caute asemănări și diferențe. Desigur, volumul de informații înmagazinate este imens, s-a muncit ceva până la finalizarea bazei de date. Rezultatul însă a fost pe măsură. Pe baza acestei aplicații, a apărut limbajul de programare cybermusic++, singurul capabil la ora actuală de a mai veni cu ceva nou în domeniu.

Nu oricine îl poate utiliza cu succes, este nevoie de un CW priceput. O abreviere pentru code writer, cel care înlocuiește acum clasicul DJ. Un astfel de programator de geniu trebuie să se cufunde ore în șir în cybermusic++, pentru a crea o melodie proaspătă, o suită de sunete care nu a mai fost folosită vreodată. Doar așa poți mulțumi noua generație, în dorința ei de a se diferenția de precedenta.

Din păcate, originalitatea acestei muzici este singura ei calitate. Din punct de vedere sonor, e o porcărie care îți zgârie timpanele. Nu reușesc să rezist nici măcar la o singură melodie până

la capăt. Un întreg concert de genul acesta este cum îmi imaginez iadul, zona pentru teroriști și violatori. Aș putea încerca la o petrecere, mă tem însă că, cantitatea necesară de alcool m-ar putea ucide.

Singurul mod prin care îmi explic puterea tinerilor de a se simți bine, în astfel de condiții, este autosugestia. Se știe că poți reuși orice, dacă îți dorești cu adevărat, chiar și să-ți placă genul acesta de tortură. Secretul este să fii împins de la spate de o motivație puternică. Cum ar fi, de exemplu, nevoia de integrare și frica de a nu fi ostracizat de societate, pentru că refuzi să te scalzi în aceeași mocirlă sonoră. Deși concertele au un mare succes, albumele nu se vând deloc. Casele de discuri acuză pirateria, dar este evident că nimeni nu vrea să asculte așa ceva, singur la el acasă.

Eu personal am fost mereu un fan al muzicii live. Urmăream cu plăcere toate emisiunile acelea cu amatori, care interpretează cover-uri după piese celebre. Din păcate au dispărut de mult, iar o voce bună și-a pierdut complet strălucirea, deși sunt mai multe ca niciodată. Cu noile intervenții chirurgicale asupra corzilor vocale, oricine poate cânta precum Freddie Mercury. L-ai auzit probabil în reclama la Carlsberg, nepoate.

Pe de altă parte, lipsa talentului muzical n-a fost niciodată ceva atât de important încât, să nu poți scoate un album. De ce ar fi vreo diferență acum, când această calitate a devenit un lucru banal? Apare însă și problema obișnuitului aspect fizic comercial al vedetelor, la fel de ușor de obținut pe cale artificială. Un star pop-rock al generației voastre, îl poți acum crea pur și simplu în laborator.

Singurul mod în care te mai poți face remarcat în domeniul muzical este prin intermediul versurilor. Un text bine gândit va fi întotdeauna fredonat și apreciat de toată lumea. Dar nici acesta nu te poate duce prea departe. Cum aproape oricine îl poate cânta la fel de bine ca tine, vei rămâne doar cu drepturile de autor. Oamenii nu se vor călca în picioare să te asculte sau să-ți cumpere albumul.

De aceea, foarte populare sunt acum cluburile de karaoke. Dacă și înainte se bucurau de un succes decent, cu majoritatea clienților fiindu-le rușine să vină la microfon, imaginează-ți cum

este în prezent. Fără teama de a se face de râs, toată lumea se distrează la maxim cântând, lăsându-i pe profesioniști fără obiectul muncii.

Mult mai puțin au avut de suferit artiștii hip-hop, care întotdeauna s-au bazat mai degrabă pe rimele inteligente decât pe voce și beat. Este de înțeles ca această poezie dură a străzii, să supraviețuiască și în aceste condiții. Desigur, timpul nu i-a iertat nici pe ei, forțându-i să treacă la un alt nivel, pentru a menține interesul publicului. A fost și înainte cel mai controversat gen muzical, din cauza textelor necenzurate. Acum însă, piesele difuzate în plină zi, stârnesc indignarea chiar și celor mai libertini părinți.

Pentru a atrage atenția tinerilor rebeli, rapperii vin cu mesaje șocante, în același timp imorale, ilegale și antisociale. Desigur, nici ei nu urmează în viața reală filosofia distructivă pe care o promovează. Dar atunci când sunt pe scenă, sunt obligați să se transforme în drăcușorul de pe umărul stâng, care te îndeamnă la rău. Celebrele versuri, care aproape au devenit deviza hip-hop-ului românesc, sună cam așa:

”Nu mă bazez pe intelect, sunt violent,
Îmi place să discriminez după aspect.”

Artiștii genului nu sunt nicidecum oameni haini, care vor să asiste la prăbușirea valorilor societății. Doar își ajustează oferta în funcție de cerere. Iar dacă aceste rime nevinovate ți se par deplasate, te vei simți de-a dreptul ofensat de următoarele. Mai exact, refrenul celui mai popular hit al anului, în toate cluburile din țară.

”Pândesc în club până ce seara se termină,
Mă feresc de urâte ca vampirii de lumină.
Aștept calm în întuneric să apară o copilă,
În seara asta poate reușesc și fără ketamină.”

În continuare are un succes nebun, în ciuda mesajului atât de oribil. S-a încercat, în repetate rânduri, interzicerea melodiei, fiind acuzată de instigare la pedofilie, consum de droguri, viol

sub influența drogurilor și, în ultimul rând, discriminarea femeilor pe baza aspectului fizic. Din păcate, niciunul dintre aceste argumente n-a stat în picioare.

Deoarece acțiunea se petrece într-un club, termenul ”copilă” poate fi interpretat într-un sens artistic, precum marii poeți obișnuiau să-și alinte tinerele iubite. O minoră nu ar avea ce să caute acolo. Partea cu ketamina a fost ceva mai problematică, dar s-a dovedit decisivă folosirea expresiei ”poate reușesc”. Exprimă clar dorința autorului de a evita această variantă, pe cât posibil. Chiar pare să tragă speranța că nu se va ajunge la așa ceva. În consecință, s-a hotărât că nu există suficiente motive legale pentru a o interzice, doar morale.

Din ce am auzit, hip-hop-ul chinezilor este încă și mai oripilant. Din fericire, tinerii români nu înțeleg mai nimic și îl pot asculta liniștiți în cluburi, fără să fie influențați într-un mod negativ. Cum comisiilor de specialitate nu le pasă și de tinerii chinezi, totul este în regulă.

Te-am informat de această decădere a artelor, afectat de un regret profund. Aș vrea să vin doar cu vești bune precum știrile mondene, dar din când în când, trebuie să fiu și jurnalul politico-economic. De altfel, poate chiar aceste aspecte, mai puțin fericite, îți sunt și cele mai de folos pentru a fi pregătit. E ușor să te înveți cu binele, cu răul este mai dificil. De aceea există mii de cărți care te învață cum să ajungi bogat, însă nu este nevoie și de una despre cum să-ți cheltuiești banii. Nu pe astfel de cărți, ar trebui să fie oricum sfatul de pe copertă.

CAPITOLUL XIII

În care unchiul Victor se întâlnește cu un vechi prieten în condiții de maximă siguranță pentru omenire.

Nepoate, este de înțeles dorința de a împărtăși, tuturor prietenilor și cunoștințelor, o realizare atât de mare precum călătoria în viitor. Ca orice om, am avut și eu, bineînțeles, acest impuls natural. Dar, la fel cum m-am abținut din a mărturisi umanității, pentru a obține beneficii egoiste, tot așa a trebuit să-mi înfrânez și această pornire. În chestiuni de o asemenea importanță, nu poți avea încredere în nimeni. Chiar și cel mai bine intenționat amic, poate face o eroare involuntară, care să aducă consecințe teribile.

Conștient de acest lucru, eram hotărât să duc secretul cu mine în mormânt. Cartea mea către tine nu se pune la socoteală, deoarece ești într-un alt plan temporal. Totuși, datorită unor împrejurări fericite, am reușit să-mi satisfac această nevoie, fără a pune în pericol universul. Întâmplător, după zile întregi de cercetări, hazardul mi-a scos în față pe cineva, aflat într-o situație perfectă pentru mine. Bunul meu prieten Mircea, internat într-un azil de bătrâni, lipsit de orice credibilitate în fața omenirii.

Desigur, nu aveam de unde să știu starea exactă în care se afla. Speram doar să nu-și fi pierdut mințile complet. Să fi păstrat un minim de luciditate, necesar pentru a putea purta o conversație. Și să mă recunoască, era esențial să mă recunoască. Altfel aș fi ales un nebun oarecare de pe stradă. Dorința mea era să existe cineva, indiferent cine, care să știe că Victor a reușit, și nu mulțumește nimănui pentru asta.

Imediat ce am aflat de această oportunitate, mi-am luat o zi liberă. Am notat adresa exactă și am plecat la drum. Acest azil se află undeva în Snagov, iar denumirea lui este extrem de bizară, Centrul de Odihnă și Tratament Dracula. La prima vedere, am crezut că este doar o excentricitate a autorităților locale, care glumesc pe seama vârstei pacienților. În realitate însă, este un

motiv mult mai interesant pentru care a fost adus acest omagiu celebrului vampir.

Cu peste 15 ani în urmă, în localitatea Snagov s-a construit Dracula Park, unul dintre cele mai spectaculoase parcuri de distracții din Europa. Un proiect ceva mai vechi, a avut nevoie de mult timp pentru a fi dus la bun sfârșit. Odată finalizat, le-a dovedit tuturor că a meritat așteptarea. Turiști din toată lumea veneau atrași ca hipnotizați de faimoasele puteri telepatice ale bătrânului vampir Dracula.

Cei mai înnebuniți după acest minunat parc de distracții erau evident copiii, datorită atmosferei înfricoșătoare pentru cei mici. La insistențele lor, părinții îi aduceau din toate colțurile lumii, pentru a vedea cunoscute personaje terifiante din legendele românilor, precum Contele Dracula, Meșterul Manole sau Ceaușescu.

Atracția numărul unu a parcului era Castelul Groazei. Înalt de șase etaje, le garanta o noapte albă chiar și celor mai curajoși. Copiilor li se făcea pielea de găină, ascultând strigătele vampirilor însetați de sânge, în timp ce mergeau pe culoarele întunecate. Din când în când, se auzeau loviturile de ciocan ale Meșterului Manole, care îi zidea în pereți pe cei care n-au fost cuminți. Ielele, balaurii, zmeii, căpcăunii și alte astfel de creaturi completau un tablou de-a dreptul înspăimântător. Atât pentru odrasle cât și pentru părinți, care trebuiau să plătească biletele deloc ieftine.

După cum desigur îți amintești, atunci când ți-am vorbit despre turismul românesc, nu am menționat absolut nimic despre acest remarcabil Dracula Park. Nu aș fi putut omite pur și simplu o asemenea mândrie națională. În cazul în care ar mai fi existat. Din păcate, a dispărut de parcă nici nu a fost. Singurul lucru rămas în picioare este celebrul Castel al Groazei, transformat acum în azil, din motive economice. Se pare că doar bătrânii sunt suficient de nepăsători la tot ce e în jurul lor, pentru a suporta decorurile unui film de groază cu buget redus.

Cauza eșecului acestui proiect genial nu este deloc misterioasă, așa cum ar fi adecvat temei Contelui Dracula. Este aceeași care mi-a pus și mie piedici, în drumul meu către iubire. Mai precis, legalizarea prostituției.

Simțind potențialul acestei zone, plină de turiști străini și cu o atmosferă care te îndeamnă la fetișuri bizare, prostituatele au luat cu asalt orașul. Cunoscute sub denumirea de ”Fetele lui Dracula”, au început prin a-și racola clienții din rândul taților generoși. În doar câteva luni, ajunseseră cel puțin la fel de celebre ca și parcul de distracții. Mii de fani ai vampirismului veneau din toate colțurile lumii, pentru a simți pe pielea lor autenticitatea legendei.

Bărbații nu au fost prea deranjați de acest aspect, însă mamele s-au opus vehement unei asemenea locații pentru vacanța familiei. Lipsit de micuții plătitori de bilete, Dracula Park a intrat curând în faliment. Desigur, prostituatele și-au văzut în continuare de treabă, bazându-se pe puternicul brand pe care îl construiseră în timp. O vreme, turiștii au venit în continuare, special pentru ele. Toți însă plecau cu același regret, simțind că parcă nu mai era același lucru. Spectrul Contelui Dracula nu mai trona asupra orașului, acum era doar prostituție. În scurt timp, totul s-a terminat.

M-am bucurat că voi avea ocazia de a vizita un loc atât de încărcat de istorie, fără un efort suplimentar, pe care altfel nu l-aș fi făcut. Chiar am admirat împrejurimile pentru câteva momente, până când o asistentă a venit să-mi deschidă poarta castelului. Îmi imaginam că poartă costume mulate de vampirițe, nu uniforme clasice, albe de spital. Probabil nu s-au adaptat temei pentru că bătrânilor nu le-ar fi păsat oricum. Ar fi apreciat doar că sunt mulate.

— Bună ziua. Îmi cer scuze că ați fost nevoit să așteptați. Nu avem vizitatori prea des iar clădirea este destul de mare. Inițial a fost construită pentru...

— Știu, știu... ați păstrat-o în perfectă stare de altfel.

Am fost obligat să o întrerup, oricât de nepoliticos ar fi fost din partea mea. Felul ei de a vorbi, lent și mecanic, mă făcea să cred că urmează un monolog de 10 minute, pe care îl spunea tuturor. N-aveam nevoie de un ghid turistic și nici timp de pierdut.

— Mda, nu e chiar clădire de patrimoniu. D-abia așteptăm să scăpăm de toți dracii ăștia de pe pereți. N-avem fonduri pentru renovări. E și imensă. Numai câtă vopsea ne-ar trebui...

În timp ce îmi povestea despre cât de neplăcut este să fii angajat al castelului lui Dracula, se îndrepta spre biroul de la recepție. La prima vedere, aici părea să fi fost odată casa de bilete. Atât datorită arhitecturii specifice și amplasării la o distanță optimă față de intrare, cât și a inscripției ”Casă de bilete”, încă vizibilă clar pe perete.

— Așa... deci... pe cine vizitați? m-a întrebat ea, în timp ce accesa baza de date.

— Mircea, Mircea Andreescu. Sunt un prieten... adică... un prieten de-al fiului său. Nu... nici nu știu dacă are un fiu. Am vrut să zic, tata a fost prieten cu el. Eu sunt fiul lui tata, care a fost prieten cu Mircea. Victor mă cheamă. Și pe tata îl chema la fel.

— Aveți o relație destul de complicată cu domnul Andreescu... În fine, sigur o să se bucure să vă vadă. Nu a mai avut un vizitator de 8 ani. Sau niciodată. Cum vi se pare mai dramatic.

M-a condus pe un culoar lung până la scări, unde am urcat două etaje și apoi ne-am continuat drumul. Pe lângă tot sângele de pe pereți, arhitectul a decis să îi dea o notă de autenticitate și prin lipsa lifturilor. Clădirea arăta în același timp deplorabil și psihotic, părea castelul de vacanță al unui criminal în serie. Fără îndoială, dacă aș fi ieșit aici din tunelul timpului, aș fi intrat imediat la loc. Păstrând convingerea că viitorul este sumbru.

Am intrat alături de asistentă în salonul în care, erau doar doi bărbați, ambii aflați la vârsta a treia. Unul dintre ei stătea în picioare, cu fața lipită de perete, și mormăia cuvinte dintr-o limbă dispărută, sau care n-a existat niciodată. Din fericire, Mircea era celălalt. Asistenta mi l-a indicat cu un semn discret și a părăsit încăperea. M-am apropiat ușor îngrijorat și am așteptat să ridice ochii către mine, înainte să-l abordez.

— Mircea? Sunt eu Victor... prietenul tău... Mă recunoști?

Privirea uluită cu care m-a întâmpinat, precum și lipsa de reacție inițială la auzul numelui meu, m-au făcut să cred că am bătut drumul degeaba. Grijile mele însă aveau să fie spulberate imediat. Aveam în comun cel mai important lucru, mintea infailibilă a unui om de știință.

— Victor... Victor... Aaa, Victor! Tu ești bătrâne? Dar tu nu ești bătrân deloc... Ce s-a întâmplat cu tine? Ah, nenoroci-

tuleee! Ai descoperit elixirul tinereții! Hai! Toarnă-mi repede pe gât! Nu-mi spune că ai ajuns prea târziu!

— Nu, din păcate nu. Dar am făcut o descoperire cel puțin la fel de importantă. Am călătorit în viitor!

— În viitor!? Și cum e? Ne-au atacat extratereștrii? Comunicăm prin telepatie?

— Nu... ai înțeles greșit. Viitorul e acum, în 2047. Vin din trecut...

— Ah, a oftat Mircea vizibil dezamăgit.

— Știai că am murit în 2013... Nu?

— Știam, știam... Am crezut că ți-ai înscenat moartea, să nu aflăm de elixirul tinereții. Avea sens. Și? Cum ți se pare viitorul? Ce ai de gând să faci cu descoperirea?

— Nu știu ce să zic. E... adecvat. Sunt și părți bune și mai rele. Sunt mulțumit în general. Mă așteptam la mai rău. M-am gândit că e prea riscant să fac publică descoperirea. Aș pune omenirea în pericol. N-o să spun nimănui. Bine, îți zic ție acum. Dar în situația ta, dacă zici cuiva o să fii considerat nebun. Sau și mai nebun.

— Te-ai gândit bine, Victor. Mereu ai fost băiat deștept. Și când erai la sanatoriu, le ziceam tot timpul băieților: vedeți voi că scapă el, găsește Victor al nostru o cale.

— Merci, apreciez. O să spun totuși cuiva, din trecut. Scriu o carte pentru nepotul meu, așa ca o moștenire. Dar nu e niciun risc să facă el ceva periculos. Vorb-aia, a fost corigent la fizică. Mă gândesc că are nevoie de ajutor pentru viitor.

— Ha-ha! Corigent la fizică! Ha-ha! Te-ai gândit bine și aici. Chiar s-ar putea să nu fie de ajuns...

Departe de noi intenția de a te jigni, nepoate. Performanțele tale școlare, deși rușinoase, nu înseamnă automat că nu ai fi o persoană inteligentă. Trebuie să înțelegi însă că, era o discuție între doi savanți. De aceea ideea de a cunoaște atât de puțină fizică a părut amuzantă. Sunt sigur că și noi ne-am fi făcut de râs în fața ta și a prietenilor tăi, într-o discuție despre adidași de firmă, horoscop, sau alt subiect de genul acesta, pe care voi îl stăpâniți mai bine.

Simțeam deja o mare mulțumire interioară, acum că Mircea, un bun prieten și coleg, aflase de reușita mea incredibilă. Mi-

a pus o sumedenie de întrebări, despre modul în care făcusem acest lucru posibil. Din motive evidente, în cazul lui am optat pentru explicația tehnică, nu pentru cea magică. Din aceleași motive, voi sări peste această parte a conversației. De altfel, total neinteresantă pentru tine, nepoate.

Considerându-mă mulțumit cu cât s-a vorbit despre mine, am decis să aflu și câte ceva despre Mircea. Eram curios cum ajunsese în această situație, exilat în Azilul Groazei.

— Nu mi-ai zis nimic despre tine. Ce ai făcut până te-ai retras din cercetare? Doar erai unul dintre marii savanți ai țării. Poate chiar ai lumii, când nu erai băut.

— Am călătorit în trecut, în vestul sălbatic. Trei ani am fost șerif. Ha-ha! N-avem toți sclipirea și norocul tău, Victor. N-am făcut nimic, ce dracu' să fac. Experimente eșuate. Ce făceai și tu înainte. M-am pensionat cu prima ocazie. Eram prea obosit psihic.

— Nu ți-a fost greu să renunți, așa pur și simplu?

— Foarte greu mi-a fost... De-abia m-am obișnuit cu programul 12 cu 12. La început nu puteam să dorm atât de mult. Acum duc și 14 ore fără probleme.

— Sunt ușor dezamăgit, credeam că ai avut o carieră spectaculoasă. Pe plan personal cum stai? Familie ceva? Chiar am avut mai devreme o scăpare freudiană, sau mai multe. I-am zis asistentei ceva de un fiu, printre altele.

— Stau bine, liniștit. N-am pe nimeni. Cu copiii e o poveste foarte amuzantă. E de-acum vreo 30 de ani. M-a rugat fratimiu să am grijă de fi-su' pentru un week-end. Se ducea într-o excursie romantică cu soția, ceva de genul ăsta. Eu eram reticent dar a tot insistat, m-a asigurat că nu e greu, că o să-mi placă... Am stat până la urmă, ce era să fac? Când s-a întors acasă, i-am dat copilu' înapoi și m-am programat la vasectomie. Ha-ha! Mă vezi că râd da' nu glumesc. Așa am făcut. Oricum nu m-am mai căsătorit niciodată. Eram deja prea bătrân să mai prind una bună, fără să fiu bogat.

— De frati-tu' nu mai știi nimic?

— A plecat cu toată familia, la Marele Exod atunci. Înainte să plece și romii, dacă știa poate mai stătea. Era pe la nordici pe undeva ultima oară. N-am mai vorbit de vreo 10 ani.

Deși Mircea părea mulțumit de cum au decurs lucrurile în viața sa, părea o poveste destul de tristă. Mă gândeam la faptul că, eram atât de asemănători încât, aceeași soartă m-ar fi așteptat și pe mine. Genul acesta de discuție putea să-ți deschidă ochii, să te facă să-ți schimbi radical viața, precum fantoma Crăciunului trecut. Din fericire pentru mine, nu trebuia să mă obosesc cu astfel de planuri de viitor, pentru că îl știam deja. Rezolvasem problema pe cale științifică.

Dar lucrurile acestea erau mai puțin importante acum. În definitiv, eram doar doi prieteni vechi, aflați în anul morții. Eu din punct de vedere istoric, el biologic. Trebuia să folosim aceste clipe la maxim. Nu-ți vezi în fiecare zi prietenul care a murit de peste 30 de ani. Deși, într-un asemenea loc, poate nu era o realizare chiar atât de impresionantă.

— Totuși, Mircea, nu mi-ai zis cum de-ai ajuns aici.

— În Snagov? Am venit după curve. Demult, când era și parcul de distracții. La aproape 70 de ani, aveam nevoie de ceva extrem să mă mai impresioneze. Îmi cheltuiam toată pensia pe vampirism și medicamente. Medicamente pentru vampirism în special. La un moment dat luam niște pastile doar ca să...

— Oprește-te! Nu sunt necesare așa multe detalii. Voiam să spun, cum de ai ajuns aici, la azil?

— Aaa... N-a fost ușor. Chiar și după ce s-a terminat toată distracția pe aici, am mai rămas în oraș. Eram prea bătrân să mai plec. Când au transformat Castelul Groazei în azil, mi-a venit ideea să mă internez. M-am gândit că aș avea o viață mai ușoară. Au grijă de tine, mai vorbești cu cineva... oameni de vârsta mea.

— Cum e colegul tău, care stă cu fața lipită de perete?

— Eh, l-ai prins într-o zi mai proastă. Oricum, bună sau nu, asta a fost decizia mea. Am venit la castel să completez fișa de înscriere și nu m-au primit. Au zis că trebuie să am neapărat și probleme la cap. Nu vor să mă aibă pe conștiință. Decorul de groază e prea periculos, pentru un bătrân cu mintea sănătoasă.

— Nu le-ai zis de prostituate la 70 de ani, de vampirism?

— Le trecusem în fișă pe-astea, îți dai seama... Nu i-a impresionat. Știau că zona e plină de tot felul de perverși. M-au întrebat dacă nu cumva vreau la azil, doar pentru că îmi aduce aminte de perioada mea de glorie. Ceea ce e parțial adevărat.

— Și ce ai făcut?

— A trebuit să devin creativ. Nu puteam să accept așa ceva. Una e să fii respins de o universitate prestigioasă, de o femeie, de societate... Dar de un azil? Mă simțeam umilit. Mi-am cumpărat câteva fuste, rochii, bluze, pantofi și alte accesorii necesare. Timp de 6 luni am purtat doar haine de femeie și insistam să mi se spună Doamna Clara.

— Ai rezistat 6 luni așa?

— Nu, atât au rezistat ei. Inițial nu m-au luat în serios. Au zis că de la vampirism la travestit e un mare pas înainte. Atunci mi-am mai cumpărat un rând de haine și am inventat-o pe sora geamănă diabolică. Aici au cedat-o. N-aș putea spune cât de departe aș fi mers. Eram destul de hotărât, aș fi recurs la gesturi extreme.

— Bine că nu s-a ajuns la așa ceva...

— Să știi! Sunt om bătrân, nu pot să mă mai țin de prostii ca la 70 de ani.

Îl recunoșteam pe vechiul meu prieten, dar nu puteam să nu observ că universul conspiră în favoarea mea. Parcă îmi auzise temerile și îmi trimisese soluția perfectă. Mircea era omul cu cea mai puțină credibilitate din lume. Nici dacă i-aș fi înmânat un dosar cu toată viața și experimentele mele, descrise în cel mai mic detaliu, nu ar fi reușit să-l convingă de ceva măcar pe colegul său de salon.

— Și ești mulțumit de decizie? Se poartă frumos cu tine?

— Da... cu nebunii toată lumea se poartă frumos. Oamenii știu că putem să le înfigem un pix în gât și nu pățim nimic. Încerc și eu să par mai calm, să creadă că mă vindecă. Încerc să mă integrez...

— Să te integrezi?

— Da, în societate. Ca să par normal trebuie să semăn cu ceilalți. Mă prefac un bătrân prost și libidinos.

— Doar te prefaci bătrân!?

— Râzi, Victore, râzi... Ce-ți mai place să-ți bați joc de un om în vârstă! Știi că n-o să ajungi și tu și-ți permiți să faci glume...

Discuția noastră a continuat ore în șir, cu subiecte chiar și mai neinteresante decât până atunci. Aș fi menționat orice dialog

care ți-ar putea transmite o informație utilă, însă săracul Mircea, în ciuda zecilor de ani avans, știa mai puține lucruri despre acest viitor decât mine. El dă vina pe circumstanțe, susține că lucrurile ar fi stat altfel dacă descoperea el călătoria în timp. Totuși, la cum îl cunosc, cred că ar fi tratat cu superficialitate chiar și această situație.

M-am întors în București târziu, la puțin timp după ce m-au dat afară din Azilul Dracula. Mă temeam că o astfel de întâlnire îmi va agrava starea emoțională, conștient fiind de sfârșitul meu inevitabil. Într-un mod ciudat, mă simțeam chiar mai bine. Privindu-l pe Mircea, am realizat că povestea vieții lui se prelungise prea mult. A mea însă, deși este posibil să se termine puțin prea devreme, o să se încheie mai aproape de momentul potrivit.

CAPITOLUL XIV

În care unchiul Victor înfruntă sistemul în numele dreptății și al prieteniei.

Nepoate, prietenii apropiați sunt unul dintre puținele aspecte importante ale vieții unde ne permitem luxul să alegem. Este omenește să-ți eviți rudele pentru că te enervează, iar pe vecini orice persoană civilizată îi urăște. Poate că, dacă te-ai fi întâlnit cu ei în alte circumstanțe, v-ați fi înțeles de minune. Însă tocmai obligativitatea acestei relații, te face să dezvolți o antipatie, disprețuindu-i pentru că intră neinvitați în viața ta. De cealaltă parte, pe prietenii pe care tu singur i-ai ales, rațiunea te obligă să-i simpatizezi, pentru a-ți valida propria judecată. Le poți ierta orice lucru oribil, găsindu-le o scuză, mai mult pentru tine, care nu te-ai asocia cu un om capabil să facă așa ceva, fără un motiv solid.

Mereu am considerat prietenia o resursă limitată și epuizabilă. Să ai mulți prieteni în același timp este o desconsiderare a sentimentului. Lucrurile pe care le oferi cu ușurință, nu le consideri valoroase. De aceea, am avut foarte puțini prieteni apropiați de-a lungul vieții. După cum ai văzut însă, o astfel de prietenie este și cea mai trainică, rezistă și 30 de ani după ce ai murit.

Nu există un portret robot al celui care poate aspira la acest statut. Poate fi cineva contrar tuturor așteptărilor tale, cineva cu care n-ai fi crezut că te vei putea înțelege vreodată. Cum este și situația mea acum. Prietenul meu cel mai bun s-a născut când tu aveai deja 9 ani. În China. Într-o familie modestă de țărani. Botezat într-un ritual barbar, cu sânge de capră. N-am discutat niciodată cu George despre originile sale. Sunt simple speculații. Dar înțelegi cât de diferite sunt lumile și timpurile din care venim fiecare.

Am făcut această introducere deoarece, urmează să-ți povestesc episodul în care prietenia noastră a fost testată puternic. Fără să cunoști importanța pe care o are pentru mine această relație, faptele mele ar putea părea irațională. Ai putea crede că am acționat împotriva propriului meu interes. Privind însă partea bună a lucrurilor, datorită lui George am cunoscut mai îndeaproa-

pe sistemul judiciar al viitorului. Informații al căror beneficiar final ești tu, nepoate.

Totul a început în momentul în care, am primit o vizită surpriză la restaurant. Un membru marcant al comunității chineze, în ciuda faptului că arăta la fel ca și ceilalți membrii, mai puțin importanți. De cum l-a văzut intrând pe ușă, George a venit imediat la mine, vizibil agitat de eveniment.

— Victor, avem o urgență! Nu mai pot pleca nicăieri, jignirea ar fi prea mare. Trebuie să servesc chiar eu la masă. Doar tu mă poți ajuta. Ești omul meu de încredere. Mâna mea dreaptă. Sânge din sângele meu. Ai de făcut o livrare specială.

— Nu putem trimite un curier? De-abia am mâncat...

— Nu! Imposibil! E nevoie de tine. De cineva cu luciditatea și calmul tău. De cineva cu ataraxie. Ia acest bilet cu adresa. Pachetul este în bucătărie, ascuns în dulapul meu cu mirodenii. I-l dai domnului Teddy Balamuc. Doar lui personal.

— Teddy Balamuc? E numele lui adevărat sau...

— Victor, de ce pierdem timpul așa, cu întrebări inutile? De unde să știu eu? Toți aveți nume ciudate. Hai! Du-te!

Mai făcusem astfel de livrări pentru George, dar aceasta părea cea mai importantă de până acum. M-a neliniștit puțin cu starea lui contagioasă de agitație, plus insinuarea că aș suferi de o stare de calm până la inconștiență. Nimic serios totuși.

Am găsit cu ușurință prețiosul pachet, îndesat undeva în spatele dulapului. Din fericire, nu era un lichid sau altceva ce trebuia transportat cu grijă. Am simțit conținutul compact dar moale și am presupus imediat că este vorba de o mirodenie deosebită. Era prea mare să-mi încapă într-un buzunar așa că, am fost nevoit să plec cu el în mână.

Destinatarul locuia foarte aproape de un alt prieten al lui George, respectabilul doctor Wu. Probabil se și cunoșteau. Aveau și aceleași gusturi în materie de uși. Am bătut puternic și am așteptat să aud o voce. Spre surprinderea mea, un bărbat înalt și bine făcut mi-a deschis direct și m-a poftit înăuntru. S-a așezat imediat la o masă, cu spatele la ușă, pe unul dintre cele două scaune. Am fost obligat să îl ocolesc pentru a ajunge la locul rămas liber.

— Domnul Balamuc? am întrebat eu politicos, deși era destul de evident.

— Da. Așteptam pe altcineva...

— Da... Îmi pare rău să vă dezamăgesc. Eu sunt Victor. Am adus pachetul cu marfa, am adăugat în timp ce așezam comanda pe masă.

— Aceeași calitate?

— Normal. Doar ne știți. Nu lucrăm decât cu ce e mai bun pe piață. Eu încă n-am întâlnit un client nemulțumit.

— Același preț? a continuat el mecanic, în timp ce cântărea pachetul în mână.

— Da. Ca de obicei.

George nu-mi spusese nimic de bani, dar nu eram eu în măsură să negociez. N-aveam de unde să știu cât de valoroase erau aceste mirodenii. Teddy părea la curent însă. A băgat mâna în buzunar și a scos un teanc de bancnote, pe care l-a așezat pe masă. Mă gândeam dacă o să pot să le ridic din prima pe toate de pe suprafața lucioasă, dar abia am apucat să le ating și ușa camerei s-a trântit de perete.

— Poliția! Nu mișcă nimeni! au strigat în cor trei oameni ai legii, în timp ce năvăleau peste noi.

— Aveam de gând să-i dau factură! am încercat eu să repar situația.

— Îți arde de glume, nenorocitule!

— Spune-i lui Jiang că îmi pare rău. Mă au la mână, a fost tot ce a spus Teddy, în timp ce îi puneau cătușile.

Ne-au coborât din bloc pe amândoi și ne-au băgat în mașini separate. Era o situație inedită pentru mine. Nu mai fusesem imobilizat astfel niciodată. În cămașă de forță am fost pus de multe ori, dar în cătuși era prima oară. Asta dacă nu le pui la socoteală pe cele cu puf roz. Dar să trecem peste.

M-au adus la secție unde au început interogatoriul pe cât de repede a fost posibil. Cu mine în cameră au intrat doar doi polițiști, unul român și unul chinez. În ciuda ipostazei neplăcute în care mă aflam, nu puteam să le port pică, oamenii doar își făceau meseria. Dar de cealaltă parte, nici eu nu puteam să spun ceva despre George. Trebuia să-mi protejez prietenul, până aflam exact cum stau lucrurile. Fie că ești Iisus, fie că ești Satana, trebu-

ie să-ți faci treaba. Nu știu dacă am folosit chiar cea mai potrivită analogie.

După ce a închis ușa camerei, polițistul chinez s-a apropiat la câțiva centimetri de mine și a început să-mi șoptească cu glas amenințător:

— Ce credeai, nenorocitule, că scapi? Voiai să te prefaci că nu știi română? Să ne acuzi că te discriminăm? Uite că avem și chinezi în poliție. Nu toți am ajuns gunoaie ale societății ca tine.

— Lasă-l, Yung! Știe că e spre binele lui să coopereze, a intervenit partenerul său, trăgându-l de umăr ușor înapoi.

— Nu știu despre ce vorbiți. Și schema asta cu chinezul rău și românul bun am mai văzut-o prin filme, mi s-a părut deplasată și atunci. Aveați mai multă credibilitate dacă încercați întâi invers. Și cum puteți crede că sunt chinez? Ar trebui să vă recunoașteți între voi, doar arătați la fel.

— Pentru mine, nenorociții care lucrează pentru Jiang arată la fel! mi-a șoptit el din nou, după ce a revenit la distanța de dinainte.

Mă simțeam destul de ofensat de afirmație. Mă pregăteam să încep un discurs înflăcărat despre oamenii muncitori, deși diferiți, care lucrează pentru George. Mi-am amintit la timp însă că nu aveam contract de muncă. Nu voiam să-i creez probleme.

— Suntem doar prieteni. Are o cameră liberă unde mă lasă să stau, până îmi găsesc altceva. E un om minunat.

— Iar tu ca să-l răsplătești, îi faci treburile murdare. Hai, ușurează-ți situația! Zi-ne tot! Ce e în pachet, de unde aveai marfa... Hai! a intervenit calm polițistul cel bun.

— Mirodenii, le-am cumpărat de la cineva.

— Așa îi ziceți voi, nenorocitilor? Mirodenii? Noi îi spunem Praful Iubirii. Știi de ce? Pentru că gunoaiele ca voi îl folosesc ca să profite de femei tinere, lipsite de apărare. Ce părere ai de asta?

— Cred că trebuie să existe totuși unele sentimente acolo, ca să funcționeze. O compatibilitate. Dacă mergea chiar așa ușor, îl folosea toată lumea.

— Ia-l din fața mea pe nenorocit că-l omor! a urlat polițistul rău și chinez.

— Mda, își antrenează bine oamenii Jiang. Nu scoatem nimic de la el. O să ne sfideze așa până dimineață. Hai, dă-ne măcar un nume! Dă-ne un pește mai mic și te lăsăm să dai un telefon.

— Mircea Andreescu. E din Snagov. Aveți grijă, e capabil de orice.

— Și noi suntem. Ia-l de aici!

Numele vechiului meu prieten a fost primul lucru care mi-a venit în minte. Mi-am amintit imediat de conversația cu el. Dacă putea să înfigă un pix în gât fără să pățească nimic, nu avea de ce să-l deranjeze prea tare asocierea cu Praful Iubirii. Astfel mi-am asigurat dreptul la un telefon, pentru a-l putea suna pe George. Mi-a răspuns în câteva secunde și am început să vorbesc pe nerăsuflate, neștiind dacă am și limită de timp.

— George, vino și scoate-mă de aici! Sunt la secția de poliție. M-am dus să livrez pachetul și...

— Da, da... Pot să-mi imaginez ce s-a întâmplat, nu e nevoie să-mi povestești. Stai liniștit. Ești nevinovat.

— Eu știu asta, ei nu știu. Vino să le explici să pot pleca acasă.

— Din păcate, nu pot să fac asta. Să zicem că... n-ar fi tocmai înțelept din partea mea. O să vină avocatul meu, domnul Li Man Chi. Le explică el.

— Sper că e ceva mai oficial decât doctorul Wu...

— Victor, te-am dezamăgit eu vreodată? Stai, nu-mi răspunde! E posibil să fii ușor nemulțumit acum, judecând la cald. Stai liniștit, se rezolvă.

George nu părea prea îngrijorat de situație. Sau poate nu trecuse încă peste bucuria evitării unei catastrofe, aceea de a fi el în locul meu. Aveam totuși încredere. Eram sigur că nu mă va abandona pur și simplu. Nu mă temeam de cele câteva luni de închisoare pe care le riscam. Mă îngrozea gândul că nu voi mai putea să-ți transmit cronicile mele.

Pentru că nu puteam să-l aștept pe domnul Li Man Chi în picioare, polițiștii m-au escortat într-o celulă cu confort sporit. Un televizor subțire de ultimă generație era deschis pe știri și două paturi moi completau dotările, comparabile cu ale unui hotel de trei stele. Singurul element îngrijorător era viitorul meu coleg,

care stătea așezat într-un colț, cu privirea pierdută în gol. Fizicul impresionant, capul ras acoperit de tatuaje și o cicatrice care îi brăzda jumătate de față, alcătuiau un aspect de invidiat, pentru un criminal. Am luat un loc lângă el, la o distanță optimă, și am încercat să fac o impresie bună de la început.

— Și tu tot pentru crimă?

Vecinul meu de celulă și-a întors capul către mine, cu mișcări lente de parcă funcționa pe baza unui schelet mecanic, depășit tehnologic. În ochi avea doar ură. În momentul acela, darul de a putea citi gândurile oamenilor s-ar fi dovedit un adevărat blestem. Mintea lui întunecată era lipsită de reacție la auzul faptei mele. Singura mea șansă era să încerc să merg mai departe.

— Nu pot să mă abțin. Am mai fost închis de câteva ori. Acum am ucis din nou, fără milă. Sunt momente când pur și simplu nu mă mai pot controla. Iau un cuțit și dau în toate direcțiile. D-aia mi se și zice Victor Balamuc. Dar dacă îmi zice cineva așa, probabil mă enervez și iau un cuțit și dau în toate direcțiile.

Am continuat monologul timp de aproximativ 30 de minute. Colegul meu tăcut nu a reacționat în niciun fel, dar părea să asculte. Am simțit un ușor regret când a trebuit să mă opresc, pentru a ieși din celulă. Ajunsesem la niște detalii foarte interesante ale trecutului meu sângeros. Ulterior am aflat de la polițiști că vorbea doar rusă și m-am agitat degeaba. Totuși, este posibil ca tonul plăcut al vocii mele să-l fi calmat.

M-au adus din nou în camera de interogatoriu, în care se afla acum și avocatul meu, domnul Li Man Chi. M-am așezat lângă el și mi-a făcut un semn discret, să îl las doar pe el să vorbească. Dădea impresia că nu este prima oară când face asta.

— Spuneți, domnilor, ce acuzații i se aduc clientului meu?

— Ca de obicei, Chi. Trafic de droguri de mare risc. Flagrantul a fost ca la carte, avem și martorul. N-are cum să scape. Asta dacă nu decide să fie băiat deștept și să coopereze. Dar vrem o mărturie scrisă, acum. Deja ne-a trimis pe o pistă falsă, la un pensionar senil din Snagov.

— Ce se întâmplă dacă nu cooperez? am întrebat eu din reflex.

— Victor! Vorbesc eu! a intervenit avocatul. Ce se întâmplă dacă nu cooperează?

— O să facă pușcărie, asta o să se întâmple! Nu putem să te considerăm pericol public pentru Praful Iubirii, trebuie să-ți dăm drumul acum. Dar dovezile sunt solide. O să meargă treaba repede. Peste 6 luni ești în pușcărie, băiete!

— Perfect! am izbucnit eu de fericire, nesocotind din nou sfatul specialistului.

— Victor! Domnilor, vă rog să-mi acordați câteva momente cu clientul meu.

Uimit de reacția mea entuziastă la aflarea veștii că voi face câțiva ani buni de închisoare, avocatul a încercat să se asigure că înțeleg magnitudinea situației. Mi-a explicat exact ce se va întâmpla, ce șanse am, ce ar trebui să declar și cel mai important, cât o să dureze totul. Din fericire, birocrația sistemului judiciar lucra în favoarea mea. Aveam să ratez primul termen al procesului din cauze naturale. Nici interdicția de a părăsi orașul nu mă afecta. Plănuiam să călătoresc în timp, nu în spațiu. O interdicție care nu le-ar fi trecut prin cap.

Deși în continuare era vizibil contrariat de mulțumirea mea, domnul Li Man Chi a fost nevoit să-mi accepte decizia. Le-a transmis oamenilor legii că refuzăm orice înțelegere și ne vedem la proces. M-au asigurat că vor fi cu ochii pe mine și să nu încerc vreun gest nebunesc ca să scap. Dacă le-aș fi mărturisit planurile mele, în mod sigur așa l-ar fi considerat. Pentru mine însă, este un gest științific.

Sper să nu interpretezi această întâmplare într-un mod greșit, nepoate. Să rămâi cu impresia că unchiul tău ar fi vreun infractor periculos, un geniu al răului care folosește știința în mod diabolic, pentru a sfida legea. Și eu și George suntem complet nevinovați. Să consideri acest Praf al Iubirii o substanță interzisă este fără îndoială o mare nedreptate. Dacă este atât de nociv, de ce nu i-au zis Pulberea Morții sau Drogul Violului? Ceva care să te amenințe cu consecințe grave asupra ta sau a celorlalți, nu cu iubire.

O posibilă cauză, pentru acest exces de zel legislativ, este faptul că lumea se teme de nou. Cum societatea nu a avut timp să

digere existența lui, preferă să privească Praful Iubirii ca pe un pericol. Alcoolul, marijuana, canabisul sau haşişul au avut şi ele perioada lor neagră, acum însă sunt perfect legale. Chiar şi cocaina sau halucinogenele sunt tratate cu blândețe, atât de opinia publică cât şi de justiție. Efectele lor sunt binecunoscute, o persoană majoră poate decide singură dacă vrea să şi le asume pe cele negative, pentru a se bucura de cele pozitive. Doar tutunul a dispărut complet, nefăcând față concurenței. Pentru că Praful Iubirii a devenit cunoscut doar de câțiva ani, specialiştii nu pot cădea de acord asupra consecințelor sale.

Pe cât de ridicol ar părea, oamenii legii sunt de părere că îl poți folosi pentru a face pe cineva să se îndrăgostească de tine. Desigur, nu pot afirma cu certitudine acest lucru, în fond, iubirea în sine este un concept total relativ. Totuşi, ei susțin că există o manipulare chimică a sentimentelor, obținută în mod artificial şi de aceea ilegală. Te asigur, nepoate, asemenea afirmații mi se par şi mie complet deplasate. Nu pot să neg însă unghiul subiectiv din care privesc, din cauza mentalității mele învechite din 2013, cât şi mai ales a faptului că, sunt implicat direct în traficul ilegal al acestei substanțe.

Fumând o plantă uscată, te poți simți minunat locuind într-o cutie de carton, sau poți înghiți o pastilă pentru a vedea păsări uriaşe cu cap de om care vor să cucerească planeta. Omenirea recunoaşte capacitatea drogurilor de a-ți creşte puterea de concentrare, atenția, creativitatea, de a-ți altera modul în care simți sau gândeşti şi mai ales, de a-ți crea dependență fizică şi psihică. Dacă toate aceste lucruri sunt posibile, de ce n-ai putea manipula şi sentimentele? Deşi nu pot exclude această posibilitate, cred însă că vinovăția trebuie dovedită, înainte de a trece la măsuri punitive.

Această cruciadă împotriva Prafului Iubirii este o ciudățenie a sistemului legal, de altfel foarte permisiv. Toleranța față de greşelile cetățenilor este cauza principală a criminalității scăzute. Cei câțiva care ajung în spatele gratiilor au săvârşit, în general, ceva cu adevărat reprobabil. Dar chiar şi acestora, statul e dispus să le mai dea o şansă, folosind detenția nu doar ca măsură de pedepsire, ci şi de reabilitare.

Nu este o șansă prea mare, matematic vorbind, dar este corectă și respectă sensul cuvântului în cel mai pur mod. Ce poate fi mai adecvat decât o tragere la sorți? Desigur, nu oricui i se oferă posibilitatea. Doar numele deținuților care au demonstrat o dorință clară de integrare în societate sunt introduse în sistem. De asemenea, se apreciază și perseverența. Primești câte un bilet pentru fiecare an de închisoare ispășit în condiții civilizate. Mai multe bilete, mai multe șanse de câștig. Tragerea este anuală și are trei câștigători la nivel național. Nu-mi amintesc exact motivul pentru care a fost ales acest număr, cred că are o conotație religioasă.

Dacă timpul mi-ar fi permis, ar fi fost prima loterie televizată la care particip. Oamenii de știință însă nu lasă hazardul să le guverneze viața. Mi-am permis să-mi asum consecințele legale, datorită descoperirii mele, care îmi permitea să plec fără să-mi asum, de fapt, aceste consecințe. Partea mai sensibilă a fost să-i explic lui George de ce am acceptat, fără să-i dezvălui secretul meu. Imediat cum m-am întors de la secția de poliție, m-a abordat foarte afectat de incident.

— Victor, îmi cer mii de scuze! Ce întâmplare nefericită! Ce ghinion ai avut! Sper că nu te simți vinovat cu nimic. I se putea întâmpla oricui.

— Oricui care se întâlnește la marginea orașului cu un tip numit Balamuc, pentru a-i vinde câteva kilograme de substanțe interzise.

— N-o lua personal, Victor. A fost un accident. Teddy e băiat bun, dar e așa ușor de influențat... Sper să-l poți ierta, eu deja am făcut-o. Românii iau prea în serios... cum îi ziceți voi... Praful Iubirii. În China toată lumea îl folosește. Și copiii. E sută la sută natural, ca și iubirea de altfel. Cum să interzici așa ceva? O nebunie!

— Nu pot să te contrazic, și eu sunt pentru legalizare. Ar fi trebuit totuși să-mi spui înainte...

— Victor, dragul meu Victor... Ce era să-ți spun? Că ești un mesager al iubirii? Un fel de Yue-Lao... Cupidon adică. Atenție, vei face mii de oameni fericiți! Vezi cât de absurd sună?

— Înțeleg... să trecem peste, faptul e consumat. Bine că nu a pățit nimeni nimic.

— Da, apropo de asta... Li Man Chi mi-a zis despre decizia ta, destul de... neobișnuită. Nu vreau să fiu indiscret, dar sunt curios cum ai gândit...

— Stai liniștit, George. N-aș putea să te implic pe tine în vreun fel, după câte ai făcut pentru mine. Șase luni până la proces e o groază de timp. Ce sens are să ne facem griji de pe acum? 'Om trăi și 'om vedea.

— Excelent te-ai gândit! Ai dreptate, Victor! Trăiește-ți viața! Fiecare clipă este o binecuvântare. Înțeleptul se bucură de prezent și prostul se îngrijește de viitor. Trebuie să sărbătorim evenimentul. Cheam-o și pe Bianca, să luăm împreună o cină festivă.

— Bine, o sun acum. De data asta totuși, te rog nu-i pune nimic în mâncare...

— Ha-ha! Victor, Victor, cum te gândești tu la toate... Îți promit! Dar să nu vă aud că vă certați la masă. Ha-ha! Glumesc. Nu sunt de acord cu tine dar îți respect decizia.

Mă simțeam mulțumit de modul în care evenimentele acestei zile agitate se încheiaseră. Învățasem o groază de lucruri noi, fără ca cineva să aibă de suferit. Prietenia mea cu George era acum și mai puternică, iar întâmplarea de azi era cu adevărat ceva de povestit nepoților. Ceea ce am și făcut acum. Doar Bianca a ciobit puțin din perfecțiunea acestei zile. Nu știu de ce, toată seara a fost prost dispusă și s-a purtat destul de rece cu mine.

CAPITOLUL XV

În care unchiul Victor asistă la un eveniment important și observă ultimele tendințe în sport.

Nepoate, probabil ți-am lăsat impresia că sunt un om obsedat de muncă, care și-a dedicat în întregime viața științei. Așa și este. Cu greu am găsit timp în tinerețea mea și pentru altceva. Cei de vârsta ta preferă acum să se joace pe calculator, să petreacă în cluburi sau să navigheze pe internet. Eu am ales să nu-mi pierd vremea cu astfel de activități, și nu doar pentru că nu existau pe atunci. Simțeam o chemare. Mi se părea că de fiecare dată când îmi petrec timpul într-un alt mod, omenirea face un pas înapoi. Totuși, mi-am permis să fac o excepție. Întotdeauna am fost atras de sporturi, datorită spiritului meu competitiv și a plăcerii de a câștiga și de a-i vedea pe alții pierzând.

Generația ta se gândește imediat la fotbal, când aude de sport. Pe mine însă acest joc nu m-a interesat niciodată. Ca toate sporturile de echipă de altfel. Nu-mi stă în caracter să mă bazez pe ceilalți, pe comunicarea cu ei și calitățile lor. Să recunoaștem, oamenii sunt în general inapți. Statistic vorbind, numărul celor care se pricep la ceva este foarte redus, raportat la populația lumii. Dacă ești bun la un astfel de sport, care este șansa ca și coechipierii tăi să fie? Garantat mult mai mică decât cea să te enerveze cu incompetența lor. Pe de altă parte, cu cât ai mai mulți jucători buni în echipă, cu atât este mai probabil să fii tu însuți deficitar. Și atunci, ce rost mai are? E doar un cerc vicios, în care fiecare dă vina pe celălalt și se pierde în mediocritatea grupului.

Sporturile adevărate sunt individuale. Doar tu și adversarul. Fără scuze, fără intermediari, fără milă. Totul depinde doar de tine, de experiența și de talentul tău. Nimic nu te împiedică să-ți zdrobești oponentul, decât propriile neajunsuri. Astfel de sporturi m-au fascinat încă din copilărie. De aceea, am fost chiar campion județean de juniori la șah. Desigur, nu este o înfruntare fizică în adevăratul sens al cuvântului, este un război al minții. Dar parcă și mai tare este umilit cel căruia îi demonstrezi că este inferior

intelectual. Ah, în vremurile acelea, vedeam mai multe lacrimi și ochelari decât un oftalmolog.

Șahul era un hobby adecvat pentru un tânăr promițător ca mine, însă a devenit plictisitor odată cu anii. Așa că mi-am găsit un nou sport preferat. Am păstrat de la el doar plăcerea de a mă juca cu capul adversarului, de această dată din exterior. M-am apucat de box. Din păcate, nu m-am bucurat de același succes. Ca și într-o relație amoroasă, pentru ca lucrurile să meargă bine, trebuie să dai mai mult decât primești. Dar stilul meu greoi de a lovi, le permitea celorlalți să se ferească ca în Matrix. Și apoi mă pocneau ca în Planeta Maimuțelor. În caz că nu ai văzut filmul, nepoate, maimuțele loveau.

A trebuit să renunț pentru că îmi punea în pericol munca de cercetare. Din experiență spun, este mai greu să te concentrezi după ce ai luat mulți pumni în cap. Nici pierderile de sânge nu ajută. În plus, mă îngrozea gândul unui nas din acela de pelican, precum poți vedea la cei care și l-au spart de multe ori. Nu regret, totuși, anii frumoși pe care i-am petrecut astfel. Am învățat multe. Pe un tânăr neantrenat ca tine, probabil l-aș putea snopi și acum.

Am făcut această scurtă introducere despre cariera mea sportivă deoarece, vreau să știi că nu privesc acest domeniu fără o oarecare autoritate. Nu subestimez rolul sportului în viață. Cunosc efectele benefice ale acestuia. La cei 50 de ani ai mei, sunt încă într-o formă fizică bună, deși n-am prea mai făcut mișcare în ultima vreme. Obișnuiam să alerg puțin, de câteva ori pe săptămână, când vedeam poliția și nu aveam încă act de identitate. Acum însă am rămas un simplu spectator.

Datorită lui George, în această calitate de privitor, am avut ocazia să urmăresc pe viu, cel mai important meci al anului în România. N-a fost ceva chiar nemaipomenit, dar 2047 nu este un an plin de evenimente sportive. Și nici țara noastră nu a devenit între timp o forță în domeniu la nivel mondial. Încă nu am găzduit vreo competiție de mare anvergură, precum o olimpiadă sau ceva asemănător. Deci, ca să folosesc o expresie chiar din această activitate, am scos maxim.

— Victor, avem meci mare azi! Cred că de-abia aștepți să vezi ce fac băieții noștri. M-a abordat George cu obișnuitul său

entuziasm, de fiecare dată când se întâmpla ceva de care nu-i păsa nimănui.

— Da... așteptarea mă omoară. Nici nu pot să muncesc în condițiile astea, îmi tremură mâinile de nerăbdare. Cred că ar trebui să mă opresc pe ziua de azi.

Nici nu știam despre ce meci este vorba, dar nu putea fi mai rău decât să pierd timpul la restaurant. Ca o compensație pentru faptul că îi suportam lungile discursuri despre evenimente neinteresante, profitam de ele de fiecare dată pentru a-mi lua o zi liberă. Anul acesta am sărbătorit cât tot restul vieții mele.

— Nu știam că ești atât de pasionat de fotbal... Dar până la urmă e și normal. Este mândria țării noastre în joc, nu poți rămâne indiferent la așa ceva. Popoarele civilizate se războiesc doar prin sport.

— Da... nimic nu spune mai bine ”Suntem un popor de oameni superiori vouă” decât o victorie la scor.

— Corect, Victor! Foarte corect! Gândești exact ca un chinez. Nu e de mirare că popoarele noastre sunt înfrățite. Apropo, când era ziua ta de naștere?

— Pe 15 februarie. Adică... 21 aprilie. Înainte credeam că este 15 februarie, până am aflat data exactă când eu m-am născut și săracul meu tată a murit. Le sărbătoresc pe amândouă, înseamnă mult pentru mine. Dar mai sunt și sfântul mucenic Victor pe 11 noiembrie și sfântul mucenic Victorin pe 31 ianuarie. La fel de importante pentru mine.

Îmi pare rău acum că nu am declarat și un al treilea nume, precum Ion sau Marian, dar faptul este deja consumat. Trebuie să mă descurc cu ce am.

— Eh, nu contează oricum. Nu am nevoie de o ocazie specială să-i fac un cadou prietenului meu Victor. Acum că am aflat cât de pasionat ești, n-aș suporta gândul să merg la meci fără tine.

— Vrei să mergem împreună? am întrebat îngrijorat.

— Nu... îmi pare rău Victor dar nu pot. Mi-ar face plăcere să-l vedem împreună însă i-am promis soției că voi petrece seara cu ea. Am crezut că o să fie de acord să meargă la meci cu mine. Se pare că nu este. Zice că am învățat numai tâmpenii de la euro-

peni. În fine, cu atât mai bine pentru tine. Poți să mergi cu Bianca. Eu voi fi cu sufletul alături de tine și de băieții noștri.

După ce m-a făcut să par un suporter fanatic, care insistă să-l ia de lângă familie pentru a vedea meciul, a scos cele două bilete din buzunar. Mi le-a întins cu același gest ceremonial cu care obișnuiește să-mi acorde, periodic, diploma de angajatul săptămânii. Deși nu mă omor după fotbal, m-a încântat ideea că Bianca nu-mi va putea reproșa, din nou, că ieșim mereu în aceleași locuri. Nu cred că asta avea în minte când a spus-o, dar nu era problema mea. Trebuia să-i dau o lecție despre claritatea în exprimare.

Importantul meci conta pentru calificarea la Campionatul European de Fotbal din 2048, organizat în Serbia și Muntenegru. Nu doar numele naționalei Italiei dădea greutate partidei, cât și miza punctelor în economia grupei B. România avea neapărat nevoie de o victorie, pentru a mai păstra speranțele intacte. La această calificare, desigur. Pentru că speranțele sunt intacte de 20 de ani, timp în care echipa noastră nu a mai ajuns la vreun turneu final.

Deși nu sunt tocmai pe gustul meu, nu poți să nu apreciezi globalizarea și apropierea dintre popoare, pe care le aduc sporturile de echipă. Pe de altă parte, poate fi și puțin ciudat, mai ales când se întâlnesc anumite reprezentative. A fost cazul și la acest meci, cu naționala Italiei având jumătate dintre jucători de origine română. Și România are tot jumătate, pentru că ceilalți sunt chinezi.

Vedeta echipei noastre este Dany Zbicerul, un jucător pe cât de talentat, pe atât de controversat. A fost dat afară din lot și readus, în repetate rânduri. În principal din cauza problemelor cu violența și excesul de alcool. La meciurile la care este suspendat sau neconvocat, preferă să stea în galerie și să se bată cu jandarmii. De obicei pierde. De aceea este mai mult accidentat, cu capul spart sau o mână în ghips, nu cu ruptură la menisc sau ligamente, ca un fotbalist de rând.

În cartea sa biografică, numește alcoolul și femeile drept cele mai mari pasiuni ale sale. În ordinea asta. Coechipierii l-au poreclit Prometeu, datorită ficatului său legendar, despre care se zice că ar rezista la aproape orice. Cu toate acestea, firmele de

asigurări refuză să-i deschidă o poliță, considerând că prezintă un risc prea ridicat. În schimb, un cunoscut institut medical i-a plătit o sumă fabuloasă, pentru a-i putea studia corpul după moarte. Au fost convinși de valorile neobișnuite ale alcoolemiei din analizele sale de după meciuri, cifre care sfidează medicina contemporană. Cercetătorii sunt de părere că Dany va fi mult mai important pentru știință, decât a fost pentru fotbal.

În cariera sa tumultoasă, s-a plimbat pe la multe cluburi, doar câteva dintre acestea fiind sportive. Momentan este liber de contract și se spune că s-ar antrena prin parcuri, sau deloc. Deși evident în urmă cu pregătirea, suporterii și conducerea încă mai au încredere în el. Așteptările sunt atât de scăzute încât, este aproape imposibil să dezamăgească.

În 20 de ani de eșecuri, românii s-au obișnuit cu ratarea calificării, precum și cu antrenorul care le-a pierdut pe toate. Desigur, ar fi fost demis de mult pe baza rezultatelor negative, dacă nu avea un contract care să-l acopere atât de bine. Dintr-o regretabilă eroare, a fost trasat doar obiectivul calificării la un turneu final, fără a preciza și o durată de timp. Federația refuză să plătească despăgubirile consistente, pentru a rezilia contractul, preferând să spere în continuare. Nici antrenorul nostru nu se lasă mai prejos, el declarând că va reuși calificarea sau va muri încercând. De bătrânețe probabil.

Întâmplător, chiar la aceste preliminarii, specialiștii consideră că avem șanse mai mari ca niciodată. Nu pentru că echipa ar fi mai bună ca până acum sau rezultatele ultimelor meciuri ar fi pozitive. Din simplul motiv că, începând cu această ediție, UEFA a hotărât organizarea turneului final cu 32 de echipe la start. Este până la urmă o afacere și toată lumea trebuie să fie mulțumită. Mai mult de jumătate dintre naționalele europene se vor califica, însă în anul 2047, nu mai există echipe mici.

Lotul nostru este format în mare parte din fotbaliști care activează în campionatul intern. O competiție care a crescut mult în valoare după introducerea metodelor moderne de arbitraj. Prima divizie are 20 de echipe, majoritatea cluburi cu tradiție în fotbalul românesc. Sunt înscrise printre ele și cele mai puternice formații din Republica Româno-Chineză, care nu are un campio-

nat propriu: Fotbal Club Muncitoresc Ni Ku Vâlcea, Gongrenul Piteşti şi Uzina Târgovişte.

Această tehnologie nouă de arbitraj este cea mai importantă iniţiativă introdusă în ultimii ani pe plan sportiv. Sătui de meciuri făcute praf de decizii eronate, membrii federaţiei internaţionale au dezvoltat un sistem performant, bazat pe camere video şi senzori, care permite analiza fazelor în studio şi comunicarea concluziei către arbitrul de centru. În aceste condiţii, greşelile sunt aproape inexistente.

La început nu a fost prea bine primită de greii fotbalului românesc, dar au fost nevoiţi să se conformeze. Cei care n-au renunţat complet, au decis să investească în echipă fondurile rezervate influenţării rezultatului, lucru devenit acum imposibil. Acest lucru a dus evident la o creştere în valoare a campionatului, din păcate, mai mult datorită jucătorilor străini. Tinerii români îşi aleg drept idoli fotbalişti precum Dany Zbicerul, şi ajung curând să constate pe pielea lor că nu au calităţile fizice necesare, pentru a-i călca pe urme. Dezamăgirea lor este atât de mare încât, nici nu le trece prin cap să renunţe la alcool, pentru a se concentra doar pe fotbal. Tinerii ambiţioşi vor totul sau nimic, şi dorinţa le este îndeplinită.

Din toate aceste motive, echipa noastră naţională pleca cu şansa a doua în confruntarea decisivă cu Italia. O ipostază obişnuită de altfel pentru suporterul român, care vine la meci în primul rând pentru spectacol. De aceea s-au şi ocupat în totalitate cele aproximativ 150.000 de locuri ale Stadionului Naţional. Biletele pe care mi le oferise George nu erau prea grozave, dar au fost totuşi un cadou. Nici măcar nu avea de gând să mi le scadă din salariu, după cum obişnuia. Am urcat cu Bianca până la ultimul rând de sus şi ne-am ocupat locurile.

Nu sunt genul care să distorsioneze adevărul pentru a se lăuda în faţa partenerei, însă era în joc onoarea lui George. A trebuit să-i spun că avem cele mai bune locuri posibile, deoarece, cu cât eşti mai sus, cu atât sunt şanse mai mici să fii lovit cu mingea de fotbalişti români. Oricum nu a fost deloc impresionată. Se plictisea teribil şi îmi punea în permanenţă întrebări, la care nu ştiam ce să răspund. De ce oamenii din jur urlă ca tâmpiţii? Care

e rostul să ai locuri bune, dacă nu vezi nimic până jos? Când dau gol ai noştri?

Din păcate, acest lucru nu s-a întâmplat până la sfârşit. Asta sau orice altceva. Nu ştiu dacă a fost din pricina perspectivei de vultur asupra terenului, stilului tacticizat al fotbalului modern sau, pur şi simplu, s-a întâmplat să nimerim un meci anost. Cert este că, de acolo din ceruri, întrezărind printre nori, a părut că n-am pierdut nimic. S-a terminat 0-0 fără nicio ocazie importantă, spre satisfacţia mulţimii care a considerat că ne-am anihilat bine adversarul. Totuşi, şansele de calificare au scăzut dramatic. Avem nevoie acum ca Estonia să piardă cu Belarus şi Lituania să nu câştige cu Malta. Sau invers. Nu-mi amintesc exact. Lumea era oricum optimistă.

Este o adevărată enigmă de ce românii sunt atât de pasionaţi de fotbal, un sport la care, conform datelor pe care le-am găsit, n-am fost prea buni niciodată. Am avut ceva performanţe mai notabile, doar în perioada în care eram vreo 10 ţări care luau în serios acest sport. Pe măsură ce omenirea s-a apucat şi ea de jucat, ne-am scufundat tot mai mult în ierarhia mondială.

Din fericire, există şi alte discipline la care participăm, cu ceva mai mult succes. Unele dintre acestea chiar sporturi olimpice. Un lucru care a rămas foarte important şi acum, când această competiţie trezeşte orgolii mai mari ca niciodată. După zeci de ani de globalizare în sport, toate ţările practică de toate. O medalie de aur este o performanţă greu de atins, mai ales în condiţiile în care probele olimpice au devenit din ce în ce mai stricte. S-au dus vremurile când alergai de trei ori şi plecai cu cinci medalii.

Multe sporturi cu tradiţie au fost eliminate complet din programa Jocurilor Olimpice Cairo 2048. De exemplu, s-a ajuns la concluzia că este de-a dreptul stupid să arunci cu patru chestii diferite la atletism. Doar pentru că discul e rotund şi la ciocan se folosesc două mâini, nu se justifică câte un rând de medalii pentru fiecare. Acum mai există doar aruncarea bilei electronice, capabilă să calculeze singură cât de tare a fost aruncată, să facă clasamente şi să cânte imnul câştigătorului.

Alte probe de atletism dispărute definitiv sunt săritura cu prăjina şi triplu saltul. În cazul primei, nu s-a putut găsi o explica-

ție logică de ce trebuie să folosești un băț ca să sari în înălțime și să fie considerat un alt sport. La fel, o săritură în lungime la care mai faci încă două sărituri mai mici înainte, nu mai pare suficient de diferită pentru a mai exista. Ca să nu mai vorbim de cursele de marș. Simpla idee că la un moment dat, atleții mergeau așa și umanitatea îl considera sport, provoacă acum hohote de râs.

Cel mai tare a avut de suferit însă natația, ramura sportivă în cadrul căreia toată lumea câștiga înainte minim trei medalii. Cu diverse stiluri și distanțe de parcurs, care alcătuiau peste 30 de probe diferite, să ai un înotător de top era suficient pentru a termina între primele 10 în clasamentul pe țări. Conform noilor prevederi însă, ce faci în apă este treaba ta, important e să termini primul. Poți să înoți precum orice animal dorești, doar nu te aștepta să primești câte o medalie diferită pentru fiecare.

Aceeași politică dură a fost adoptată și pentru celelalte sporturi care abundau în probe inutile. Canotajul în funcție de câți sunt în barcă, tirul în funcție de armă și distanță sau ciclismul după tipul de bicicletă. Practic, au fost eliminate toate întrecerile ce puteau fi câștigate de aceeași persoană, care își folosise deja cu succes aptitudinile într-o probă similară.

Desigur, această modernizare a Jocurilor Olimpice, din punct de vedere al varietății, a creat o cerere pentru alte sporturi. Cum greu se mai poate inventa ceva complet nou, după atâția ani de descoperiri, majoritatea sunt doar versiuni modificate ale unor discipline clasice. Mult iubitul meu șah este una dintre acestea. Considerat un joc cu combinații limitate, care a fost deja rezolvat, era doar o chestiune de timp până să dispară definitiv. L-a salvat însă introducerea unui set nou de reguli, care l-a transformat într-un joc mult mai incitant și mai captivant pentru tineret.

Șahul 2.0, cum este el cunoscut, îmbină elemente din Pentatlonul modern cu cele din Piticot sau Nu Te Supăra Frate! Fiecare pătrat de pe tabla de joc corespunde unei discipline, iar valorile pieselor implicate în mutarea respectivă decid condițiile de desfășurare a rundei. De exemplu, dacă îți aperi pionul de regina adversarului într-o anumită zonă, va trebui să boxezi contra lui cu o mână legată la spate, pentru a i-o captura. O partidă se întinde pe câteva zile și oferă un spectacol total, șahiștii fiind considerați cei mai completi și mai versatili dintre sportivi.

Versiunile neoficiale, jucate în general de copii prin parcuri, folosesc două zaruri pentru mutări și împrumută ceva elemente din barbut. Legea interzice practicarea lor, în teorie, din cauza deselor accidente și a banilor puși ca miză. Varianta antică este numită acum șahul bătrânesc, atât din pricina segmentului demografic care încă îl mai apreciază, cât și pentru că îți solicită doar mintea, lucru privit ca dăunător pentru un organism tânăr.

Revelația ultimilor ani este însă medievalul, un joc de echipă cu o adevărată explozie în popularitate. Apărut pe fondul nemulțumirii spectatorilor față de lipsa de violență din sportul modern, acesta satisface gusturile chiar și celor mai sângeroși dintre privitori.

Scopul este simplu, înscrierea unui gol prin introducerea mingii în poarta adversă, folosind o crosă specială. Această crosă însă, este destinată în primul rând lovirii altor jucători cu bestialitate și apoi a mingii. Controlul este foarte prost, nu se poate dribla, pasa, deposeda, iar șuturile sunt slabe și previzibile. Singurul mod în care poți construi o fază bună de atac este cu crosa, la cap.

De obicei partida degenerează într-o bătaie generală, care amintește de o luptă medievală în săbii, de unde și denumirea. Jucătorii poartă, bineînțeles, un echipament solid de protecție, pentru a rezista izbiturilor puternice. Totuși, se întâmplă des ca o lovitură bine plasată să nu poată fi atenuată suficient. De aceea, accidentările sunt ceva extrem de obișnuit. Un sportiv cu o carieră de peste un an, este deja un veteran. În regulamentul inițial, exista și câte un căpitan de echipă călare, care ar fi întreținut atmosfera de turnir. Organizațiile pentru protecția animalelor au reușit însă să le interzică acest lucru, deoarece puneau viața cailor în pericol. În schimb, cea a oamenilor rămâne în continuare într-un mare pericol, la fiecare meci.

Au apărut multe astfel de sporturi noi apreciate de contemporani, dar mai puțin interesante decât cele pe care le-am evocat. Dacă aș pierde timpul să le descriu, sunt sigur că ți s-ar părea niște simple parodii ale celor cu care ești deja familiar. Precum cursele de mașini care merg singure sau luptele în apă. Scopul întrecerilor este în primul rând de a distra spectatorii, de aceea evoluția lor va fi mereu imprevizibilă. Cine poate anticipa ce vor dori oamenii să vadă mâine? În afară de noi doi, nepoate.

Dar chiar și noi, doar până la un punct. Aceste informații prețioase pe care le-am obținut, eu prin muncă și geniu, tu prin șansa de a fi nepotul meu, din păcate au o finalitate. Ajuns în această situație, realizez că o călătorie în viitor este precum un drog al cunoașterii. Chiar dacă inițial ți se pare nemaipomenit să știi ce va fi în 2047, odată ajuns aici, simți o dorință arzătoare de a afla ce se va întâmpla și mai târziu. Uluirea de început se transformă treptat în obișnuință, și totul ajunge la fel de banal ca locul din care ai plecat.

Ah, dacă mai aveam timp, cât de departe aș fi ajuns! Câte volume ar fi avut cronicile mele! Le-aș fi scris chiar și urmașilor tăi, pentru că tu, nepoate, ai fi fost mort de mult. Aș fi călătorit prin tunelul timpului fără să mă uit înapoi. Până dădeam de nemurire sau de apocalipsă. Revenind, deci cam așa stau lucrurile cu sportul, nepoate.

CAPITOLUL XVI

În care unchiul Victor recunoaşte importanţa religiei în societate.

Nepoate, partea spirituală a lucrurilor nu m-a interesat niciodată. Mai bine spus, am fost mereu preocupat să aflu de ce se întâmplă ceva, în loc să mulţumesc cuiva pentru că acel ceva există. Cu toată îngăduinţa ambelor părţi implicate, este dificil ca ştiinţa şi religia să coexiste împreună. Sunt foarte puţine aspecte asupra cărora putem cădea de acord, indiferent de tabăra pe care o susţinem. Este oricum un subiect sensibil pentru toată lumea. O discuţie aprinsă în contradictoriu pe această temă nu se poate încheia prea bine.

De altfel, este ceva cât se poate de normal. Cineva care a crezut toată viaţa că a fost făcut din pământ, cum poate accepta brusc ideea că ar fi evoluat din maimuţă? Sau, având certitudinea că specia lui este pe aici încă din a şasea zi, cum ar putea concepe că a durat, de fapt, câteva miliarde de ani până să apară?

De cealaltă parte, nici ca om de ştiinţă nu este uşor să te împaci cu ideea unei fiinţe atotputernice, care poate decide în orice clipă să facă totul praf. Un oraş dominat de practici homosexuale este distrus de o ploaie de foc, iar cine se uită în spate, la gay care ard, se transformă imediat în sare. Un grup de oameni harnici decide să construiască un zgârie-nori, dar Dumnezeu consideră proiectul prea ambiţios şi îl sabotează. Astfel de povestiri nu sunt deloc încurajatoare pentru cei ca mine.

Fără îndoială, eşti mai în siguranţă cu propriile convingeri, care îţi permit să interpretezi lucrurile într-o manieră psihic confortabilă. Incertitudinea viitorului, fenomene inexplicabile, fragilitatea vieţii şi alte asemenea aspecte sunt complet înspăimântătoare pentru un om fără nicio credinţă. În schimb, dă-i omului o speranţă de mai bine şi va rezista la orice.

Cu cât perioada este mai agitată, cu atât temerile cresc şi suntem mai receptivi la o explicaţie salvatoare. Tu însuţi ai fost martor la aşa ceva, nepoate, asistând la profeţiile despre apocalipsa din 2012. Deşi nu mai eram acolo când a venit presupusa zi a

judecății, după ce văd pe aici, sfârșitul lumii nu pare să fi fost. Și am convingerea că nu va veni prea curând. Trebuie să ne preocupăm mai mult de propriul nostru sfârșit.

Nepoate, dacă aș fi avut motive să presupun că suntem de aceeași parte a baricadei, acest capitol ar fi fost mult mai tranșant, mai dur, mai subiectiv față de religie. Nu este cazul însă. Chiar din contră, acea corigență la fizică, conform statisticii, te aruncă direct în tabăra opusă. De aceea, voi trata acest subiect cu respect față de eventualele tale concepții. În cel mai rău caz, va fi doar o analiză mai puțin acidă. În cel mai bun caz, vom ajunge în rai împreună.

Odată cu progresul tehnologic, credința a continuat să-și urmeze panta descendentă în rândul populației. Cu trecerea anilor, tot mai puțini români frecventau lăcașurile de cult. Biserica risca să piardă statutul de singura instituție cu o cotă de încredere a populației mai mare de 0%. Opinia publică era în general de părere că, Dumnezeu nu are chiar cei mai potriviți reprezentanți pe pământ.

De altfel, nici ideile de viață ale oamenilor moderni nu prea mai erau în ton cu învățăturile Bibliei. O societate obsedată de perfecțiunea fizică obținută chirurgical, evident reneagă chipul și asemănarea după care a fost creată. Când filmele, muzica, jocurile, chiar și sportul glorifică violența, cum mai poți întoarce și celălalt obraz? Practic aproape toate păcatele pe care Scriptura le consideră demne de a fi pedepsite cu moartea, contemporanii le numeau distracții pe cinste. În astfel de condiții vitrege, doar ipocrizia te mai poate ajuta să te simți creștin adevărat.

Liderii Bisericii n-au rămas impasibili la exodul de credincioși, spre nepăsarea spirituală sau chiar spre alte culte. Au organizat o adunare generală în cadrul căreia, au identificat principalele probleme. Printre ele se regăseau nemulțumirea că religia a fost transformată în afacere, imaginea negativă a fețelor bisericești sau învățăturile biblice care condamnă lucruri acceptate acum, atât de lege cât și de societate. După lungi deliberări, clericii au pus totul în balanță și au găsit soluția perfectă: o catedrală.

În vremurile tale a început deja lucrul la Catedrala Mântuirii Neamului și probabil te întrebi, cum de nu au terminat-o până acum. Desigur, este vorba de o altă catedrală. În comparație cu

aceasta, cea la care te gândeai este o simplă bisericuță. De altfel, construcția ei a și trecut aproape neobservată la acea vreme. Numărul celor care s-au convertit la ortodoxism precum și încasările Bisericii s-au bucurat de creșteri nesemnificative. Nu aveau cum să repete aceeași greșeală a doua oară. Era nevoie de un proiect grandios.

Catedrala Recunoștinței Neamului este simbolul unui popor prosper economic, dar care nu l-a uitat pe Dumnezeu. Cu o suprafață dublă față de Casa Poporului, este în momentul de față cea mai mare clădire din lume. Lucrările au început sub patronajul Preafericitului Goldim și au durat 12 ani, fiind finalizate abia sub actualul patriarh, Preafericitul Aplistian.

Un asemenea monument impresionant al arhitecturii ar fi devenit, imediat după inaugurare, un punct de atracție pentru turiștii din toată lumea. A existat însă un legământ lăsat cu limbă de moarte de Părintele Goldim, care interzicea timp de 5 ani accesul în catedrală tuturor celor care n-au contribuit cu donații. Deși de curând a expirat această restricție, străinii tot nu se înghesuie, din cauza taxei de intrare destul de scumpă. Din fericire, pentru români biletul e la jumătate. Astfel, mi-am permis și eu să vizitez această dovadă incontestabilă a credinței poporului nostru. Un episod care merită povestit.

Am aflat de existența Catedralei Recunoștinței Neamului încă din primele zile, după sosirea mea în 2047. Ar fi și imposibil să n-o remarci. Amplasată într-o zonă centrală a Bucureștiului, pe locul unei părți importante din fostul Parc Carol, este vizibilă din orice colț al orașului. Cu o înălțime impozantă de peste 200 de metri, deține și titlul de cea mai înaltă biserică din lume. Este considerată una dintre cele 7 minuni ale lumii moderne, alături de Statuia lui Maradona din Argentina, Centrul MISA din Suedia, Stadionul Olimpic din Cairo, Robotul Gigant din Tokyo, Orașul-Fabrică din China și impresionantul Monument al Obezității din Statele Unite.

Plănuisem să o vizitez cu prima ocazie însă, timp de luni de zile, n-am reușit să-i fac loc în programul meu. Sau mai bine spus, am uitat. Acest lucru a funcționat totuși în avantajul meu, am avut timp să strâng bani pentru biletul de intrare. După lungi

insistențe, l-am convins și pe George să mă însoțească. Părea o clădire în care te poți pierde ușor dacă ești singur. Reticența lui a fost de înțeles, având în vedere că aparține unei alte culturi, unde majoritatea sunt ateiști, agnostici sau se roagă la orice, de la pietre și dragoni, până la zei grași.

Din suprafața totală a catedralei, doar aproximativ o treime este accesibilă creștinului de rând. O aripă este rezervată preoțimii și personalului administrativ iar o alta adăpostește spații private, care necesită securitate maximă. Cel mai important dintre ele fiind rezerva de lingouri a Bisericii, păzită în permanență de Garda de Aur. Acest ordin monahal a fost fondat odată cu catedrala, cu scopul de a apăra bogățiile materiale, pentru că cele spirituale nu erau în pericol. Deși îl au ca protector pe Arhanghelul Mihail, reprezentat de obicei cu o sabie în mâna dreaptă, sunt înarmați cu puști automate de ultimă generație.

Totuși, aripa deschisă publicului este și cea mai frumoasă. Se poate spune că face toți banii. Cei plătiți pe bilet, nu suma fabuloasă cheltuită pentru a o construi. Sala principală, unde se țin slujbele importante de peste an, are o capacitate de aproximativ 40.000 de persoane. Pentru a ajunge să vezi altarul, ai nevoie de o credință la fel de puternică ca a pelerinilor veniți la moaște. Doritorii pot închiria o mașinuță cu care să străbată distanța, dar creștinii care recurg la această metodă leneșă nu sunt priviți cu ochi buni. Acesta a fost și principalul subiect de dispută cu George, odată ajunși înăuntru.

— Victor, hai să luăm o mașinuță din aceea de golf. Plătesc eu.

— Îmi pare rău dar nu pot. Cu atâția oameni în jur? La tine vor trece cu vederea, dar la mine... N-o să mă ierte niciodată. E ca și cum ai intra tu încălțat într-un templu.

— De ce aș intra într-un templu? N-am fost în viața mea. M-aș descălța și acum dacă ar fi nevoie, chiar mi-ar fi mai comod. Aici vorbim de altceva. E inuman să străbați distanța asta pe jos. Și inutil. Nu cred că sunt eu exagerat. Până la urmă, e cea mai mare clădire din lume.

— O spui din invidie. Am văzut de curând un documentar. Deși se spune despre Zidul Chinezesc că este vizibil de pe lună, de fapt, se vede doar din orbita terestră. Catedrala Recunoș-

tinței Neamului este singura construcție făcută de om, care se poate observa de la o asemenea distanță. Asta cred că e adevărata ta nemulțumire.

— Cum!? Eu invidios? Aveți și voi meritele voastre, dar nu te amăgi singur. Recunosc că un astfel de monstru de beton este o dovadă incontestabilă a măreției unui popor. Noi chinezii suntem însă oameni practici. Nu putem accepta un asemenea efort, fizic și material, fără un scop bine determinat. Dacă era o fabrică poate mi-ar fi stârnit admirația...

În timpul acestei discuții aprinse, generată de conflictul de idei dintre concepțiile spirituale și materiale ale culturilor noastre, ne-am continuat drumul pe lângă pereții superbi ai catedralei. Pictați în întregime cu sfinți și scene biblice, sunt depășiți în frumusețe doar de vitraliile de mare finețe, care apar o dată la câțiva metri, ținând loc de ferestre. La o asemenea priveliște impresionantă, nici măcar George n-a putut rămâne impasibil. După câteva momente de tăcere, în care a cercetat fascinat de jur împrejur, s-a întors uimit către mine:

— Victor, voi sunteți politeiști?

— Ce? Politeiști? Nu cred... Nu... Cum să fim așa ceva?

— Desenele astea, atâtea personaje... Sunt zeități diferite, nu?

— Zeități... Cum să fie zeități? Ce fel de sălbatici ne crezi, George? Sunt sfinți!

— Văd că oamenii se închină la ei. Care e diferența?

— Eh, creștinismul e o religie complexă. Nu e așa ușor de înțeles, ca alea cu care ești tu obișnuit. Există un singur Dumnezeu. O ființă formată din trei persoane. Dumnezeu este atotputernic, doar El te poate ajuta. Sfinții n-au nicio putere. Adică au... un fel de putere. Practic, te rogi la ei ca ei să se roage pentru tine la Dumnezeu.

— Dar de ce ai nevoie de acești intermediari? Nu poți să te rogi tu, direct la Dumnezeu?

— Normal că poți! Te rogi și tu, se roagă și ei, vă rugați împreună! Te rogi și la Dumnezeu și la ei! Cu cât te rogi mai mult, cu atât e mai bine!

— Cred că am înțeles... Dar, să presupunem că ai doar puțin timp la dispoziție. Suficient cât să te rogi o singură dată. La cine te rogi?

— Nu știu! am izbucnit exasperat, într-un târziu. Nu știu la cine trebuie să te rogi! Eu nu mă rog! De fapt, de când am intrat în catedrală, mă rog doar să încetezi cu întrebările.

— Calmează-te, Victor. Îmi pare rău. N-am știut că religia este un subiect așa sensibil pentru tine.

Nici eu nu știusem până atunci. George avea însă un talent unic de a transforma absolut orice în subiect sensibil. Nu mă pricep prea bine la doctrinele creștinismului, sau măcar la religie în general, dar pur și simplu mă forțase să iau această poziție. Greu de spus dacă era cu adevărat interesat să afle mai multe, sau doar îi făcea plăcere să exploateze cunoștințele mele limitate în domeniu. După cum probabil ai intuit deja, George nu avea de gând să renunțe. Când am ajuns în dreptul unei fresce, care detalia o scenă teribilă cu draci chinuind păcătoși în cazane cu smoală, m-a abordat din nou, cu sete de cunoaștere.

— Vai, ce chinuri groaznice! Săracii de ei! Iadul e îngrozitor în toate religiile... Oare ce au făcut aceștia să merite așa ceva?

— Și-au enervat prietenii cu mii de întrebări... De unde să știu eu? Lucruri rele. În iad ajung cei care nu respectă legile creștine: criminalii, violatorii, hoții, gay, necredincioșii, prostituatele... Toți păcătoșii! Toată lumea își ia pedeapsa! Nu scapă nimeni!

— Da, da... mare adevăr ai spus! Cu asta sunt de acord. Toată lumea își ia pedeapsa pentru ce a făcut. Fie că există reîncarnare după iad sau nu, într-un fel trebuie să-ți plătești greșelile.

— Reîncarnare!? Termină cu prostiile... Nu există nicio reîncarnare. Iadul e pentru eternitate. Crezi că după ce ai păcătuit toată viața, te chinuie puțin și ai scăpat? Ce fel de religii aveați voi pe acolo? Aici nu te iartă nimeni. Ți-a luat diavolul sufletul, gata, ești terminat. Dacă ești bun ajungi în rai, dacă nu în iad. Nu se reîncarnează nimeni. Ar fi stupid.

— Interesant... Nici nu-mi trecea prin cap că e atât de dur creștinismul. N-am privit niciodată lucrurile așa. La noi raiul e

doar un concept nedefinit. Cum s-ar zice, raiul este pe pământ. De aceea ne și încântă ideea de reîncarnare.

— Raiul pe pământ... Ăsta ți se pare ție rai? Raiul e ceva nemaipomenit. Cu grădini, cu liniște, cu îngeri... Nu sună atât de bine când îl descriu eu, nu mă pricep. E un loc unde ai tot ce îți dorești. Nu se mai întoarce nimeni de acolo, nici dacă ar putea.

Ideea unui paradis părea să-l fi pus pe gânduri pe George, care pentru prima dată, era cu mintea departe. Ne-am continuat drumul de-a lungul sălii fără sfârșit, preț de câteva minute, până când a ieșit din starea de reverie, cu o nouă întrebare:

— Auzi, Victor, crezi că eu pot să ajung în raiul ăsta de care vorbești?

— N-ai nicio șansă, i-am retezat-o eu scurt.

— Tot n-ai uitat de incidentul acela minor cu Praful Iubirii?

— Nu e asta, George. Ești chinez. Chinezii n-ajung în rai. Raiul e doar pentru creștini. Nici măcar pentru toți creștinii. E doar pentru ortodocși.

A primit cruda veste cu o ușoară dezamăgire. Nu cred că se aștepta să ajungă în rai, dar l-ar fi mulțumit simpla posibilitate teoretică. A pășit mai departe îngândurat și după aproape un minut, a revenit cu o constatare:

— Nu e prea corect...

— Îmi pare rău, George, nu fac eu regulile.

Ne-am petrecut aproape toată ziua încercând să vedem cât mai mult din Catedrala Recunoștinței Neamului. O misiune deloc ușoară, atât din pricina dimensiunilor comparabile cu ale unui oraș micuț, cât și a minuțiozității decorurilor. Costul construcției în sine probabil pălea în comparație cu cel al transformării ei într-o operă de artă. Cifra exactă a investiției totale nu a fost făcută publică și nimeni nu îndrăznește să încerce măcar o estimare.

Există doar zvonuri despre cât de mult i-a afectat pe mai marii Bisericii, acest nemaipomenit efort financiar. Conform unor legende, regretatul Preafericitul Goldim se plângea apropiaților, încă din primii ani ai proiectului, spunându-le următoarele cuvinte înțelepte: ”Catedrala ne-a înghițit toate rezervele de valută. Cu banii ăștia puteam să cucerim o țară mai mică”. Se spune că această mare supărare i-a și grăbit sfârșitul.

Lucrurile au luat o întorsătură mai fericită odată cu venirea Preafericitului Aplistian. Datorită studiilor economice, pe care le-a finalizat în paralel cu cele teologice, a reușit să readucă Biserica la statutul ei profitabil de odinioară. A lansat cu succes campanii de promovare a donațiilor pentru catedrală, precum ”Nu-i greu să-ți cumperi locul tău din rai”, ”Dumnezeu îi urăște pe bogați” și ”Dă azi puțin sau mâine ți se va lua tot”.

Oamenii de rând au contribuit și ei, după posibilități, la acest simbol al recunoștinței poporului român, pentru toate darurile minunate pe care le-a primit. Suma necesară însă nu putea fi strânsă doar din banii săracilor. A fost nevoie de introducerea pachetelor de sponsorizare de lux. Sute de persoane cu stare au făcut donații importante, primind în schimb, pe lângă iertarea păcatelor, recompense premium pentru bunătatea lor. Cea mai însemnată dintre ele fiind includerea în Sala Sponsorilor. Pe pereții acestei superbe camere pot fi văzuți toți domnii generoși, precum și doamnele, reprezentați în diferite ipostaze relevante. Majoritatea au preferat momentul înmânării cecului.

Munca Preafericitului Aplistian în folosul poporului nu a rămas nerăsplătită și i-a adus fericire și pe plan personal. Conform ultimului catalog Top 300, totalitatea bunurilor sale lumești l-au plasat pe prima poziție, fiind în prezent cel mai bogat om din România. Pe lângă bani lichizi, aur, mașini și proprietăți imobiliare, cea mai importantă parte a averii sale este reprezentată de pachetul de acțiuni la Biserica Ortodoxă Română. Cele 25 de procente pe care le deține sunt estimate la o valoare de aproximativ 5 miliarde de ROP.

Admirând această bijuterie a arhitecturii moderne, trebuie să recunosc că Preafericitul Aplistian își merită situația financiară fericită. A reușit să scoată țara dintr-un impas spiritual, ducând la bun sfârșit un monument impresionant al recunoștinței. Situația este momentan stabilă, însă nu putem ști cât va rezista așa. Poate peste câteva zeci de ani, va fi necesară o catedrală și mai mare, pentru a acoperi golul din sufletele noastre.

Cred că ți-am vorbit suficient despre creștinism, o religie pe care, probabil, o cunoști mai bine decât mine. Idei perfecționate de-a lungul a mii de ani nu puteau fi afectate de o perioadă de

timp așa scurtă, precum cea pe care unchiul tău a sărit-o. Te pot surprinde însă cu informații despre noile culte apărute, pe cât de ciudate, pe atât de interesante. Ți-am povestit deja despre Martorii lui Taylor, acei fanatici culinari care venerează un bucătar ecofood. Nu au prea mulți reprezentanți în România însă. Există în schimb alte secte care au reușit să-și facă simțită prezența pe plan local.

Cea mai populară dintre noile religii este, fără îndoială, Biserica Oamenilor Liberi, mai numită și Congregația Distracției. După cum este lesne de presupus, principala idee a doctrinei este să te simți bine. Liderii spirituali ai comunității interpretează unele pasaje biblice, în stil propriu, pentru a evidenția conceptul că Dumnezeu vrea să te distrezi cât mai mult. Sunt oricum opționale, dacă vrei poți să nu crezi deloc în Biblie, sau nici măcar în Dumnezeu. În opinia lor, El vrea atât de mult să-ți trăiești viața la maxim, încât nimic altceva nu îl mai interesează.

Practicile lor favorite includ dansurile moderne, sporturile, ieșitul în baruri și cluburi, libertinajul sexual și karaoke. Dar oricum poți să faci ce vrei. Alcoolul și drogurile ușoare nu sunt obligatorii, doar recomandate. Adepții consideră că este imposibil să atingi cea mai înaltă stare de distracție, fără puțin ajutor medicamentos. Părerile oamenilor din exterior cu privire la Congregația Distracției sunt împărțite. Unii spun că nu este o religie, doar oameni cu foarte mult timp liber. Alții îi consideră complet nebuni. Totuși, indiferent de opinie, cu un lucru toți sunt de acord: organizează cele mai tari petreceri.

La polul opus se află Frăția Muncii, o mișcare spirituală care a luat ființă în Republica Româno-Chineză. Membrii cultului, de profesie muncitori în mare parte, sunt convinși că singurul mod în care te poți purifica este prin muncă fizică. Recomandă un job cât mai solicitant, care să-ți ocupe pe cât de mult timp este posibil. Singura dogmă ce trebuie acceptată în mod obligatoriu este că scopul vieții este munca.

Figura centrală asupra căreia se îndreaptă admirația lor este Marele Muncitor, un personaj legendar despre care se spune că ar fi putut să lucreze o săptămână fără pauză. Practicile lor spirituale se limitează la rugăciuni pentru putere de muncă. Neapărat scurte, pentru a reveni repede la lucru. Spre deosebire de

celelalte religii noi, Frăția Muncii este singura recunoscută și încurajată de autorități.

În condițiile actuale de prosperitate economică, o sectă la modă este Trustul lui Solomon. Denumirea este inspirată de faimosul rege al Israelului, despre care Biblia însăși spune că îi depășea pe toți regii de pe pământ, în bogăție și înțelepciune. Ei se concentrează în special pe prima. Folosind citate din Scriptură care descriu averea însemnată a unor oameni plăcuți lui Dumnezeu, precum Avraam, Iacob sau Ezechiel, argumentează că ura divină față de bogați este o interpretare eronată. Totul pornind de la un pasaj care compară drumul unui om avut spre rai cu trecerea unei cămile printre urechile acului. În interpretarea lor, este doar o metaforă pentru calea grea a credinței, nicidecum o restricție.

Membrii trustului sunt în general milionari, sau tineri care aspiră la acest statut. Convertirea este permisă oricui, dar în mod evident, doctrinele cultului nu i-ar aduce niciun fel de confort spiritual unui om sărac, ba chiar l-ar arunca într-o adâncă depresie. Ideile lor despre viață sunt definite ca o goană după îmbogățire, neexistând posibilitatea atingerii unei limite. Cu cât ești mai prosper, cu atât calea credinței este mai grea pentru tine, și lui Dumnezeu îi va plăcea mai mult biruința ta.

Pe lângă acestea, numai în ultimii ani o sumedenie de alte concepte spirituale și-au făcut apariția. Ca să le acopăr pe toate, ar trebui să scriu ”Istoria Religiilor de la 2047” în trei volume și chiar și atunci, s-ar găsi un grup de nebuni, care mi-ar reproșa că i-am lăsat pe dinafară. Pe unii i-aș omite intenționat de rușine, precum Urmașii Sodomei sau Familia Iubirii.

Apariția unor idei noi este până la urmă un lucru benefic pentru umanitate, chiar dacă se manifestă uneori în forme mai nefericite. Problema reală este acea dezbinare dintre oameni, care apare atunci când ne împărțim în prea multe bisericuțe. Sursa ei nu este însă neapărat acest val de noi credințe, cât încăpățânarea celor vechi de a nu dispărea. Toate sectele micuțe create de-a lungul timpului, par să rămână aici pentru eternitate. Dacă se întâmplă să suporte vreo transformare, fie cresc, fie se divid. Scientologie, mormonism, shamanism, satanism, fanatism, retardism, nimic nu mai părăsește conștiința omenirii, odată ce cineva și-a sacrificat timpul și sănătatea mentală pentru a-l inventa.

Sper să apreciezi, nepoate, obiectivismul pe care am încercat să-l păstrez de-a lungul acestui capitol. M-am ferit de opinii personale, așa cum ar face orice bun creștin. Am preferat să-ți prezint mai mult faptele concrete, în detrimentul concepțiilor discutabile care le-au generat. Deși sper că împărtășim aceeași viziune amplă asupra lumii, chiar dacă a ta este mai restrânsă, nu ți-am dat motive să fii ofensat sau nemulțumit în vreun fel. Dacă însă am făcut-o în mod involuntar, vei găsi desigur puterea să mă ierți. Până la urmă despre asta este vorba.

CAPITOLUL XVII

În care unchiul Victor te învață cum să ajungi miliardar.

Nepoate, după o discuție atât de lungă despre religie, sau un monolog dacă vrei să fim protocolari, despre ce altceva am putea vorbi dacă nu despre bani. Sunt sigur că ți-am atras deja atenția, prin titlul incendiar pe care l-am folosit. Un mic truc pe care l-am învățat în urma experienței mele jurnalistice eșuate. Dar, spre deosebire de oamenii de presă, am făcut-o doar pentru a te determina să citești mai cu interes, nu pentru a te păcăli în vreun fel. Îți promit că informațiile prețioase din acest capitol își merită introducerea spectaculoasă.

Ai rezistat cu stoicism până la această pagină, lucru ce nu poate fi prea ușor, când ești tânăr și neliniștit. De aceea, simt nevoia să te recompensez pentru efort. Aș fi făcut-o oricum, indiferent de situație, dar acum sunt și mai motivat să te ajut. Am păstrat special ce e mai bun pentru sfârșit, atât din considerente legate de merite, cât și tehnice. Ideile acestea de îmbogățire erau practic imposibil de plasat la începutul cărții, atunci când încă nu aflasei nimic despre lumea viitorului. N-aș fi știut ce să-ți spun prima oară. Toate lucrurile despre pe care ți-am vorbit sunt, de fapt, o potențială mină de aur. Acesta e doar un bonus. Runda specială, cum ați spune voi tinerii calculatoriști, sau noi cei care jucăm la păcănele.

Desigur, o persoană inteligentă care a înțeles tot ce a citit până acum, nici nu mai are nevoie de altceva. Sunt sigur că ai deja în minte un plan cu care să atingi gloria financiară, bazat pe evoluția omenirii, lucru care pentru tine nu mai este un mister. Pentru mine însă, nepoate, nu este de ajuns. Vreau să-ți ofer mai mult! Atât de mult încât să spui: ”Oprește-te, unchiule Victor, ești prea bun cu mine!” Și poate că ai dreptate, nepoate. Dar nu mă voi opri. Această religie de un fanatism orbitor care mă conduce, nepotismul acesta, mă obligă să continui.

Deși ești conștient de toate posibilitățile pe care ți le-am oferit, probabil că o anumită întrebare încă te bântuie. Nu am cum

să te judec pentru asta, este natural ca un tânăr să gândească așa, să aibă o asemenea perspectivă asupra vieții. De ce nu ți-am zis direct numerele câștigătoare la loto? De ce nu am făcut un capitol cu rezultate la pariuri sportive? Ar fi fost o cale mult mai simplă, mai directă. În câteva zile erai deja miliardar.

Dacă în mintea unui tânăr fără experiență, aflat la început de drum, aceasta pare cea mai bună variantă, în mintea unui bărbat trecut prin viață, ea nu pare nici măcar demnă de luat în considerare. În cazul în care scriam această carte pentru mine, nici n-aș mai fi menționat-o. Sau mai degrabă nu mai scriam cartea deloc. Eu deja știu chestiile astea.

Vreau să mă asigur însă că înțelegi motivele pentru care am luat această decizie, radicală în viziunea ta. Îți voi explica cât mai bine, de ce este spre binele tău. De ce ai avut noroc cu unchiul Victor, care este dur dar corect. Nepoate, oamenii de știință și femeile urâte nu se pot lăsa conduși de sentimente. Altfel vor avea de suferit.

Mi-ar fi ușor să-ți spun ce numere vor ieși la extragerea de duminică, sau că România va termina pe locul 2 în grupă și alte asemenea rezultate. Dar n-o să fac asta. Cred că ai auzit și tu de blestemul câștigătorilor la loto. Oameni care n-aveau mai nimic, s-au trezit brusc cu tot ce își doresc și au luat-o razna. La gândul că își permit aproape orice, întâi le-a cedat mintea, iar apoi abuzurile le-au făcut și corpul să cedeze. Același lucru te-ar fi așteptat și pe tine, dacă ai fi avut un unchi cu o gândire simplă. Presupunând prin absurd că, un astfel de unchi ar fi putut descoperi călătoria în timp.

Desigur, o să mă contrazici, o să spui că asta nu ți s-ar întâmpla și ție. Că acelea erau niște firi slabe, care n-au știut să gestioneze bogăția. Pe când tu, te-ai pregătit toată viața pentru a fi miliardar. Am fost și eu de vârsta ta, nepoate. Știu ce ar însemna bani nelimitați într-un asemenea moment al tinereții. Ți-ar fi fatal. N-ai apuca nici Crăciunul.

În lumina acestor lucruri, cred că înțelegi de ce un asemenea gest ar nega însăși ideea acestei cărți. Scrisă cu unicul scop de a te ajuta să-ți croiești un drum în viață, într-o manieră sănătoasă și de perspectivă. Nepoate, cu ce am scris aici, poți ridica un imperiu. Poți crea o corporație care să dețină jumătate de glob.

Ai putea deveni atât de puternic încât, să schimbi radical soarta omenirii, chiar făcând irelevantă o parte însemnată din cronicile mele.

Cu această posibilitate la dispoziție, de ce să-ți asumi riscul unei îmbogățiri periculoase? Una care, din punct de vedere statistic, te va duce la pierzanie. Compară un om care și-a construit averea în timp, cu unul care a obținut-o dintr-o dată. Ai să vezi imediat câte lipsuri și defecte are cel de al doilea, în raport cu primul. Ce diferențe enorme de mentalitate, moravuri, principii și prestanță există.

Am luat în calcul varianta de a-ți oferi unele ponturi ulterioare, pe care să le poți folosi abia la maturitate. Să-ți ofere confortul financiar total abia la 30, poate 40 de ani. Bineînțeles, nu în perioada în care pariurile sportive erau ilegale, nu te-aș împinge niciodată să calci legea, oricât de injustă ar fi ea. Și nici numerele de la loteria de stat 9 din 77, ți-ar fi fost în cel mai bun caz inutile, dacă nu chiar dăunătoare. După părerea multora, era genul de joc de noroc la care nici măcar un călător în timp n-ar câștiga. Mă gândeam la curse de cai.

În urma unei analize interioare, în care am ascultat argumentele ambelor părți, am decis împotrivă. Nu vreau să-ți schilodesc viața, nepoate, cu speranțe de viitor care să-ți amorțească prezentul. N-ai dovedit prea multă ambiție nici până acum, dar dacă ai avea perspectiva unui câștig iminent. Viața ta s-ar transforma într-o așteptare latentă, un dolce far niente în care ai face doar planuri și datorii. Trebuie să-ți iei soarta în mâini acum, să-ți construiești viitorul, așezând una câte una cărămizile cunoașterii, pe care unchiul tău le-a scos cu mâinile goale din focul științei.

Soluția perfectă este să-ți ofer, pe lângă toate informațiile de până acum, câteva idei suplimentare, care să-ți dea un avans în afaceri. Eu nu am avut niciodată un spirit antreprenorial dezvoltat, chiar m-am ferit de posturile de conducere. Am menționat deja antipatia mea față de lucrul în echipă. Să ai grijă de o gloată de mediocri să-și facă treaba este și mai frustrant. Având însă la dispoziție această mină de aur, și o maimuță s-ar descurca fără probleme. Dar tu, nepoate, care ești mult mai în față pe scara evoluției! Asta fără să aduc vreo ofensă convingerilor tale religioase.

Primul lucru pe care trebuie să-l faci este să înveți chineză. Glumesc, nepoate. Ar fi extrem de util, dar n-ai nicio șansă. Să fim realiști. N-am reușit nici măcar eu. Concentrează-te doar pe română. Oricum vei fi patron, n-ai nevoie de altceva. Engleză începător și română mediu este perfect. Sunt alte abilități însă care se vor dovedi foarte utile. De exemplu, să înveți să joci poker.

Ți-am spus deja cât de ridicat este în prezent nivelul de joc, fiind aproape sport național, cu școala aceea profesională și tot interesul tinerilor. Totuși, s-a ajuns aici în timp. Dacă ești pregătit când începe nebunia, poți să le iei banii la gâște, ca să folosesc o expresie de-a noastră, a profesioniștilor. Îți trebuie doar să capeți puțină experiență și ceva cunoștințe de statistică și probabilități. Și apoi, evident, să recunoști începătorii de la masă. De obicei sunt îmbrăcați în alb și își fac hainele praf, când intră mascații și pun pe toată lumea la pământ. Glumesc, nepoate, așteaptă până când e totul legal.

Departe de mine gândul să te îndemn spre activități la limita legii, sau chiar peste. Dar dacă aș face-o, sunt altele mult mai profitabile și mai de viitor. Să aduci în țară Praful Iubirii e prima care îmi vine în minte. Chiar a existat o perioadă scurtă în care nu era pe lista de substanțe interzise. Ce bani s-au făcut atunci! Așa și-a luat George restaurantul. Totuși, nu te-aș sfătui să-i faci concurență fără să angajezi câțiva mercenari înarmați. Și legalizarea prostituției creează câteva oportunități, nu știu în ce măsură îți dă de gândit.

Ideal ar fi să înveți și o meserie de viitor, în cazul în care, din cauza unor circumstanțe incredibile, planurile tale ar eșua. Deja ai aflat că medicii specializați în chirurgie plastică o duc foarte bine. Dar, dacă puteai să intri la medicină, o făceai și fără să-ți povestesc eu ce o să se întâmple. E valabil și pentru programator. Și cred că putem da la o parte și domeniile care necesită talent nativ. Poate avocat, dar e destul de mult de învățat, n-o să-ți placă.

O variantă bună ar fi psihologia, după cum ți-am spus este foarte căutată. Se câștigă bani frumoși și nu faci decât să vorbești toată ziua. În plus, oamenii te respectă și au impresia că ești doctor. Și jurnalismul o să fie la fel de popular în viitor. Într-un secol

al informației, este necesară o armată de ziariști. Pe de altă parte, nu e ca și cum ar trebui să te pregătești într-un fel pentru asta. E suficient un simț nativ pentru titluri senzaționale. Dacă nu-l ai, poți să te faci polițist. Nu doar datorită meseriei care te obligă să apreciezi liniștea și ordinea, ci și pentru că rata criminalității e atât de scăzută încât, nu prea ai nimic de făcut.

Toate acestea sunt însă planuri B, poate chiar C. Plase de salvare pentru cazuri nefericite. Cel mai probabil, vei conduce o afacere importantă, fără să duci grija zilei de mâine, sau să te scoli de dimineață. Singura ta preocupare va fi să faci investiții inteligente. Sau ai putea să-l asculți pe unchiul Victor și intelectul nici nu-ți mai este necesar.

O oportunitate pe care n-o poți rata sunt acțiunile la Dracula Park, atunci când vor fi din nou scoase la vânzare. Pentru profit maxim, ai putea cumpăra chiar acum de la cei care deja și-au plasat banii cu cap. Dacă nu ai fonduri momentan, poți să mai aștepți liniștit. Va dura ani buni până când vor exploda. Amintește-ți însă să le vinzi la timp, înainte să apară prostituatele. Banii înainte, ca să fac un joc de cuvinte. Nu știu dacă te-ai prins, ar fi mai bine să nu.

În cazul unei evoluții logice, peste 10 ani o să ai un buget impresionant, pe care îl poți investi în imobiliare. Este un domeniu la care nu mă pricep deloc, dar știu câte ceva despre evoluția pieței, ca simplu observator. Cel mai spectaculos profit îl poți face investind în case și terenuri aflate în zonele cu romi. Cei cu astfel de proprietăți, care au vecini romi, sunt dispuși să le vândă chiar și sub prețul pieței. Imediat după Marele Exod din 2024, valoarea lor va crește exponențial. Nefiind specialist, nu pot să-mi dau seama care ar fi legătura, dacă și există una de la bun început. Poate e vorba de aprecierea trecutului încărcat de istorie, precum Centrul Vechi al Bucureștiului, ceva de genul acesta.

Am pornit acest capitol cu scopul de a-ți oferi un plan de viitor multilateral dezvoltat. Făcând rapid în minte o evaluare, cred că tot ce îți mai lipsește sunt câteva idei de afaceri de nișă. Cum ar spune profesioniștii, business-uri out of the box. Desigur, poți să le încerci pe cele convenționale, precum o fabrică de alcool, un bar cu karaoke, o clinică de înfrumusețare sau să întemeiezi o religie. Știi deja că toate vor merge bine. Lucrurile obișnuite pot

fi însă plictisitoare. Dacă vrei să te simți original, să fii privit ca un pionier, ca un inovator care a văzut diamantele din mocirlă, trebuie să alegi ceva revoluționar.

Vor merge foarte bine în viitor afacerile cu copii. N-a sunat prea bine. Reformulez, afacerile cu produse și servicii dedicate copiilor. O idee bună este grădinița roboților, extrem de apreciată în prezent, de părinții mai pretențioși. Va mai dura ceva până când tehnica necesară va fi disponibilă, dar merită să profiți de această ocazie la momentul potrivit. Cheltuielile sunt chiar și mai reduse, electricitatea fiind mai ieftină decât niște salarii groaznice, iar eficiența roboților este mai mare.

S-a demonstrat că toate problemele unei grădinițe, vin din pricina stresului la care este supus personalul educațional. Mediul de lucru iritant te face să-ți pierzi calmul și să te cobori la nivelul celor pe care îi supraveghezi. În plus, din punct de vedere științific, este imposibil să îți placă copiii altuia. Decât dacă ai o anumită dereglare, de altfel pedepsită de lege.

În schimb, roboții specializați nu au sentimente, nu se enervează, nu cedează psihic. Sunt programați să nu realizeze cât de insignifiante sunt nemulțumirile copiilor, precum și tot ce cred ei despre viață și univers. De aceea, programul de lucru decurge fără incidente, atmosfera este mai pozitivă și părinții dispuși să plătească în plus. Nu de bună voie, bineînțeles, trebuie să le ceri tu, minținduu-i că ai dat mult pe roboți. Dar este spre binele copiilor. Ai tăi nu ai lor, evident.

Înțeleg dacă nu te tentează ideea unei grădinițe, e mai mult o afacere pentru femei. Ceva similar ca investiție în aparatură tehnică, însă considerabil mai masculin, este o sală de fitness virtuală. Cu nivelul la care a ajuns chirurgia plastică, puțini mai sunt dispuși să transpire ca să arate bine. Obiceiul de a merge la sală a rămas totuși. Este sănătos pentru corp și minte, îți dă energie și poftă de viață.

Toată camera este o realitate virtuală comună pentru toți clienții, ca un joc video în mulți jucători. De fapt, se stă pe canapele comode cu casca pe cap și ochelarii la ochi. Poți alege ce program vrei, de la fitness, aerobic, pilates, tae bo, zumba chiar și arte marțiale. Sistemul a fost inventat de programatorul rus Ardan Aceaturian și îl vinde în sistem de franciză. Se numește, într-o

traducere aproximativă, ”Numai fraierii transpiră”. La bărbați are un succes moderat, dar femeile sunt înnebunite. S-a lansat și o colecție vestimentară, dedicată acestei mode. Apărute după Marea Nepăsare, tricourile sunt desigur toate identice, disponibile în câteva culori.

Am păstrat pentru sfârșit favorita mea. Un proiect pe care l-aș fi dus eu însumi la bun sfârșit, dacă timpul nu-mi era dușman. Îmi place atât de mult pentru că este o idee proprie, ceva ce nu s-a făcut nici până în prezent. Este atât de genială încât, mi-ar fi plăcut și dacă era ideea altuia. Nepoate, pregătește-te! Cimitirul cu busturi! Simt că e o nedreptate să nu-i acord un întreg capitol separat, dar timpul mă presează.

Conceptul mi-a venit în minte prima oară când, mă gândeam cum mi-ar plăcea să fiu onorat după moarte. Atunci am realizat că, este posibil să fie multe persoane în aceeași situație cu mine. Oameni care ar merita o statuie și autoritățile nu le vor face una niciodată. Cimitirul cu busturi este soluția perfectă. Unde orice loc de veci primește din oficiu un bust în memoria ocupantului, în pachetul de bază. Vor fi disponibile la cerere și pachete mai scumpe, care includ statui complete, în picioare sau ecvestre, un monument, o criptă, o capelă, chiar și o mini-catedrală. În funcție de buget.

Desigur, toate aceste omagii le poți aduce și într-un cimitir obișnuit, dar sunt o serie de avantaje pe care acesta nu le poate oferi. În primul rând, omagiatul nu trebuie să-și calce pe demnitate, ca să ceară explicit așa ceva. Este suficient să scrie în testament unde vrea să fie înmormântat, și toată lumea înțelege aluzia. Plus prețurile mult mai bune pe care le poți practica, când faci busturi pe bandă rulantă. Până la urmă va deveni o chestie de etichetă să ai un loc de veci aici, o aroganță post-mortem. Mă gândesc la un slogan de genul: Dacă nu ești aici când ai murit, familia nu te-a iubit nici când trăiai. Nu sună grozav, dar mergi pe direcția asta.

Singura problemă e să ajungi la un acord cu Biserica Ortodoxă Română, pot fi destul de capricioși. Ar putea chiar să-ți fure ideea. Nu-mi sunt prea simpatici însă au meritele lor. Simt banii de parcă ar crede doar în Moise. Să nu înțelegi greșit, nepoate. Dacă nu am încredere în Biserică, nu înseamnă că neg

existența lui Dumnezeu. Este precum ai asocia încrederea în politicieni cu cea în conceptul de democrație.

Mai am ceva idei interesante, dar cred că e suficient, prea multe posibilități se dovedesc deseori mai dăunătoare decât prea puține. Majoritatea sunt oricum bazate pe creșterea de animale exotice sau cultivarea unor plante miraculoase. Nu sunt genul tău.

Probabil simți un impuls puternic să închizi cartea și să te apuci de treabă. Și eu aș fi la fel de nerăbdător în locul tău. Sper să nu faci asta, pentru că încă mai sunt lucruri de aflat. Nu vei fi dezamăgit de capitolul următor. Îți promit că la sfârșitul lui, vei fi mai motivat ca niciodată. Da, chiar și mai mult decât acum.

CAPITOLUL XVIII

În care unchiul Victor își vede o rudă apropiată într-o nevoie disperată de ajutor.

Nepoate, este evident vorba despre tine. Nu are rost să mai prelungesc suspansul. Știm foarte bine amândoi că nu te-ar fi asteptat un viitor prea roz. Nu cred că îți făceai vreo speranță și te-am dezamăgit, zdrobindu-ți visurile. Din contră, eu sunt cel care îți va schimba soarta crudă pe care o meritai. Glumesc, nepoate. Nimeni nu merită așa ceva. Dar din păcate, viața este dură cu cei care nu se pricep la nimic util pentru societate.

A fost dificil să dau de tine, chiar și cu toată tehnologia și mijloacele de informare disponibile în 2047. Nu ai un loc de muncă sau un domiciliu stabil și nici cont pe rețelele de socializare. Din fericire, ai cazier. Nu unul extrem de încărcat, suficient cât avocatul Li Man Chi să poată afla ceva despre tine. Desigur, te-aș fi găsit mult mai ușor dacă mai erai încă în pușcărie. Am fost puțin dezamăgit când am aflat că ești în liberate. Nimeni nu știa nimic despre soarta ta, a trebuit să încep munca de teren.

George mi-a făcut o scurtă prezentare a locurilor frecventate de săraci și foștii pușcăriași. Cum făceai parte din ambele categorii, erau șanse mari să te întâlnesc. Zi de zi plecam să te caut prin zonele de la marginea orașului, în baruri obscure sau spații în aer liber. Mi-am pus viața în pericol în repetate rânduri, amestecându-mă printre oameni care m-ar fi ucis doar pentru hainele de pe mine. Deși arătau identic cu cele de pe ei.

N-o să te plictisesc cu toate episoadele în care era să mor pentru tine, nepoate. Voi trece direct la sfârșitul fericit. Sau mai bine spus, sfârșitul nefericit pe care îl vom schimba împreună. După săptămâni de lungi investigații, în urma cărora aș fi putut scrie și o carte polițistă, dacă nu era sub demnitatea mea, într-un final te-am găsit. Situația ta era chiar mai dramatică decât credeam, și la un moment dat te crezusem mort.

În timp ce făceam obișnuita vizită zilnică la cantina săracilor din apropiere, deodată, te-am zărit. Te-am recunoscut imediat din pozele față și profil. Stăteai la coadă așteptând, undeva

printre primele persoane, semn că te sculasei de dimineață. M-a bucurat această dovadă de hărnicie, dar era totuși prea puțin și prea târziu, cum spune englezul. Poate îți pare ciudat însă aveam dubii cum să te abordez, deși mă gândisem la asta de multe ori până atunci.

În astfel de situații, varianta clasică este stilul Fantoma Crăciunului. O apariție supranaturală care îți povestește cât de frumoasă ar fi fost viața ta, dacă nu erai un om oribil. În cazul tău particular, n-ar fi avut niciun sens. Nu se mai putea schimba nimic, era prea târziu pentru Radu din viitor. De ce să-l mai amărăsc? Era nevoie de o soluție radicală. Nepoate, se poate spune că ți-ai ruinat viața atât de tare încât, doar o călătorie în timp o mai poate repara.

Am decis să adopt atitudinea mea obișnuită și să fiu evaziv. Nu puteam să-ți destăinui nici ție adevărata mea identitate. Fără supărare, nepoate, dar erai un fost pușcăriaș. N-aveam cum să am încredere în tine. Nu-mi luasem nici bani la mine. Din fericire, puteam să recunosc faptul că suntem rude. Oricât de jenant ar fi fost. M-am îndreptat spre tine, mergând paralel cu coada de la cantina săracilor. Când am ajuns în dreptul tău, m-am apropiat să te abordez însă nu am apucat.

— Ce faci, mă, te bagi în față? ai țipat brusc la mine, atrăgând atenția celor din jur.

— Nu... Eu sunt...

— Băi, bulangiule, stau la coadă de la 7 jumate. Ai dormit ca un porc și acu' vii să mănânci moca? Crezi că ți-am ținut eu rând ca în '89?

— Radule! Sunt eu, vărul tău Victor.

— Bă, tu crezi că mă faci cu de-astea? Ai auzit și tu că e Radu mereu aici primul la coadă și gata? Ce-ai zis tu, îl iau cu vărule și pune fraieru' botu' imediat.

— Calmează-te, nepoate... vărule adică. Uite, mă dau mai la o parte, stau aici în stânga. Tatăl meu, unchiul tău Victor, n-a apucat să spună de mine nimănui. Mă născusem tocmai atunci când a murit, în 2013 dacă îți amintești.

— Aha, parcă... Arăți rău pentru 34, moșule. Cred că ai băgat în tine toate nebuniile... Mă, îmi pare rău că am sărit așa pe tine. Tre' să fii atent cu ăștia. Abia așteaptă să te fure.

— Eh, nu face nimic. Mă bucur să te văd.

— Să știi că n-am cum să te ajut, cu bani sau ceva. Adică dracu'... vezi și tu, sunt aici la coadă cu toți boschetarii.

— Nu, nu... Nu e asta. Ești singura mea rudă în viață. Am auzit că ești prin zonă și am zis să te văd.

— Aha... Bravo, mă, frumos din partea ta.

Coada mergea destul de lent. Cât timp am avut acest scurt dialog, nu se avansase nici măcar cu un pas. Totuși, nimeni nu părea să intre in panică. Toată lumea era obișnuită cu formalitățile. Probabil trebuia să pierzi cam jumătate de zi, pentru a prinde o masă gratuită la cantină. N-a fost niciodată ușor să fii sărac, în toată istoria omenirii.

După acest scurt schimb de replici eram și mai motivat să termin cartea. Pe lângă aspectul tău fizic, care făcea pozele din cazier să pară o ședință foto profesionistă, nici vocabularul tău nu era prea grozav. Se vedea că te-ai învârtit prin anturaje dubioase. Anii de pușcărie își puseseră asupra ta amprenta lor digitală, cu tuș albastru.

— Merge încet coada, am făcut eu o constatare, ca să mai anim discuția.

— Da... Așa e în fiecare zi. Cam într-o oră, o oră jumate, intru. Important e să mai prinzi loc. Uită-te la toți proștii ăștia din spate. După mine, maxim încă 30 mai intră. La restu' le închide prăvălia în nas.

— Și îți mai rămâne timp și de altceva, dacă stai zilnic la coada aceasta?

— Rămâne... prea mult rămâne. Oricum nu mă așteaptă nimic mai bun de făcut. Câteva ore pe zi mă duc să cerșesc, în fața la catedrală.

— Mai dă lumea bani?

— Așa și așa. Câteodată pică bine, alteori deloc. Le merge la bătrâni, la copii, la ăia cu handicap. Pe mine când cer, mă trimite la muncă. Era altceva dacă aveam un loc de cerșit ca lumea, undeva pe lângă intrare. Da' cere Biserica niște chirii... nu poți să te apropii. Și așa îmi ia jumate din tot. Cică tre' să-și recupereze investiția.

— Un loc de muncă ai încercat să-ți găsești?

— E aiurea și cu munca asta... Am lucrat de câteva ori pe șantier, n-a mers. Te scoli cu noaptea-n cap, te apuci să tragi de fiarele alea să-ți rupi mâinile, transpiri... Măcar dacă ieșea banu' ca lumea. Nu merită. Și-acu tot la ora aia mă scol, da' vin aici, m-așez liniștit la coadă, e altceva.

În inima unui om obișnuit, acest dialog ar fi stârnit în cel mai bun caz milă. Însă, în cea a unui om de știință, conectată în permanență la creier, compasiunea era amestecată cu dilema unui paradox temporal.

Problema lui Radu din viitor era evidentă. Nu se pricepea la nimic, avea cazier și nu-i plăcea munca. Dar nu era băiat rău, avea nevoie doar de o șansă. Mai precis de un job simplu, ceva care să nu necesite abilități, inteligență sau efort. Adică al meu. Cazarea și mâncarea asigurate îl făceau chiar perfect pentru el. Eu oricum nu mai aveam prea mult de stat pe aici. Nu mi-ar fi fost greu să-l conving pe George să-l angajeze pe vărul meu în loc. Avea însă vreun sens?

Scopul meu a fost de la bun început să te ajut pe tine, nepoate. Doar asta am avut în minte, în ultimele luni. Când am aflat situația ta disperată, am început să fac eforturi și mai mari. Am scris unele capitole obosit, nedormit, chiar și în stare de ebrietate, doar ca să termin mai repede. Toate acestea deoarece, știam că prezentul tău de aici este compromis. Trebuia lucrat la prevenire, nu la corectare. Planul era ca această versiune a ta, nereușită, să dispară complet.

Ai observat că, de-a lungul întregii mele vizite în 2047, am încercat să fiu cât mai prudent posibil. Sunt primul om care a reușit să călătorească în viitor, din informațiile mele. Nimeni nu știe ce se poate întâmpla, care sunt implicațiile exacte ale acestui eveniment asupra dimensiunii timpului. Orice mic detaliu poate crea o buclă temporală, un paradox, ceva care să nege întreaga existență a universului. Cu modul meu curat de lucru, tind să cred că am evitat un asemenea risc. Și faptul că aici eram deja mort a fost de mare ajutor.

Ceea ce aș fi putut face acum nu era doar de domeniul supranaturalului, era de un grad de bunătate contrar legilor firii omenești. Nepoate, dacă l-aș fi ajutat pe Radu din viitor, aș fi salvat viața aceleiași persoane de două ori, în două planuri tempo-

rale diferite, două versiuni diferite ale aceluiași individ. Dacă universul nu exploda la un asemenea altruism, s-ar fi lovit apoi de problema paradoxului. Cum după părerea ta, viața e prea scurtă să înveți fizică, o să-ți explic la ce mă gândesc.

Dacă eu îl ajut acum pe Radu din viitor, soarta lui va fi schimbată definitiv de către mine. După ce îți voi trimite cartea aceasta, tu te vei scutura din starea de mediocritate și îți vei schimba destinul. Prin urmare, versiunea Radu cel ratat nu va mai exista. Negând complet interacțiunea mea cu el, care n-a existat niciodată. Desigur, l-am influențat deja și până acum, dar mult mai nesemnificativ. Cred că universul poate să nege o discuție la coadă la cantina săracilor. Ceva mai mult de atât, depășește limita de siguranță. Am decis să nu mă implic, să rămân doar un personaj episodic, pe care îl uiți într-o săptămână.

— Dar cum ai ajuns în situația asta? Pari o persoană inteligentă, care știe să se descurce. Am continuat eu să te descos.

— Mda, așa o fi. E poveste lungă. Vorba vine. Nu mi-a plăcut cartea, m-am ținut mai mult de combinații. Mi-au venit la un moment dat niște bani, de la ai mei. Am făcut o sală mare de fitness, cu aparate șmechere, am băgat toți banii în ea. A mers bine o vreme, până a început nebunia cu operații, cu prostii, a apărut și tâmpenia aia virtuală, cum dracu' îi zice... M-a băgat în faliment. N-am putut să recuperez mai nimic. Cum puteam să știu?

— Doar dacă îți prezicea cineva viitorul.

— Exact. Așa e viața. N-ai de unde să știi ce te-așteaptă. Am avut o depresie atunci. Mă obișnuisem cu niște bani, cu niște condiții... M-am apucat de băut, mă certam cu toată lumea...

— Și nu ți-ai mai revenit niciodată?

— Ba da, m-a ținut doar câteva luni. Imediat după, mi-a zis un tovarăș dacă mă bag cu el într-o afacere. Suna bine planu' când mi-a povestit. Am împrumutat niște bani și am făcut cu ăsta un restaurant chinezesc în Pitești. N-aveam noi mâncare prea grozavă, personalul era tot român, da' nu prea era concurență. Iar, a mers la început. Peste 3 luni, au vândut tâmpiții ăștia județu' la chinezi și ne-au terminat. Putea să-ți treacă prin cap așa ceva? Să vândă județul? Tocmai la chinezi?

— Da, e o coincidență destul de mare.

— Puțin spus. Să-mi fi zis cineva înainte că se întâmplă așa ceva, îl făceam nebun.

— Lasă-mă să ghicesc. Ai investit apoi în telefonie mobilă și în haine de lux?

— Nici chiar așa. N-am mai avut curaj. Am căzut iar în alcool, m-am apucat de organizat jocuri de noroc ilegale. Stăteam tot timpul cu stres, mă ascundeam, mă alerga poliția. M-a distrus psihic perioada aia. De-atunci am luat-o tot în jos.

În tot acest timp coada a mai avansat ceva, suficient cât să rămână doar vreo câteva persoane înainte. Din cantină a ieșit un bărbat scund și îndesat, cu mânecile suflecate și un șorț murdar prins în jurul taliei. Greu de spus dacă era bucătarul sau cel care servea la mese. Oricum nu făcea o diferență în ce fază a procesului intra în contact cu mâncarea. A făcut câțiva pași și s-a oprit, atunci când a ajuns în dreptul nostru.

— Salut, Radule. Cam târziu astăzi...

— Ce să fac, Luciene, m-au gonit jandarmii din parc. Abia am prins câteva ore de somn.

— De ce nu te-ai dus la adăpost?

— Nu pot, mă, să stau la două cozi de-astea pe zi. E plictiseala prea mare.

— Și când te aleargă poliția prin parc e acțiune?

Prietenul tău de la cantină n-a mai așteptat un răspuns. Și-a continuat drumul pe lângă noi, paralel cu coada, și s-a oprit undeva la vreo 25-30 de persoane mai în spate. După cum ai prezis mai devreme viitorul apropiat, veștile pentru ei nu erau bune. Era prea departe de noi pentru a-l putea auzi ce spune, dar reacția cu care a fost întâmpinat era exemplificatoare. Nemulțumiții care nu mai prindeau loc au vociferat puțin fără succes și apoi au ieșit din coadă în tăcere. Când Lucian a trecut iar prin dreptul nostru, la întoarcere, ai încercat să-i alini regretele misiuni sale ingrate:

— Dă-i dreacu' de leneși! La muncă nu la întins mâna!

N-a părut să funcționeze. Și el era la fel de contrariat ca și mine de lipsa ta de solidaritate. Sau mai degrabă de ipostaza din care îi condamnai, destul de similară cu a lor. Totuși, nu i-a păsat suficient de mult cât să se oprească din drumul său. Am rămas doar eu să aștept o clarificare.

— E muncă și să te scoli dimineața. Ei vin ca boierii pe căldură și vor să mai prindă loc? Dacă era așa, veneam toți târziu. Și unde se ajungea? La haos, îți zic eu...

Discuția a mai continuat în jur de o jumătate de oră, până când ți-a venit rândul și ai intrat cu satisfacție în cantină. N-aș fi putut să te însoțesc nici dacă voiam, mulțimea m-ar fi linșat. Oricum nu mai era nimic de spus, misiunea mea era îndeplinită. Strânsesem suficient material pentru capitolul în care să te motivez. Acesta adică. Ne-am zis scurt la revedere și ți-am urat sănătate. Destul de cinic din partea mea, acum realizez. Era totuși versiunea ta pe care încerc s-o elimin.

Te asigur, nepoate, că nu a fost plăcerea mea sadică de a te vedea într-o astfel de situație disperată. Am făcut eforturi pentru a aranja această întâlnire, doar cu scopul nobil de a-ți oferi un exemplu negativ. Într-un astfel de caz izolat, în care cel arătat este unul și același cu cel căruia i se arată, puterea exemplului este chiar și mai mare. M-a ajutat puțin și pe mine, să-mi reamintească de ce scriu aceste cronici.

Această confruntare era până la urmă absolut necesară. Cum poți face un asemenea pas, fără să ai certitudinea că alternativa este teribilă? Nu aș fi luat nicio măsură, dacă era vreo urmă de îndoială. Și chiar și așa, nu m-aș fi implicat dacă nu aveam deplina convingere că îți pot oferi o soartă mai bună. Nu ștergi cuvintele vechi, până nu ai cuvinte noi. E un citat din Ibsen, nepoate. Aș fi putut să-ți zic că eu l-am spus, n-ai fi aflat niciodată.

Cred că și tu aveai nevoie de această confirmare. Ca orice tânăr, ești încrezător în propriile forțe. Poate îți rămăsese în suflet o mică speranță, un unu la sută, o luminiță plăpândă în bezna totală. Dacă totuși unchiul Victor se înșală? Dacă aș fi ajuns bine și pe puterile mele? Acum însă, când te-ai văzut față în față cu tine în oglinda viitorului, acea ultimă speranță a fost strivită. Greutățile vieții și cei 34 de ani te-au schimbat, desigur, dar nu suficient cât să nu te mai recunoști pe tine însuți.

Ești liber, nepoate! Ești liber de trecut! Adică, liber de viitorul negru care este acum doar trecut. Un trecut care, de fapt, pentru tine n-a existat niciodată. Doar pentru mine. Nu vreau să te zăpăcesc și mai tare. Să păstrăm lucrurile simple. Reține concluzia: era rău, acum e bine.

CAPITOLUL XIX

În care unchiul Victor își scrie testamentul.

Nepoate, subsemnatul unchiul Victor, domiciliat în 2047, de bună voie și nesilit de nimeni, aflat în deplinătatea facultăților mintale... Glumesc, nepoate. Nu este nevoie de o asemenea birocrație între noi. Plus că nu am nici bunuri materiale pe care să le las moștenire. Am doar niște datorii cu chiria laboratorului. Dar, probabil o să-mi confiște echipamentul de cercetare pentru ele, nu trebuie să-ți faci tu griji. Am câteva posesiuni aici, pe care nu le pot lua cu mine din motive tehnice. Nu vreau să am probleme la transport.

Singurul meu bun material, din planul tău temporal, este această carte. Asta dacă putem să o desconsiderăm atât de tare încât s-o numim așa. Doar dacă putem spune că lampa lui Aladdin era un simplu bun material. Am făcut această analogie, nu doar pentru că este o parte a literaturii cu care ești mai familiar, ci și datorită situației incredibil de similare.

Tu, nepoate, un tânăr într-o situație disperată, ajungi ca prin minune în posesia unui obiect, aparent banal. Însă, în realitate, acesta are puteri magice, și te va transforma din cerșetor în împărat. Totul cu ajutorul unei ființe cu puteri supranaturale, duhul din lampă zis și djinn sau genie, în cazul lui Aladdin, un geniu în cazul tău. Dacă mai pui la socoteală și locul acțiunii, un oraș din China în poveste, un oraș de lângă China în situația ta, deja asemănările îți dau fiori. Arheologul care va descoperi peste sute de ani acest volum prăfuit, va avea convingerea că este o pură ficțiune, cu o sursă de inspirație evidentă.

Dar să trecem peste aceste vorbe de duh. Eu fiind duhul din carte, vreau să spun. Nu-mi arde de veselie într-un asemenea moment sobru. Vorbim totuși de moartea unui om. De ultimele dorințe ale unui muribund. Care trebuie respectate de către urmaș cu sfințenie, conform oricărei culturi, religii sau tradiții. Ca unic beneficiar al acestei cărți, nepoate, tu ești acela.

Cronicile mele sunt, în același timp, un testament și o moștenire. Pe fiecare pagină, se îmbină secretele viitorului pe

care ți-l ofer, cu speranțele mele ca tu să le folosești cu înțelepciune. Totuși, am considerat necesar să rezerv un capitol, doar pentru a-mi exprima dorințele. Lucruri pe care aș vrea să le faci după moartea mea, în memoria, genială de altfel, a unchiului tău Victor. Unele nu le-am mai menționat până acum, altele poate le-am transmis prea subtil și nu le-ai prins de prima oară. N-aș putea să-ți spun exact despre fiecare. Mi-a luat atât de mult să scriu această carte încât, nu am mai avut timp să o și citesc.

Nu vreau să le privești ca pe niște cerințe obligatorii, care să te ducă cu gândul la școală sau alte amintiri neplăcute. Sunt mai mult orientative, cu caracter general. Cam ce ar trebui să facă, în viziunea mea, un nepot bun, recunoscător față de unchiul său mărinimos. Poți alege să le respecți pe toate, parțial, sau chiar deloc.

Departe de mine gândul să pun presiune pe tine, dar mai există un aspect de luat în considerare. Pentru siguranța universului, cercul generozității deschis de către mine, în acest plan temporal, trebuie închis de către tine, îndeplinind dorințele mele. Poate îți sună ciudat, deoarece nu ai cunoștințe avansate de fizică. Este principiul al doilea al generozității reciproce în timp și spațiu. E foarte important, a fost descoperit de Newton cu ajutorul lui Einstein. Nu-l căuta pe internet, sunt informații clasificate.

Și dacă tot vorbim de măsuri de siguranță, acestea sunt primele și cele mai valoroase indicații pe care le am pentru tine. Acest cod al călătorului în timp, numit Codul Victor, după marele om de știință care l-a inventat. Deși tu nu vei avea parte de o asemenea aventură, trebuie să respecți Codul Victor, pentru a diminua riscul de paradoxuri temporale. În calitate de unic cititor al cronicilor mele, ești singurul care va putea altera viitorul în care eu am trăit deja. Încearcă să nu-l alterezi prea tare.

În primul rând, trebuie să eviți toate personajele din această carte, persoane pe care eu le-am întâlnit în 2047. Orice influență asupra vieții lor, se poate reflecta asupra mea și indirect asupra ta. Nu am nici cea mai vagă idee ce ar însemna asta, tu cu atât mai puțin. Ferește-te de ei deci. Oricum, n-o să pierzi nimic. Nu e ca și cum m-aș fi întâlnit cu președintele sau vreo minte sclipitoare a umanității.

În al doilea rând, gândește-te mereu dacă acțiunile tale pot modifica în vreun fel experiența mea aici. Evenimente care nu se vor mai întâmpla, locuri care nu vor mai exista și alte chestii de genul acesta. Ca regulă generală, ar fi bine să nu omori pe nimeni. Mai puțin în cazul în care simți că ai fi făcut asta oricum. Înainte să iei o astfel de decizie, este important să-ți pui următoarea întrebare: L-aș omorî pe nenorocit și într-un plan temporal alternativ?

Ultima prevedere a codului este și cea mai evidentă. Când ajungi în 2047, ferește-te de tot. Ideal ar fi să părăsești țara, să stai într-un loc în care este imposibil să vin și eu. De preferabil să nu faci absolut nimic, să stai degeaba tot anul. Nu cred că ai ceva împotrivă aici. Odată intrat în 2048, ești în deplină siguranță. Poți sta liniștit. Orice daune pe care le-ai fi putut produce, vor fi resimțite de alte persoane, sau alte versiuni ale tale. Nu mai este problema ta.

Există și câteva situații în care poți încălca voit codul. Dacă apare o oportunitate pe care simți că nu trebuie s-o ratezi, dacă regulile îți compromit șansa de a ajunge mai bogat, sau dacă îți dorești mult să faci un anumit lucru. Oricum totul este pe răspunderea ta. Pe mine n-o să mă afecteze acțiunile tale. Sau orice altceva. Doar agenții de descompunere. Glumesc, nepoate. Prefer să fiu incinerat.

Tot ce ți-am spus până acum a fost în beneficiul tău. Codul Victor l-am creat pentru a te ajuta pe tine, nu este un mod de a mă omagia. Există alte moduri în care aș prefera să faci asta. O să le detaliez în continuare. Totuși, am fost mereu un om modest, nu te aștepta la pretenții exagerate. Doar lucruri de bun simț, adecvate meritelor mele în sprijinul tău și al umanității. Testamentul acum începe.

Nepoate, ca unic moștenitor al tuturor bunurilor mele mobile și imobile, îți las ție această carte. În calitate de deținător exclusiv al drepturilor intelectuale, ești singurul beneficiar al oricăror câștiguri provenite din utilizarea acestora: publicarea la o editură, ecranizarea într-un film sau serial TV, premii literare în bani și așa mai departe. Era o glumă, nepoate. N-o arăta la nimeni.

Despre modul în care ar trebui să folosești partea spirituală a ei am tot vorbit, aici mă refer la partea materială, cartea în sine. Păzirea cronicilor mele de ochii curioșilor este un lucru de maximă importanță. Asigură-te că este imposibil ca cineva să citească măcar o pagină, fie întâmplător sau intenționat. Indiferent că este vorba de o rudă, un prieten apropiat, soția, sau soțul, dacă ai astfel de înclinații mai puțin ortodoxe. Ai putea să faci o excepție în cazul persoanelor cu anumite probleme psihice severe. Dar este o zonă gri, mai bine te ferești. Ideal ar fi să păstrezi cartea într-un seif secret, tu fiind singurul care cunoaște atât cifrul cu care se deschide, cât și faptul că există.

Dacă te gândești să distrugi cartea după ce o citești, pentru mai multă siguranță, foarte prost te-ai gândit. Acest lucru este total inacceptabil. Cum să arunci unicul exemplar din capodopera unchiului tău? O asemenea creație nu poate fi pierdută pe vecie. Chiar dacă o vei admira doar tu. Cu atât mai frumos este momentul de contemplare al unei opere de artă, când știi că ochii tăi sunt singurii care o vor vedea. Oamenii plătesc milioane pentru a avea un asemenea privilegiu.

Chiar și lăsând la o parte dorințele mele, ar fi înțelept din partea ta să o păstrezi la îndemână. Cantitatea de informații prețioase din această carte nu poate fi absorbită la o primă citire. O să vrei mereu să revii, de-a lungul anilor, să analizezi anumite pasaje. Privește-o mai degrabă ca pe un dicționar, pe care îl consulți când nu ești sigur de ceva. Un fel de horoscop, ca să pun problema mai pe gustul tău.

M-am aflat până acum într-o dilemă, cu privire la soarta cărții în viitor. Deoarece ți-am transmis toate drepturile asupra ei, m-am hotărât să îți las decizia ție. Nepoate, după moartea ta, poți dispune de ea cum crezi de cuviință. E un fel de a spune, ar trebui să te gândești cu puțin înainte totuși. O poți lăsa moștenire la rândul tău, dacă consideri necesar, sau poți lua secretul cu tine în mormânt. Oricum, la acel moment, contemporanii o vor considera o operă banală de ficțiune, cei care vor reuși să deslușească limbajul.

Acum că am stabilit toate detaliile în legătura cu această carte, gândul că se află în siguranță îmi permite să trec la alte subiecte, mai de interes general. Modul în care vreau să rămân

cunoscut în memoria generațiilor următoare. Desigur te întrebi: cum va fi posibil așa ceva? Cum poți transmite oamenilor cât de important a fost unchiul tău, fără a deconspira secretul nostru? Nu este nici pe departe atât de dificil, precum ai fi tentat să crezi la prima vedere.

Gândește-te la toate personalitățile marcante din domeniul științei, de care ai auzit spunându-se ceva măcar o dată. Oameni care dau numele unor instituții, unor străzi, sau al altor lucruri de acest fel, despre care lumea vorbește tot timpul. Câți dintre ei îți sunt cunoscuți pentru descoperirile lor? Ai putea descrie meritele în folosul semenilor ale fiecăruia? În afară de cei câțiva extrem de celebri, de restul nici n-ai fi auzit, dacă nu beneficiau de o asemenea promovare.

Nu mi-ar trece prin cap să le contest valoarea celor care au fost recunoscuți astfel de către autorități. Dar omul de rând nu ar pune-o la îndoială oricum, atât din nepăsare cât și din încrederea în cei care iau astfel de decizii. De aceea, nepoate, este suficient să mă prezinți ca pe un mare om de știință, și explicația va fi satisfăcătoare pentru toată lumea. Cheia reușitei este însă modul în care le transmiți mesajul. Cu cât elementul de interes public care îmi poartă numele este mai important, cu atât mai mult mă vor aprecia și pe mine.

Este inutil să vorbim de merite, probabil că nu vei avea capacitatea să îmi oferi un omagiu pe măsura lor. De aceea nici nu îți pot spune exact ce ar fi mai potrivit pentru mine. Sunt dispus să mă mulțumesc cu ce vei reuși. Totuși, cu informațiile pe care le ai la dispoziție, banii nu ar trebui să fie o problemă. E puțin trist, dacă ne gândim, că este nevoie să-mi cumperi efectiv locul în istorie. În acest caz însă, nepoate, scopul nobil și just scuză mijloacele vulgare.

Îți las libertatea deplină de a alege, dar îmi voi rezerva dreptul de a-ți oferi câteva indicații prețioase. De exemplu, dacă te-ai gândit la o instituție de învățământ, elimină din start liceu particular. Acestea atrag de obicei elevi din familii bogate, obișnuiți să primească totul de-a gata. Vor pica toți la bacalaureat și îmi vor terfeli numele. Nu vreau să fiu asociat cu incompetența. O universitate privată este mai potrivită. Cu profil fizică ar fi fost adecvat, din păcate doar pentru mine, nu și pentru studenți. Voi

mai degrabă ați plăti să nu faceți fizică. Mai bine o facultate de drept, marketing, sociologie, ceva atractiv pentru cei care nu se pricep la nimic.

O altă idee ar fi un eveniment, concurs, simpozion, conferință, o manifestare de genul acesta. Aici dificultatea stă în a găsi o cale de a-i da importanță. Majoritatea sunt organizate în bătaie de joc, de asociații sau foruri care vor doar să-și justifice existența. Cea mai bună cale de a atrage atenția este să oferi un premiu în bani consistent, precum Premiul Nobel. Dacă dai un milion câștigătorului, s-ar vorbi peste tot despre Premiul Victor pentru Pace. Oamenii ar ucide pentru el.

Desigur, aș prefera ceva care face parte din infrastructura orașului, un nume pe care îl cunosc chiar și taximetriștii. O piață, un parc, un bulevard important, măcar o străduță sau o stație de tramvai. Nepoate, dacă ai reușit așa ceva mituind autoritățile, aș fi onorat. Aș zâmbi fericit de acolo din raiul celebrităților, sau de oriunde ajung persoanele importante după moarte. N-am auzit ca religiile să facă vreo precizare, dar mă îndoiesc că ne vor pune la un loc cu toți anonimii, a căror unică realizare este că au păcătuit mai puțin.

Apropo de rai, ar fi fost grozav să fiu asigurat, pentru orice eventualitate, cu un loc în Camera Sponsorilor. Din păcate, nu poți face o donație substanțială către catedrală în numele meu, nici măcar pe numele tău. Orice ajutor pe care destinul nu l-a prevăzut, poate da lucrurile peste cap. Dacă cu banii tăi o vor face mai înaltă cu un metru și agață vreun avion? Un mic detaliu ca acesta poate schimba complet tot ce am trăit eu deja în 2047. Nepoate, păstrează-mi decorul cronicilor mele nemodificat, cel puțin până plec eu de acolo.

Cam acestea ar fi sfaturile mele obiective cu privire la dilema ta, cum să-ți onorezi mai bine unchiul. Orice idee proprie pe care vrei s-o pui în aplicare este binevenită, atâta timp cât oglindește imaginea personalității mele: modest și celebru. Totuși, nu te lăsa chiar dus de val de creativitate. Ține-mi numele departe de industria porno.

În final, ultima mea dorință are tot un caracter omagial. N-ar trebui să fie o surpriză. Până la urmă, ce și-ar putea dori un mort? De obicei nimic, în cazul meu un tribut simbolic, un mo-

nument al recunoștinței. Nu este la figurat, vreau efectiv o statuie. Gândul că numele tău va rămâne în memoria omenirii este plăcut, dar simt că trebuie să existe și ceva material care să amintească de mine. Mereu i-am invidiat pe norocoșii imortalizați în piatră din parc, sfidând trecătorii cu nemurirea lor. Parcă îi auzi spunându-ți: Orice ai face, niciodată nu vei fi la fel de important ca mine.

Nu m-am interesat cam care ar fi costurile, probabil nesemnificative față de această moștenire. Amplasarea o las la latitudinea ta. Într-un loc public ar fi ideal, dar dacă nu merge cu șpagă, poți s-o ridici și în curtea casei tale. Parcă văd cum se joacă copiii în jurul statuii unchiului Victor. Ce imagine frumoasă! Totuși, să nu-i lași să se urce pe ea sau să o murdărească cu vopsea.

De această dată, cerințele mele sunt ceva mai concrete. Nu pot lăsa la voia întâmplării aspectul meu fizic pentru posteritate. Materialul trebuie să fie metal sau aliaj, mi se pare că cei sculptați în piatră sunt mai greu de recunoscut. Poți să alegi ce vrei, în funcție de buget, doar ai grijă să nu ruginesc. Înălțimea de doi metri este suficientă pentru mine, dar e nevoie și de un soclu adecvat. Cei care vor să mă atingă, să-mi ajungă maxim până la genunchi. Pe placa comemorativă, sub nume să scrie: om de știință și vizionar. Lângă anii între care am trăit, după o virgulă poți să pui și 2047. N-o să observe nimeni.

Aș vrea să fiu reprezentat purtând halatul de laborator. Așa mi-am petrecut majoritatea vieții și astfel, privitorii își vor da seama imediat despre ce fel de personalitate este vorba. În mâna dreaptă voi ține o carte. Oamenii vor crede că este doar un simbol pentru cât de inteligent am fost, doar tu o să știi secretul. Cu brațele voi face un gest larg, ca și cum aș oferi cartea celor aflați la picioarele statuii. Expresia feței trebuie să fie calmă dar misterioasă, să le dea de gândit amatorilor de teorii ale conspirației.

Surprinzător, nepoate, dar asta este tot. Modestia mă obligă să mă opresc aici cu dorințele și speranțele mele. În definitiv, dacă aș fi avut pretenții pe măsura generozității mele, cum m-aș mai fi putut numi un unchi bun? Aș fi fost un unchi obișnuit, despre care nepoții cred că și-au făcut datoria față de el. Tu însă nu

mă vei putea răsplăti niciodată pe măsură, lucru care îmi aduce o mare satisfacţie personală.

Sper să nu fi uitat ceva important de menţionat în acest testament. Greu de crezut, pentru că n-am lăsat nimic în urmă, atunci când am plecat. În fine, trebuie să luăm şi această posibilitate redusă în considerare. În eventualitatea aproape imposibilă în care mai deţin ceva, sau se descoperă ulterior că deţin ceva, sunt ale tale, nepoate. Mai puţin datoriile, pe acelea îţi recomand să nu le recunoşti.

CAPITOLUL XX

În care unchiul Victor își ia la revedere.

Nepoate, a venit clipa. La fel cum viața și toate lucrurile bune din ea au un sfârșit, așa și această carte-moștenire trebuie să se încheie undeva. Momentul când am început-o pare atât de departe, nici nu-mi vine a crede că scriu acum ultimele pagini. Desigur, ție ți-a luat doar câteva ore să o citești, călătoria ta nu pare atât de lungă. Însă sunt convins că au fost cele mai intense ore din viața ta, scurtă e adevărat, și te-am ținut permanent cu sufletul la gură.

Poate ar fi fost și mai incitant dacă nu știai de la început că personajul principal, adică eu, moare la sfârșit. Cred că și asta este o premieră. Oare mai există o carte unde povestitorul moare la sfârșit? Pare destul de dificil de realizat. Dar chiar și dacă cineva a sfidat logica, scriind un astfel de roman, aici, nepoate, însuși scriitorul moare la sfârșit.

Cunoscând momentul exact al acestui inevitabil eveniment final al vieții, am posibilitatea să las aici totul în ordine. Nu am mare lucru de făcut oricum. Persoanele care îmi vor observa lipsa, le poți număra pe degetele de la o mână, una de țestoasă ninja. Responsabilitățile postului meu pot fi preluate fără probleme de către altcineva, sau chiar de nimeni. Am încercat să nu fac valuri cu prezența mea în 2047, de aceea, acum voi putea părăsi viitorul în liniște.

Deja obiecte personale nu mai am aproape deloc. Pe majoritatea le-am vândut la un amanet și banii i-am cheltuit pe diverse articole consumabile, în special alcool. Pe restul le voi da în ultima zi, ar trebui să scot suficient cât să acopăr salariul pe care l-am luat în avans. Oricum am rămas cu acea datorie la George. În funcție de cât voi putea să-i plătesc, îi voi spune că plec definitiv, că am de gând să mă întorc, sau voi ieși pur și simplu pe ușă. Oscilez între ultimele două.

Niciodată nu mi-a plăcut să mint. Am avut în schimb mereu o înclinație spre distorsionarea adevărului. O consider aproape o știință. Nu este ușor să pui problema astfel încât, toată lumea

să fie mulțumită, inclusiv tu să te simți împăcat. De aceea, intenționez să-i spun lui George că plec într-o călătorie, pentru a-mi vizita o rudă apropiată. Deși nu vom apuca să ne vedem, această carte este mai valoroasă decât o sută de discuții. Doar din punct de vedere informațional, evident. Mi-ar fi făcut plăcere să ne întâlnim, însă cred că ar fi complicat prea mult lucrurile. Ca de altfel orice întâlnire între noi, posibilă de acum încolo.

Mă aștept ca George să primească vestea cu calm, fără prea multe întrebări sau păreri de rău. O prietenie între două caractere puternice nu se lasă condusă de sentimentalisme. Va înțelege din privirea mea hotărâtă că am o misiune de îndeplinit. Mă cunoaște atât de bine încât, este posibil să-și dea seama că plec pentru totdeauna. Am bănuit că presimte ceva încă de acum câteva zile, când umbla cu afișul ”Angajez necalificat” în mână.

Mult mai dificil o să fie să-mi iau la revedere de la Bianca. Orice bărbat știe că despărțirile sunt problematice. Mai ales când tu ești cel care vrea să pună capăt relației. Nu există o modalitate perfectă de a transmite un asemenea mesaj devastator. Aș putea să plec pur și simplu, dar nu e genul meu să fug de responsabilități. Plus că nu vreau să atrag atenția asupra ieșirii mele din peisaj. Să devin unul dintre cazurile mediatizate cu persoane dispărute, ar fi o tragedie. Când presa pune ochii pe un subiect de genul acesta, nu-i mai dă drumul pentru luni de zile. Ar fi doar o chestiune de timp până când, cineva pune totul cap la cap și îmi află secretul.

Mă gândesc desigur și la sentimentele ei. Nu vreau să fiu regretat la atâția zeci de ani de la moarte. De fapt aș vrea, dar doar pentru contribuțiile în știință.

Am luat mai multe variante în considerare, fiecare cu părțile ei negative. Dacă îl las pe George să-i transmită unde am plecat, în mod sigur va încerca să dea de mine. Femeile, nepoate, nu acceptă să fie date la o parte din relația ta cu familia. Scopul lor, de la bun început, este de a face parte din ea. Nu este exclus să încerce să mă găsească, doar ca să fie și ea alături de mine, când vizitez o rudă. Cu cât situația este mai dramatică, cu atât își va dori mai mult să vină și ea, să mă sprijine în acest moment dificil al vieții. Dacă, din contră, este o ocazie fericită, chiar avea nevoie

de o excursie, și cu ocazia asta poate să-mi și cunoască familia, momentan a mea, pe viitor a amândurora. Mai bine nu.

Mai eficient ar fi să-i spună Biancăi că am murit. Ar fi dispus să facă asta fără să clipească. Ca orice femeie, probabil ar plânge puțin la aflarea veștii, poate ar plânge chiar împreună, la cum îl știu pe George. Își va reveni repede însă, nicidecum atât de greu ca dintr-o despărțire inițiată de mine.

Vestea că partenerul nu mai vrea să fie împreună cu tine este sfâșietoare, mai ales când nu existau semne că s-ar putea întâmpla așa ceva. Începi să-ți pui întrebări. Ce nu e în regulă cu mine? Oare sunt urâtă, grasă, bătrână, toate trei? Voi mai găsi pe altcineva măcar la fel de bun, sau va trebui să-mi cobor standardele să mai prind ceva? Frământări sufletești prin care nimeni n-ar trebui să treacă. În caz de deces însă, lucrurile sunt clare. Doar soarta crudă a făcut să nu mai fiți împreună, tu ești perfect în regulă, poate doar puțin ghinionistă. Sună bine chiar și acum în scris, rămâne opțiunea mea principală.

Știu că nu este o soluție grozavă dar crede-mă, celelalte posibilități sunt chiar și mai deficitare. Precum să-i spun că vreau să pun cariera pe primul plan, ar bufni-o râsul la jumătatea propoziției. Sau să-i mărturisesc că am realizat abia acum că sunt gay. Nu m-ar crede așa pe cuvânt, ar trebui să-i dovedesc într-un fel, ca să accepte scuza. Am o vârstă, nepoate, a trecut vremea când puteam să fac astfel de experimente, nici măcar științifice nu mai este cazul. Mai am multe idei de genul acesta în minte. Din păcate, imaginează-ți că pe cele mai bune dintre ele, deja ți le-am spus.

Totuși, nu-ți face griji pentru mine, sau pentru Bianca. Ca întotdeauna, unchiul tău va găsi o soluție, care va mulțumi pe toată lumea. Adică pe ea și pe George, celorlalte persoane care mă cunosc nu le datorez vreo explicație, și nici nu o așteaptă. Analizând eficiența cu care am cules informații, ieșind atât de puțin în evidență, constat că aș fi fost un spion excelent, într-un război dintre trecut și viitor. Ne-ar fi învins oricum. Ei nici n-ar fi avut nevoie de spioni.

După cum vezi, am un plan bine pus la punct pentru a părăsi viitorul în liniște, nu voi lăsa în urmă nici obiecte, nici senti-

mente. Singurele mele griji, în momentul de față, sunt de ordin tehnic. Urmează să încerc, din nou, ceva ce nu a mai reușit nimeni niciodată: călătoria în trecut. Nu e ca și cum ar trebui să o inventez acum, doar voi intra în tunelul timpului și voi spera să mă aducă înapoi. Însă foarte multe dintre aspectele planului meu se bazează pe presupuneri. Desigur și pe calcule matematice complexe și cunoștințe avansate de fizică, dar în special pe presupuneri.

În primul rând, ar fi bine ca nimeni să nu fi intrat în laboratorul meu. Acolo încă mai am un contract de închiriere valabil, iar aici este o ruină abandonată. Ar trebui să fiu în siguranță. În caz contrar, ai grijă, nepoate, e posibil să ai concurență.

În al doilea rând, există riscurile la transport. Voi sări în tunel, cu cartea în mână, nădăjduind că voi ajunge în același loc de unde am plecat, în spațiu și timp, fără pierderi materiale sau omenești. Nu văd de ce ar apărea surprize, dar experimentele sunt întotdeauna imprevizibile. Îmi estimez șansele de reușită undeva la 50%. Vorbim aici de succes total. Să ajung în altă parte, în alt secol, sau mort cu cartea pe piept sunt toate variante acceptabile, care îmi cresc șansele până la 90%.

Dar, nepoate, dacă în momentul de față citești aceste cuvinte, înseamnă că nu am avut parte de evenimente neprevăzute. Sau, cel puțin, nu unele de nerezolvat.

Pe cea mai importantă dintre presupuneri, am decis să o elimin din această ecuație cu multe necunoscute. Indiferent de rezultat, lucrurile nu se vor schimba. În caz că nu ai ghicit deja, este legată de moartea mea iminentă. Teoretic, călătoria în viitor nu ar trebui să influențeze în vreun fel durata mea de viață naturală. Chiar dacă tunelul mă va arunca într-un alt plan temporal, tot la fel de mult timp voi mai avea de trăit. În eventualitatea în care mă înșel și nu voi muri pe 21 aprilie, mă voi ascunde.

Am investit atât de mult în acest plan complex, demn de un geniu al binelui din benzi desenate, încât nu mai pot accepta eșecul. Dacă pe 22 aprilie încă trăiesc, voi fi teribil de dezamăgit. Nu atât de tare încât să mă sinucid, dar va trebui să-mi înscenez moartea. Am luat deja o decizie, am analizat fiecare detaliu din toate punctele de vedere, nu pot lăsa un eveniment neprevăzut să strice tot.

Oricum, nu ai motive să-ți faci griji, nepoate. Orice s-ar întâmpla, nu te va influența pe tine cu nimic. Șansa să supraviețuiesc este redusă, chiar și pentru câteva zile. Nu m-am gândit ce voi face cu această nesperată continuare a vieții, dacă va exista. Știu doar că nu te voi deranja și nu vei afla niciodată de această eroare. Totuși, hai să fim optimiști, probabil voi muri la timp.

Intenționez să distrug în totalitate mașinăria pe care am folosit-o, pentru a face această călătorie în 2047. Alături de schițele, planurile, notițele și însemnările mele, orice informație care poate ajuta o minte sclipitoare să-mi reproducă invenția. Simt un regret enorm că îngrop odată cu mine acest tezaur, precum un faraon egiptean. Din păcate, sunt forțat de împrejurări. Nu pot să-mi asum riscul ca această descoperire să încapă pe mâini criminale. Oamenii sunt răi și egoiști. O vor folosi fără rezerve pentru a-și atrage foloase materiale, pentru ei și familia lor.

Singura persoană în care pot avea încredere ești tu, nepoate. Unicul meu moștenitor și confident. La ce ți-ar folosi ție însă? Ce ai putea face cu roadele muncii mele de cercetare? Nici cei mai dotați dintre profesorii tăi nu ar înțelege măcar despre ce este vorba. Doar o minte genială, una la un milion, ar putea urmări firul logicii mele. Și acești oameni cu inteligență ridicată, știi și tu din filme cum sunt. Personajul pozitiv este mai mereu un polițist cu o gândire simplă, care se bazează doar pe curaj și noroc. Eroul negativ este cel care a pus la punct un plan diabolic și a pregătit capcane ingenioase. Unchiul tău este poate singura excepție de la regulă. Una cum nu vezi nici în filme.

Înțelegi deci motivele pentru care nu te pot lăsa cu o asemenea răspundere. Ar fi o moștenire blestemată. N-ar face decât să te împiedice să-ți trăiești viața minunată și previzibilă care te așteaptă. E adevărat că ți-ar aduce un strop de adrenalină, fiind urmărit în permanență de mafie și grupuri teroriste care vor să cucerească lumea. Cred totuși că e suficient un aventurier în familie. Dacă tot ți-am dat exemple din filme, chiar și fiul lui Indiana Jones s-a dovedit o dezamăgire.

Ultima mea grijă va fi să găsesc un executor testamentar, care să se ocupe de toate detaliile succesiunii. Adică, să-ți dea cartea. Prima mea opțiune ar fi fost Mircea, dacă nu mă întâlneam cu el aici. Acum trebuie să-l eviți. În plus, nu știu data exactă

când a început să o ia razna. Oricum nu prea e de încredere. Se cam potrivește profilului de personaj negativ. Voi căuta pe altcineva. N-o să mă bazez pe integritate, oamenii sunt curioși prin natura lor, chiar și cel mai bine intenționat dintre ei poate să frunzărească cartea, înainte să ți-o înmâneze. O să aleg pe cineva care mă consideră nebun. E cel mai bun mod de a mă asigura că n-o să fie tentat să citească din ea.

Cam acestea sunt toate pregătirile pe care le mai am de făcut, pentru a-mi încheia misiunea pe pământ. Ce a fost mai greu a trecut, mi-au rămas doar formalitățile.

Cu părere de rău, trebuie să-mi iau la revedere. Îți mulțumesc că ai avut răbdarea necesară de a ajunge până la sfârșit. Sper că e tot 21 aprilie, în cel mai rău caz 22, dacă ești genul care citește mai greu. Ar fi puțin dezamăgitor să nu-ți fi atras atenția, suficient încât să nu iei pauză. Dar, chiar și în cazul acesta extrem, sunt sigur că până acum, te-am făcut să-ți pară rău că ai lăsat cartea din mână, înainte de a o termina. Îți simt regretul cum crește, pe măsură ce ne apropiem de final.

Ar fi o idee bună să o recitești pe cât de curând posibil. Acum că ai în minte tabloul complet al expediției mele în 2047, cât și întreaga filosofie din spatele acțiunilor mele. Primele pagini, peste care ai trecut în grabă, vor avea acum un înțeles mult mai adânc. Vei prinde detalii care ți-au scăpat la prima vedere. Nu sunt genul care să folosească un limbaj greoi, codificat, cu înțelesuri ascunse, pe care cititorul n-are nicio șansă să le prindă. Dar chiar și așa, uneori exprimările simple sunt mai greu de înțeles decât cele complicate. Tocmai din cauza ușurinței cu care treci peste ele.

Aș vrea să rămân în memoria ta cu imaginea pe care ți-ai format-o, citind această carte, al cărei personaj principal sunt. Deși are o mică doză de subiectivism, nu am fost prea generos cu mine, ca narator. Nici pe departe la fel de generos cum a fost natura. De aceea, nu mă pot lăuda că sunt unul dintre acei oameni, care a muncit toată viața pentru a se autodepăși. Am primit atât de multe calități native încât, nici nu cred că era posibil, a fost suficient doar să le întrebuințez.

Gata, nepoate. Trebuie să închei. Îmi simt sfârșitul aproape. Simt moartea cum vine, cu coasa ei nemiloasă, secerând fără

discriminare după intelect. Cum mor proștii, dacă mor cei buni așa? Nu răspunde, nepoate, era retoric.

Ah, ah, mă sfârșesc... Glumesc, nepoate. Sunt bine. Sau cel puțin eram când am terminat această carte. Până vei începe tu să o citești, eu voi fi deja în pământ. Sau în ceruri, cine știe. Dar mai probabil în pământ, nu-mi fac speranțe prea mari.

La revedere, nepoate. Și tine minte: degeaba ai o carte bună, dacă nu o joci cum trebuie. Îți urează succes unchiul tău, Victor I Descoperitorul.

EPILOG

Radu apucă colțul din dreapta-jos al paginii și o dădu la o parte, cu aceeași rapiditate cu care parcursese cartea și până acum. Pentru prima dată însă, pe partea cealaltă a filei nu se putea vedea nicio literă, la fel ca și pe coperta interioară, pe care ținea acum degetul opozabil. Cartea unchiului Victor se încheiase. La fel de abrupt și de direct cum începuse. Deși era evident, nu găsea puterea să o închidă.

Reveni la ultimele rânduri, pentru a citi cuvintele din încheiere și a conștientiza mai bine sfârșitul. Apoi, răsfoi rapid până la primele pagini, să-și reamintească începutul. O cerceta pe toate părțile, căutând vreun scris care rămăsese neobservat, în dorința de a rămâne în continuare cu mintea în 2047. Avea atât de multe informații de procesat încât, creierul său încerca să amâne pe cât posibil momentul adevărului.

Atunci când o poveste te acaparează atât de tare încât uiți de realitate, finalul ei este întotdeauna dureros. Clipa când conștientizezi că toate lucrurile acelea s-au întâmplat doar în carte, că viața ta a revenit la normal, este ca și cum ai fi aruncat dintr-un paradis, pe care îl construisei filă cu filă.

În cazul lui Radu, din pricina implicării personale în firul acțiunii, situația căpăta cu totul alte dimensiuni. Cu greu îți poți imagina o împrejurare în care, teama de a ajunge la capătul unei călătorii literare să fie mai mare. Poate doar dacă îți citești condamnarea la moarte. Era într-un fel sfârșitul unei vieți și pentru el, adânc în subconștient, știa că acest eveniment coincide cu un nou început.

În cele câteva ore cât fusese cufundat în lectură, nu a rămas, desigur, impasibil la tot ce îi relata unchiul său. Gândul îi zburase de multe ori departe, fusese uimit, sceptic, ușor deranjat, chiar a și zâmbit de câteva ori. De fiecare dată însă își păstrase atenția asupra paginilor din fața sa, nelăsând ideile să încolțească în mintea lui și să-i afecteze capacitatea de concentrare. Acum nu mai putea face asta. Se uita în gol, cu mii de întrebări, planuri și presupuneri învârtindu-i-se prin cap, încercând să mențină în minte acest haos ce-l separa de responsabilitate.

Într-un final, se lăsă pradă raţiunii, care îi aşeza acum gândurile unul câte unul, într-o ordine a priorităţii, decisă în mod total arbitrar. Fiecare om ar fi reacţionat în felul său, la această avalanşă de informaţii, venită în circumstanţe pe care orice psihic sănătos le-ar fi considerat stranii. Dintr-un motiv oarecare, Radu era în primul rând sfâşiat de îndoială. Oare ar putea fi adevărat? Aceasta era întrebarea care îl acaparase total, ţinând toate celelalte gânduri într-o stare latentă.

Care erau şansele ca poveştile unchiului Victor să fie adevărate? Anticipase corect data morţii sale, dar în afară de această mică predicţie, nu exista o altă dovadă solidă a unei călătorii în viitor. Era oare posibil să inventeze tot, cu atât de multe detalii despre persoane, evenimente care au avut loc, chiar şi despre sentimentele sale? Doar o minte bolnavă, un sociopat periculos, un om sinistru şi diabolic putea să îi facă aşa ceva. Însă ce ştia despre unchiul Victor? Singura informaţie care se verificase, până acum, era perioada pe care o petrecuse la sanatoriu.

L-ar fi putut trezi pe bătrânul doctor pentru a-i pune mai multe întrebări, dacă acesta nu s-ar fi dezis complet de toată afacerea, încă dinainte să-i dea cartea. Probabil că nu ştia nici el mai multe. Memoriile unchiului nici măcar nu-l pomeneau, părea o soluţie găsită în ultima clipă, acea persoană neutră care-l considera nebun. Şi chiar dacă i-ar fi dat un răspuns clar cu privire la opinia sa, nu ar fi contat în niciun fel. Nu citise cartea, nu mai văzuse pe nimeni de ani de zile, părerea lui era mai inutilă decât a oricărui om de pe stradă.

Ar fi putut să facă un tabel, să scrie într-o coloană argumente în favoare şi în cealaltă împotrivă. Le-ar fi comparat la sfârşit şi ar fi tras o concluzie: a fost posibilă călătoria în timp sau nu. Inima îi bătea însă prea tare pentru a încerca o rezolvare atât de cerebrală. Plus că n-ar fi ştiut ce să scrie în prima coloană, în afară de faptul că şi-ar dori foarte mult să fie adevărat. Toate promisiunile unchiului sunau excelent, părea să-i înţeleagă aşteptările pe care le avea de la o moştenire. Ce fel de om putea să inventeze o asemenea poveste şi apoi să o privească din orice unghi posibil, doar ca să-l determine să-şi facă speranţe?

Cu toată nebunia pe care o trăia acum, n-ar fi putut spune exact ce trebuia să facă, în cazul în care totul era adevărat. Ce

informații erau utile și care dintre ele puteau fi folosite pentru a câștiga mulți bani. Doar la o a doua citire, mult mai atentă asupra acestui aspect, le-ar fi putut observa și analiza. Aparent, nu era nicio profeție care să iasă în evidență, iar sfaturile directe erau destul de ciudate. Însă asta era ultima lui grijă acum, toate la timpul lor. Avea nevoie de o concluzie cu privire la veridicitatea biografiei.

Noutățile cu care venea acest viitor, variau de la perfect plauzibile la aproape imposibile. Mașini care merg singure, tehnologie bazată pe holograme, progres medical și economic, sunt evoluții logice ale societății actuale. Mesaje de atenționare pe mâncarea fast food n-ar fi o idee deloc rea. Și hainele ar putea deveni identice la un moment dat, lumea deja nu mai e atât de pasionată de modă. Declinul muzicii este vizibil și în prezent, parcă și politica începe să dea semne de civilizație.

Pe de altă parte, toată povestea cu chinezii sună nebunește. Cine a mai auzit de o țară care să cumpere teritoriul alteia? Poate mici tranzacții pentru petice de pământ insignifiante, dar nu trei județe în mijlocul țării. Și romii? Cum să plece toți romii? Nici catedrala aceea nu sună prea logic. Încă o catedrală? Una atât de mare încât se vede după lună și cel mai grav, în fața căreia cerșește el.

E greu de crezut că ar putea ajunge vreodată într-o situație atât de disperată. Un tânăr inteligent, prezentabil, cu multe calități și idei bune, să aibă parte de un viitor așa sumbru, în care stă la coadă la cantina săracilor. Conform memoriilor unchiului său, tocmai aceste idei de afaceri l-au ruinat, dar nu sună ca unele ce i-ar fi trecut lui prin cap. De fapt, întreg personajul Radu din această carte, n-are nici cea mai mică legătură cu el. Pare inventat, o caricatură căreia i s-au accentuat în mod voit toate părțile negative.

Până la urmă, ar putea accepta posibilitatea unui destin potrivnic. Oamenii mai au și ghinion, nu s-a considerat norocos niciodată. Nici la pariuri, nici la poker sau ruletă n-a reușit să facă bani, precum unii dintre colegii de liceu. Abia a început facultatea, poate că lucrurile n-o să meargă atât de bine cum anticipase. Deja materiile par mai grele decât credea când s-a înscris, poate că nici n-o să reușească să treacă în anul următor. Trebuie să-și

găsească un loc de muncă să plătească taxele, restanțe probabil, la pariuri o să piardă în continuare. Ar putea urma dezastrul. Viața lui nu mai arăta la fel de bine, privită dintr-o perspectivă inversă, nu cum ar fi normal să evolueze, ci ce ar trebui să se întâmple ca să ajungă într-un anumit punct.

Toată această autoflagelare pornise, de fapt, de la supoziția că unchiul său chiar l-a întâlnit în 2047. Un concept asupra căruia nici nu îndrăznea să se pronunțe încă. Era evident că se învârte în cerc, analizând predicții despre un viitor pe care nu-l cunoaște. Mai bine să treacă direct la sursă, călătoria în sine. Cât de logic era el, evenimentul de la care pornește totul.

Un celebru om de știință spusese o dată că ar fi posibil să călătorești în timp, dar nu-și mai amintea alte detalii despre asta. Era oricum un articol plin de terminologie specifică, poate că nu-l înțelesese prea bine nici atunci când l-a citit. Îi atrăsese atenția titlul scris mare, pe un site de știri despre vedete și mondenități. N-avea de unde să știe, la momentul acela, că îl va interesa subiectul atât de tare. A trecut repede mai departe, la pozele cu celebrități feminine semi-dezbrăcate, pentru care intrase de la bun început.

În filme părea ușor întotdeauna, nu-și amintea să fi văzut pe cineva eșuând în încercarea de a construi o mașină a timpului. Exista mereu un profesor, un fizician din acesta nebun, care asambla aparatul, invenție proprie. Călătoria o făcea însă altcineva, mai degrabă un tânăr, un erou de acțiune, cineva ca el. N-ai cum să crezi ce vezi în filme, dar într-o asemenea situație incredibilă, îți vin în minte cele mai neobișnuite lucruri. Alt punct de referință nici nu putea găsi.

Comparația cu cinematografia îl ducea cu gândul la acțiunea cărții unchiului său, mai bine spus, la lipsa ei. Desigur, multe lucruri se întâmplaseră acolo, iar povestitorul părea foarte afectat și implicat în evenimente. Totuși, în majoritatea acestor episoade era un simplu observator. Se putea spune că a fost în viitor și n-a făcut nimic. A dus o viață similară cu cea pe care ar fi avut-o și în prezent.

Pe de altă parte, privind dintr-un alt unghi, chiar îi dădea un plus de credibilitate. Cu cât biografia ar fi semănat mai mult cu un film science fiction, cu atât ai fi avut mai multe motive să o

consideri fabricată. O astfel de aventură lipsită de glorie și de realizări, părea mai probabilă, pentru un om de știință aflat la vârsta a doua. Din orice direcție ar fi atacat problema, intra în același cerc vicios al incertitudinii totale.

Nu era o persoană orgolioasă sau încăpățânată. N-avea nimic împotrivă să-i ceară sfatul unei alte persoane mai experimentate, într-o chestiune care îl depășea. Nici secretul cărții nu i se părea ceva atât de teribil, încât să nu poată fi împărtășit nimănui. Ar fi cerut cu dragă inima sfatul unui prieten. Din păcate, unchiul fusese ferm în privința asta. Repetase de mai multe ori, pe tot parcursul memoriilor, că totul este doar pentru ochii săi. Chiar și pe doctor îl obligase să facă un jurământ de confidențialitate.

Să nesocotească această regulă, aparent foarte importantă, ar fi contestat de-a dreptul posibilitatea ca totul să fie adevărat. Doar descalificând din start varianta, ar fi avut sens să se consulte cu cineva. Dacă accepta ideea că unchiul său reușise ceva atât de nemaipomenit, unui astfel de om automat trebuie să-i dai ascultare. Cum ar putea vorbi prostii cineva care a inventat călătoria în timp? Și dacă lucrurile stau invers, și tot ce a inventat e această carte, la ce bun să o mai arate și altcuiva. Doar ca să râdă de el?

Îi era clar că unchiul Victor nu fusese o persoană normală, cu acest mod ciudat de a privi lucrurile, dar putea fi la fel de bine și inconștiență și rea-voință. Un simplu rezultat al unui meci de fotbal de peste câteva zile, ar fi elucidat complet misterul. N-avea nici banii, nici încrederea necesară, pentru a profita la maxim de un mic pont, cât să ajungă la averea fabuloasă de care susținea unchiul său că vrea să-l ferească în tinerețe. Aparent, nu exista niciun motiv să nu îi arate o astfel de dovadă, în viziunea sa cel puțin. Cea a unchiului era totuși diferită. În apărarea lui, din monologul său repetitiv reieșea clar că nici nu îi trecea prin cap posibilitatea ca nepotul să-i pună la îndoială spusele. Turna doar sfaturi și păreri, convins că autenticitatea lor este incontestabilă.

Nu mai ținea minte de cât timp stătea pe scaunul acela, dar își simțea picioarele amorțite și era extrem de târziu. I se părea greu de crezut că se va ridica de la masă, fără să fi ajuns la vreo concluzie. Această frământare interioară îi dăduse totuși luciditatea de a reveni în lumea reală. Se sprijini puternic în coate și se

ridică cu prudență, nesigur pe membrele sale inferioare, de existența cărora uitase ore în șir. Cartea, acum închisă, părea un obiect compact care cauzează probleme prin simpla lui prezență, lipsit de orice altă utilizare. O apucă fără să se gândească vreo clipă la consecințe.

Biblioteca doctorului era plină de volume mari, legate în piele, care îl duceau cu gândul la cutiile de alcool ce le imitau. Era greu să le mai ia în serios, având în vedere ce carte ținea el în mână. Nu cumva, l-ar fi ajutat în situația asta dacă ar fi citit mai mult? Cunoscând ce scria în toate, poate ar fi putut face diferența între realitate și ficțiune. Era o prostie, dar nu cea mai mare care îi trecuse prin cap pe ziua de azi.

Ieși din cameră fără să se grăbească și își continuă drumul pe hol, prin semi-întuneric. În mod normal, o asemenea atmosferă i s-ar fi părut puțin înspăimântătoare. S-ar fi oprit din mers pentru a căuta un întrerupător de lumină. Acum însă se simțea imun la influența mediului înconjurător. Teama era deja în el. Pornea din mâna dreaptă, de la cartea pe care o strânsese puternic, până devenise ca o continuare a brațului. Se extinsese în tot corpul, făcându-l să tremure ușor și să pășească cu privirea înainte și mintea în ceață, incapabil să se concentreze la două lucruri deodată.

Acum la întors, holul părea mai scurt decât înainte. Poate se obișnuise cu el sau poate casa nu mai avea ce să-i ofere. Știa unde duce culoarul, dar nu se grăbea să ajungă acolo.

Deschise ușa și o lăsă neglijent să se închidă în spatele său. Zgomotul puternic de lemn și metal îl făcu să iasă puțin din amețeală. Afară era destul de răcoare, o temperatură potrivită pentru starea lui actuală. N-ar fi rezistat la o căldură care te molestează. Simțea că ar putea gândi mai limpede aici în natură, decât în biroul prăfuit din care venea. Nici cartea nu mai avea o aură atât de negativă, părea obiectul pentru care intrase în casă de la bun început, îi dădea senzația unei misiuni îndeplinite.

Se uită la ceas și grăbi pasul instinctiv. Era teribil de târziu și trebuia s-o mai citească încă o dată, cu mai multă atenție la detalii. Trebuia să fie undeva, ceva, un indiciu, cheia întregului mister.

În minte îi sunau obsesiv pasaje de care își aducea aminte. Parcă îl auzea pe unchiul Victor spunând: Nepoate, tu crezi că marii scriitori pot fi înțeleși așa, din prima?